

Pradėkime Naujus Mokslo metus, atsirežiant į LOGIKOS ir
MĄSTYMO pagrindus; dėstytus Karaliaučiaus universitete,
ir, ypač, Imanuelio Kanto!

Juozo Krikštaponio biografijos problema per Karaliaučiaus universiteto 480-metį,

kuris paminėtas 2024 m. rugpjūčio 17 d.
Kauno Švč. Trejybės evangelikų liuteronų
bažnyčioje, net visai neužsiminus apie pirmąją
problema, nes ...

Taip jau gyvename, jog sukaktys gena kitas sukaktis svarbias. Tik, tik paminėjome rugpjūčio 10 dieną Pirmojo Lietuvos Prezidento 150-metį, bet, kaip ne liūdna, jį minėjome tik šio Pirmojo Lietuvos Prezidentų artimųjų rate, lyg, tai būtų ne valstybinės reikšmės įvykis. Todėl nereikia stebėtis, kad nebuvo nei tarptautinių sveikinimų, lyg, nebūtų istorinio Nepriklausomos Lietuvos atsiradimo.

Tuo labiau; ir per tą garbingiausiąją visai Lietuvai dieną „pagerbtas“ Pirmas Prezidentas, per LRT radiją kas valandą šmeižiant Pirmąjį Prezidentą, neva, „demokratijos duobkasiu“ jį išvadinant, lyg; prieš kelis metus prie ruso (prie caro) „buvo demokratija“ ir kruviniausias pasaulyje Didžiojo Spalio

1 pav.:
Restauruotas Juozo
Krikštaponio portretas - restauravimo
autorius
fotodailininkas Juozas
Valiušaitis. Šį labai
raiškų
portretą galima
pasididinti.

perversmas buvo „didžiausia demokratija“ - tokia mūsų valstybės Istorijos instituto pozicija, nežinančios istorijos net pradinio mokyklinio lygio (apie tai žemiau detaliau bus). Tuo labiau, kad Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimas rugpjūčio 17-tąją dieną sutapo su išvakarėse rugpjūčio 16 d., suėjus 42-iems metams, kai 1982-08-16 Tarptautinėje apklausoje, vykusioje Vilniuje, dalyvaujant JAV atstovams, BUVO IŠTEISINTAS Pirmojo Lietuvos Prezidento SŪNĖNAS Juozas KRIKŠTAPONIS, jo „kaltintojui“ pripažinus suklydimą, kurio istorikai nė nematė, nes VISUS DOKUMENTUS NESKAITO IKI PABAIGOS. Todėl ignoruojant Pradinio mokslo reikalavimą: viską skaityti iki galo, to reikalavimo pažeidėjas, pats neperskaitęs iki galo teikiamo „priedo“, prie sprendimo PA-2, naikinti J. Krikštaponiui atminimą, ėmėsi dabar Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimo metu skaityti pagrindinį-pirmąjį pranešimą. Todėl jį ir reikia gelbėti nuo jo vadovaujamo Lietuvos gyventojų ir rezistencijos tyrimo centro (toliau LGGRTC-o, arba Centro) „istorikų?“, net dabar Pasipriešinimo prieš antrąją sovietinę okupaciją 80-mečio proga nieko nenuveikusių, o tik painiavas kažkokias sukišus (apie jas taip pat čia žemiau teikiu), o taip pat ir patį Centrą būtina kuo skubiausiai gelbėti nuo minėto Instituto, galimai klastotės apie J. Krikštaponių prikišusių, apie kurias jau dabartinį Prezidentą informavau, kad minėto 150-mečio proga privalėjo būti minėto Pirmojo Lietuvos Prezidento artimųjų atsiprašymas už jo ir jo sūnėno šmeižimus - tai turėjo atlikti naujas Instituto direktorius ...

MINTIES CENTRAS

Todėl prieš pradėdant šią labai plačios apimties sudėtingą temą, pirmiausiai siūlyčiau dėmesį atkreipti nuo įsiamžinimo Švc. Trejybės evangelikų-liuteronų bažnyčioje,.

kurios dėka visad prisimenamos Lietuvai svarbiausiosios sukaktys

Jų organizatoriumi būna čia dešinėje 2 pav. už kadro likęs kunigas *Salius JUOZAITIS*, kuriam turime visi būti dėkingi už svarbiausiųjų istorijos momentų puoselėjimą.

2 pav.: man nuo Baikalo ežero link Mongolijos (Mondy, į kur Sigutė buvo pristatyta ...) važiavus, o po to skridus ir po Sajanus pėsčiom kažkur keliavus, kur Sigutė praėjo, bėgdama iš Talianų, norėjusi pas Lietuvos Partizanus patekti, todėl aš, kaip žemėlapių specialistas, turiu mintį jos maršrutą žemėlapiuose atkurti ...

Juolab, kultūros ir mokslo pažangą Lietuvai visad nešė PROTESTANTIZMAS, todėl ir šiomis dienomis, jei esame demokratiškų pažiūrų, privalome

drąsiai protestuoti; ypač: prieš sveiko proto ignoravimą, kas katalikybėje buvo, nelabai priimtina.

Bet Karaliaučiaus jubiliejaus ir Juozo Krištaponio problemą reiktų matyti per tik ką 150-metį paminėtą ne šiaip sau *Antano Smetonos*, bet „Pirmojo Lietuvos Prezidento“.

Taip vadinosi Karininkų mokykla, kurioje po vestuvių pradėjo dirbti A. Smetonos sūnėnas Juozas Krištaponis, tuo metu jau pavardę susitrumpinęs, ką už *Sigutės Smetonaitės* būtent, to paties Pirmojo Lietuvos Prezidento brolio Motiejaus anūkės, kiek į kairę NUOTRAUKOSE, o realiai į dešinę šalia renginio kito organizatoriaus *Raimundo Kaminsko* dr. *Arūnas Bubnys* net nežino, kaip ta pavardė Didvyrio sutrumpėjo.

Nežino, nes jo vadovaujama įstaiga nesąmonės rašė - kaltino mūsų Nepriklausomybę dėl asmenvardžio pokyčio, kai to asmenvardžio pokyčio priežastis to karininko asmeninėje tarnybos byloje matos aiškiausiai, į kurią „istorikai?“ net, gal, „nosies nekišo“?

O, šiaip, 2 pav.: Sigutė **BĖGO** iš **Talianų** - bėgo su mintimi prisidėti prie Partizanų Lietuvoje, kurioje jos senelio sesers Mortos sūnus; tas pats **Juozas pirmas Lietuvoje ir pradėjo Pasipriešinimo veiksmą, surengęs Pirmąjį Partizanų SĄSKRYDĮ.**

Bet, gaila, minėtas dr. Arūnas ir tai nežino, nors dabar taip pat Pasipriešinimo 80-metis, kurį mums-visuomenininkams 3 pav pavyko šiaip taip paminėti. Ko dr. Arūnas nežino, atskleidžiu žemiau.

Taip jau gavosi, kad vienas po kito MINĖJIMAI-SUKAKTYS. Tik paminėjus Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos 150-metį, o, štai, dabar jau atsivijo Karaliaučiaus universiteto 480-metis, kurį kiek išsamiau čia pabaigoje bus Vilniaus technikos universiteto Dizaino katedros profesoriaus ir dr. *Jono Jakaičio* nuostabi paskaitą. Tik prieš ją, reikia išsamų PROLOGĄ pateikti dėl tik ką prieš tai paminėto jubiliejaus, turinti glaudžią sąsają su kita-šia mūsų paminėta sukaktimi, kurią dar ne kartą čia užsiminti teks.

3 pav.: Lietuvos visuomeninių ir patriotinių organizacijų atstovai su Ukmergės meru Dariumi Varnu pagerbė Liepos 20-tosios pirmojo Pasipriešinimo 80-metį. Šią nuotrauką galima pasididinti.

Teks todėl, kad Karaliaučius ir jo universitetas buvo išsikūręs Knypavos

(Kneiphof) saloje, kurio likučių po bombardavimų nebeliko. Išliko tik jo garsaus rektoriaus bei profesoriaus *Emanuelio Kanto* kapas 7 pav. su visa koplyčia.

Yra toks pasakojimas, kad bombonešio lakūnams ta koplyčia buvo žemėlapyje apibraukta, kaip Karlo Markso draugo, kad ant jos bombų nemesti. Tik, tas „draugas“ gimė net 14 metų po savo „draugo“ mirties. O bombardavo Karaliaučių ne tik sovietai, bet ir anglai.

O, kaip tik Londone ir yra palaiduotas tas „draugas Marksas“, ir britai irgi jį gerbia, atrodo, nes V. I. Leninas, pamynęs marksizmo principus, įvykdė kruviniausią žmonijos istorijoje perversmą, apie kurį kiek žemiau.

Bet pirmiau yra svarbiau, jog II-asis pasaulinis karas ir buvo kaip tąsa to Lenino įvykdyto pasaulinio Perversmo, po kurio Pasipriešinimas prieš 80 metų Lietuvoje prasidėjo, kad apsisaugoti nuo MOBILIZACINIO GENOCIDO.

4 pav.: Marius Smetona Karaliaučiuje

Todėl tą M. G. norėčiau tam pačiam dr.-ui Arūnui pasiūlyti pamąstyti ir susimąstyti, per dabar vykstantį karą Ukrainoje. Juolab, nuo to M. G. slėpėsi taip pat ir Pirmojo Lietuvos Prezidento Antano Smetonos pusseserės Eleonoros ir jos vyro; taip pat Smetonos (bet ne giminaičio) sūnus, vardu Marius, kuris, kai buvo naikinamas J. Krikštaponio būrys, tada per stebuklą išliko gyvu, ir todėl buvo žiauriai nubaustas. Tada po bausmės Sibire užturėjo sūnų Antaną, o jau Lietuvoje ir anūką Marių, kurie dabar yra garsūs kalbininkai.

Taigi, **Marius, Juozo Krikštaponio sunaikinimo metu, stebuklingai išlikęs gyvu**; ir už tai baustas buvo vienoje byloje, kartu ir su jauniausia Juozo seserimi *Veronika Krikštaponyte*, - iš tremties sugrįžti galėjo tik ne Lietuvon.

Taip, kad jis 4 pav ir nusifotografavo Karaliaučiaus griuvėsių fone.

Taigi, tie griuvėsiai ir yra kaip Karaliaučiaus universiteto išnykimo simboliu, kai per jojo subombardavimą - SUBOMBARDUOTA BUVO MŪSŲ ATMINTIS IR IŠMINTIS, kaupia tame universitete dar nuo *Abraomo Kulviečio* laikų.

Tai, kaip tik, dr. *Arūnas Bubnys* ir bandė sužadinti tą atmintį šio minėjimo pirmąją paskaita LIETUVIAI UNIVERSITETE, pateikęs labai svarbių duomenų apie lietuvius ir lietuvių kalbos puoselėtojus.

Malonu, šio jubiliejaus išvakarėse (iš kart po Birželio sukilimo dienos minėjimo, po kurios Kauno policijai pagerbė prie Vilijampolės Vileišio tilto žuvusį buvusį Vilniaus policininką *Juoza Savulionį*, o Vilniaus policija tą dieną suteikė Krekliui didžiausią džiaugsmą, pašalinant to Sukilimo iniciatoriaus *Kaziui Škirpai* atminti lentą ir fiziškai patampius jo gynėjus, su valstybinių vėliavų išniekinimais, tai tuoj pat) 2024-06-25 dr. Arūnas su jam pavaldžiu istoriku *Alfredu Rukšėnu* parengė istorinę-archyvinę pažymą Nr. 9R-598 (9.6E), kuri išteisino iki šiolei šmeižiamą K. Škirpos asmenybę. Tik liūdna, jog ta Pažyma parašyta tik po vandalizmo akto, o ne Sukilimo garbei.

5 pav.: dr. Arūno Bubnio paskaita apie Karaliaučiaus universiteto lietuvių žymius studentus ir net profesorius, vadovavusius universitetui, buvo viena iš reikšmingiausių paskaitų.

O, tą paskaitą Lietuvos gyventojų ir genocido centro Generalinis direktorius *dr. Arūnas Bubnys* teikė ne tik bažnyčioje, bet ir dar prie altoriaus, kaip Šventosios vietos simbolio.

Tai akivaizdu, jog jam turėtų būti nepriimtina ignoruoti 8-tąjį Dievo įsakymą, draudžiantį sakyti ne tiesą.

Todėl, panašu, jog *dr. Arūną reikia gelbėti nuo jo vadovaujamos įstaigos, akivaizdžiai apsimelavusios Juozo Krištaponio biografijos klausimu* dar bjauriau, nei buvo šmeižiamas J. Škirpa.

Pirmiausiai, jeigu jau minime Karaliaučiaus universiteto 480-metį, nuo kurio, kaip lopšio (nuo jo įkūrimo) daug prisidėjo mūsų švietėjas *Abraomas KULVIETIS*, kurio atminimo pagerbimui kiekvieną Kovo 11-tąją Jonavoje rengiamas šventinis bėgimas (inicijuotas mūsų jonaviečių maratono bėgimo mėgėjų, dar nuo Sąjūdžio laikų, atnešus Vilties ugnį ir treispalvę į pirmąjį Vasario 16-tosios mitingą). tai jau Apšvietos epochos apibendrintojo, taip pat iš lietuvių kilusio *Emanuelio KANTO*., kuris, iš visų jo dėstomų dalykų, labiausiai, atrodo, dėmesį didžiausią skyrė LOGIKAI.

Juolab, jo filosofinis kūrinys KRITIKA GRYNO PROTO (*Kritik der reinen Vernunft*), 1781 m. Rygoje atspausdinta, yra Transcendentalinės estetikos šedevras, apie

kurią tame minėjime minėto profesoriaus *dr. Jono Jakaičio* nuostabi paskaita, mano nufilmuota bei vaizdžiai dar paaiškinta bei I. Kanto kapas čia žemiau yra pateiktas.

Tačiau, su Juozo Krikštaponio biografijos klausimu, kaip tik elementariausioji net tik logika ignoruota, bet, ir, aplamai, pasityčiota iš bet kokio proto, jau nekalbant, net apie SVEIKO PROTO ignoravimą. Ši beprotystė pasireiškia tame, kad yra neginčytinas faktas, jog Juozą Krikštaponį naciai kalino Kauno kalėjime, o jis buvo jo draugų ir galimai jo giminaičio generolo *Stasio Raštikio* iš nacių išprašytas, ir vokiečių iš Kauno kalėjimo išleistas. O, tai; tai pat, yra neginčytinas kelių istorinių šaltinių fiksuotas **J. KRIKŠTAPONIO SLAPSTYMASIS NUO VOKIEČIŲ faktas.**

6 pav. ir 7 pav.: Emanuelis Kantas ir jo kapo vieta, prie kurio tarp griuvėsių teko mums 1963m. aplankyti, kaip buvome varžybose. Sakoma, kad dėl pagarbos šiam filosofui, sovietai ir nenugriovė katedros, nors šalia pilies rūmus susprogdino.

Todėl šį Didvyrių apšmeižusiems „istorikams-tyrėjams“ ar nereikia turėti sveiko proto? Jis būtinas nes PAGAL LOGIKĄ BŪTINA savęs paklausti:

1. „tai kodėl nuo vokiečių reikėjo slapstytis, jeigu jį vokiečiai iš kalėjimo išleido?“

2. Tai, negi ne aišku, jog J. KRIKŠTAPONIS SLAPSTĖSI, NES NENORĖJO Į SAVO BATALIONĄ SUGRĮŽTI, kuris, nacių dėka Karo nusikaltimais užsiiminėjo?

Juolab, „istorikų“ ar ne sąmoningai buvo nuslėpti: J. Krikštaponio ne tik sportavimas - Lietuvos čempionatuose dalyvavimas kartu su žydų bendruomenės „Makabi“ klubo atstovais, bet ir jo pasinešimas į TEISINGUMO PUOSELĖJIMĄ, ugdant kariūnus, Karo mokykloje, ir kartu, studijuojant iki III-čio kurso VDU Teisės fakultete, faktai?

Tai, būtent, ar tas 2/12 A. Impulevičiaus batalionas ir nebuvo nusikaltimams išnaudojamas, tik todėl, kad jame nebuvo ne tik vokiečių kalbą mokančio, bet ir

Teisę išmanančiojo J. Krikštonio?

Juk yra ne viena legenda-pasakojimai, kaip nuo nusikaltimo vokiečius J. Krikštonis atitraukė, išgelbėdamas Bagnopolio kaimą nuo „Pirčiupis-2“ likimo. Tai negi J. Krikštonis „nebūtų sugebėjęs“ ir Baltarusijoje vokiečių įtikinti?

Ir, išvis, kodėl „istorikai“ nė „nematė“ tardymų-apklausų protokoluose parodymus, kad Baltarusijoje tai buvusiai J. Krikštonio 2-ajai kuopai visai kiti karininkai vadovavo ir jie dažnai keitėsi? Ar ne todėl ją ir labiausiai žudynėms - specialiosioms baudžiamosioms operacijoms ir naudojo, kad tikrojo kuopos šeimininko nebuvo? Kodėl tie „istorikai“ J. Krikštonį liudijančių parodymų NESKAITĖ IKI GALO, kurie jį rodė tik Kaune vadovavusį kuopai?

Todėl čia aukščiau klausimus raudonais skaičiais pažymėtus **pavadinau LOGINE FORMULE**, įrodančia, jog „J. Krikštonis Baltarusijoje“ būti ne kaip negalėjo, ką tai vėliau ir patvirtino visi iki vieno dviejų archyvų dokumentai, t. y. visų dokumentų VISUMA, tiriant ne pagal stalinistinį-Redukcionistinį, tik iš konteksto, traukiant politinius užsakymus, o pagal Demokratinį-mokslinį: Holistinį (VISUMINĮ) principą.

Gaila, buvusį minėjimą apkartino LRT radijas, kas valandą per žinias nuo 02:10 įrašo dalieskalusi ir kalusi, kažkodėl tik ką jau nuimtojo nuo Lietuvos istorijos instituto (toliau LII, arba Instituto) direktoriaus pareigų *Alvydo NIKŽENTAIČIO „grožybę“*, kuris PIRMAJĄ PREZIDENTĄ IŠVADINO DEMOKRATIJOS „d u o b k a s i u“, lyg, prieš dešimtmetį prie ruso (prie caro) buvo „demokratija“, ir Didysis Spalio perversmas buvo „geriausia demokratija“, vykdžiusi Raudonąją terorą. Jį, net Vokietijos socialdemokratijos vadas *Karlas Kautskis* tą perversmą pasmerkė veikalu TERORIZMAS IR KOMUNIZMAS. Kodėl Istorijos institutas tą veiklą slepia nuo visuomenės? Kodėl nekreipiamas dėmesys, kad Lietuvoje 1926 m. kariškiai Gruodžio perversmą tik pakartojo, lygiai taip pat, kaip ir Lenkijoje prieš pusmetį generolas *Józef-as Piłsudski-s* įvykdė Gegužės perversmą? Tik, tarp Lenkijos ir Lietuvos skirtumas tuose perversmuose didžiausias – A. Smetona po kariškių perversmo tik pakviečiamas tapti vėl Prezidentu, o ne „savo noru“ perversmą inicijuoja, kaip tai atlieka Józefas Piłsudskis.

Taip, kad buvęs Istorijos instituto direktorius, arba „nežino istorijos?“ mokyklinio lygio, arba jis LRT išnaudoja mažai besidomintiems istorija, kad nuteikti tolimesnę nuo istorijos visuomenės dalį prieš Pirmąjį Lietuvos Prezidentą jojo jubiliejaus proga?

Tačiau prisiminus gilaus brežnevizmo 1970-tųjų metų LENINIJADOS metus skirtus „Leninui-100“, ir kai per masinius sportinius-turizmo renginius tas užrašas buvo išpaimamas ant didžiausio skardžio, priešais to renginio dalyvius, kurio ir renginys buvo skirtas „geriausiam tautų vadui“, todėl jam pagerbti buvo net uždrausta Kernavėje Rasos šventė - į ją suvažiuovome nelegaliai, persekiojant KGB, mus, kaip „nacionalistus“ prižiūrinti ir viską toje šventėje draudžiant - net

morės deginti neleido iš sauso šieno kuokštelio, nes jis buvo „kolchozinis turtas“ - tai dabar, mums tapus Laisviems, ir į Baltijos kelią ėjusiems su vizija: SMETONINĘ Lietuvą ATKURTI, - išsivaizdavome, kad Pirmojo Lietuvos Prezidento 150-metis TURĖTŲ TURĖTI VALSTYBINĘ REIKŠMĘ, su visoje Švietimo sistemoje jam pažymėti programa sukurta, - bet, deja, tas 150-metis vietoje to, kad būtų visos Lietuvos ir jos Tautos (t. y. ir kitų bendrai tautinių mažumų) švente, buvo APSIRIBOTA TIK ARTIMUOSIUS GIMINES PAGERBTI.

Taip, kad Lietuvos "GERBTI NEREIKIA", nes A. Smetona, buvo signataras, kažkokia „LIUOSYBĖ“, susigalvojęs, kai „*prie ruso buvo geriau*“, ir kai Vilniuje šalia Archikatedros ir priešais Valdovų rūmų griuvėsių pamatus stovėjo imperatorei Jekaterinai II-ajai paminklas, kurio visai nereikėjo mums versti, kaip dabar Odesoje nuvertė ukrainai (taip teisingiau juos vadinti reiktų), Maskvai protestuojant, - nes iš Vilniaus ją (varinę lėlę „jekaterinką“) išsivežė patys rusai, tiksliau - maskoliai.

Tačiau, REIKIA ir Gitaną NAUSĖDĄ SUPRASTI, kad jis ne kaip į Užgirių per Antanines negali pasikviesti nei JAV ir nei Izraelio ambasadorių, kai paties Vašingtono Lietuvos ambasadoje iš klastingai OKUPUOTOS Lietuvos IŠNEŠUSIAJAM Prezidento OFICIALŲJĮ TITULĄ, toje ambasadoje nebeliko net kelių kambarėlių; iš keliasdešimt buvusiųjų. Todėl Klivlendo palėpėje gaisras ar neįėjo tada į Jaltos pasitarimo programą? Kodėl to gaisro tyrimas dar dabar neišslaptintas? Dėl ko net dabar JAV taip baisiai STENGIASI Ukmergėje PAŠALINTI Pirmojo Lietuvos Prezidento SŪNĖNUI ATMINIMĄ, per LRT „tyrimų“ skyriaus vedėją *Indrę Makaraitytę*, kuri kartu su JAV ambasada Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėną net „Lietuvoje žydšaudžiu“ PAVERTĖ, IGNORUODAMA NE TIK INTERNETĄ ir jos GOOGLE, bet ir SVEIKĄ PROTĄ SUIGNORAVUSI, kad nuo nacių

8.pav.: kai buvo ne jubiliejiniai Pirmojo Lietuvos Prezidento metai, - metai 2019-tiejitai Užgiryje lankėsi ir dabartinis Prezidentas. Na, o per 150-metį, vietoje to, kad net pakviesti užsienio ambasados, kad pagerbtų Pirmąjį Lietuvos prezidento 150-metį, tuo pačiu pagerbiant ir pačią Lietuvą, tai tik ką įvykęs jubiliejus buvo net prastesnis, nei buvusios Antaninės :)

nukentėjusį - prieš nacizmą protestavusį - nacių kalėjime kalėjusį, o po to nuo jų besislapstantį; dar net „žydšaudžiu“ paversti! Tokią nesąmonę iškrešti gali tik cinikai, dar, net visiškai neprotaujantys, kurių neprotavimo priežastis reikia atskleisti, gelbėjant jų Generalinį direktorių dr. Arūną Bubnį. Tą ir čia žemiau padarau.

Bet, mūsų Valstybės gėdai, kai dar geriau, kai kitas **Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėnas**, kaip matome čia 9 pav. dešinėje, yra **APDOVANOTAS UŽ ŽYDŲ GELBĖJIMĄ**, o purvasklaida apie tai tyli - GOOGLE tik į vieną vienintelį Vilksmergės (taip Ukmergė vadinosi) tinklalapį, nes mūsų gyventojai gali paabejoti, jog toje pačioje šeimoje gali būti, neva, „žydšaudys“, kai kito brolio vaikas aukojosi, gelbėjant žydaite. Juk taip nebūna, kai labai plati-didelė Smetonų giminė yra garsi, kaip Švietėjų idėjomis persisunkusi, kai Juozo Krikštaponio tėvelis Jonas net buvo knygnešiu, eidavęs į Ustronę, ir iš ten nešdavęs lietuvišką draudžiamą žodį - nešė tą žodį iš Laisvos protestantiškosios Mažosios Lietuvos, nes tą lietuviškąją kalbą it išpuoselėjo, būtent, Karaliaučiaus universitetas

Todėl gerbiama daktarui Arūnui Bubniui būtina padėti susiprotėti, nes jam pačiam, skaičius iškilmingą-garbingą pasakytą apie Karaliaučiaus universiteto raidą, lietuvių ir lietuviybės akivaizdoje, kuri būtina buvo puoselėti pagal protestantizmo kaip ir doktriną,

9 pav

.: tai dar sovietinių „Perestrojkos“ 1989 m. laikų nuotrauka prie dabartinės Istorinės prezidentūros, (tada pamenu kaip Mokytojų namus) iš Ukmergės žurnalistės Ežerskytės straipsnio **APIE A. SMETONOS SŪNĖNĄ APDOVANOTĄ UŽ ŽYDŲ GELBĖJIMĄ**.

Deja, mūsų „žiniasklaida“, tiksliau PURVASKLAIDA tyli, per GOOGLE galima pamatyti tik minėtą ... Ežerskytės straipsnį. Panašu, jog žiniasklaida tyli apie tai, kitaip žmonės gali paabejoti dėl kito sūnėno „žydšaudžio“, nes ir jis Smetonų šeimoje buvo auklėjamas TEISINGUMO JAUSMO SAVIUGDA, dėl ko ir pareiškė keistą protestą prieš nacizmą, patį nacį numesdamas su visa kėde Ukmergės restorane, greičiausiai, Holokausto vykdymo metu.

A. Smetonos brolio Igno sūnus, kaip ir sesers Mortos buvo VDU net Teisės fakulteto III-čia kursiu, kas yra, kaip ir sąmoningai nuslėpta ir nuslėpta, jog buvo garsiu sportininku-lengvaatlečiu-metiku, daugkartiniu Lietuvos čempionu, ir daug metų sportavęs kart su Žydų bendrijos Makabi klubo atstovais.

Na, o, šis A. Smetonos sūnėnas yra jau mums čia žinomos Sigutės tėvelis, į kurį ji NUOTRAUKOJE žiūri - kalbiną jį. Tai, jų šeima ir išgelbėjo vieną žydaite - ją slėpė, kai jie gyveno priešais man žinomą gerai Kipro Petrausko namą, kurį man mažam rodydavo senelis.

Taigi, nepadėjo didvyriškas Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėno žydės išgelbėjimas - vis tiek į Sibirą reikėjo keliauti, atsidurti Rytų Sajanų priekalnėse.

Irkupedija (Irkutsko Vikipedija) rašo, jog Taljanų senbūviams liks visam laikui įsimintinas įvykis, kai 1948 m. gegužę į šią gyvenvietę per kalnus buvo pėsčiomis buvo ATVARYTI SPEC.

APGYVENDINIMĄ 1074 LIETUVIŲ. Rašoma, jog tie lietuviai buvo atvaryti „iš gretimos Širokaja Padj gyvenvietės, kuri yra“, neva, „už 20 km nuo Taljanų“. Deja, man išmatavus pagal tiesią liniją, gavosi net 55, į km. Kas keisčiausia, jog ta Širokaja Padj yra visai netoli Irkutsko. gerokai nuo jo į pietus nuo Irkutsko transibiro geležinkelio pavažiavus iki Bol. Lug (Didelę

Pieva) pro kurią man ne kartą teko pravažiuoti su sportinėmis ekspedicijomis iki Baikalo ežero. Taigi, pervaryti lietuvius turėjo link Pioniersko, kur galėjo būti keltas per ne mažą Irkuto upę. O, toliau ilgas ir klaidus kelias per priekalnės nors ir nelabai aukštus kalnagūbrius, bet tai tik priekalnių kalnagūbris. Galima išsivaizduoti, kai per tūkstantį tremtinių reikia varyti žmones per taigą su mažais vaikais ir seneliai, kur aš

kurią skelbė Martynas Liuteris, apie ką čia daugiau nerašau, nes daug ką jau pamiršau iš I-ojo politechnikumo kurso Lietuvių literatūros chrestomatiją skaitant-studijuojant, kai po 7-ių klasių prasidėjo tikrasis mokslas, atsveikinus su paauglyste.

dabar stalinietiškame kariniame-topografiniame žemėlapyje jokio tako ten nė nematau. Todėl galima manyti, kad paauglei Sigutei tai buvo pirmoji kelionė-treniruotė garsiajam jos PABĖGIMUI iš Taljanų. Juolab, apie tuos Taljanus Irkipedija neslepia, jog „kiekvienos šeimos vyresnysis turėjo dokumentus, nurodančius apie jų priklausymą "bandformuočių" rėmėjams, arba, net, jų dalyviams. Prie jų buvo ir pagyvenusiųjų, tarp kurių pirmąją žiemą mirė beveik visos senutės.“

Taigi, svarstant šią ŠVIETĖJIŠKĄ problemą, kai **Kauno Švč. Trejybės evangelikų liuteronų bažnyčios kunigas Saulius Juozaitis yra ir Antano Smetonos klubo narys**, kuri turi tikslą Pirmojo Lietuvos Prezidento palaikys į Lietuvą sugrąžinti.

Tai čia ties šiuo užmoju reik dar, rimtai pasvarstyti, ar tokiam žingsniui „verta“ Lietuva, kai Pirmojo Lietuvos Prezidento atminimą niekina, tokie, visokie „nikžentaičiai“ daugiskaitos formoje, nes mano F. b. draugas Alvydas Nikžentaitis ilgą laiką vadovavo Istorijos institutui, kuris ir atliko galimai klastotę dėl Juozo Krikštonio, neva, „demobilizacijos“, pripaistęs melagingas-apgaulingas-netikras signatūras, vedančias į visišką nesąmonę, dėl kurios tik labai siaurai reiktų mokslinę konferenciją surengti - pasiaiškinti šios galimai klastotės priežastį.

Tuo labiau Institutas dar iki A. Nikžentaičio 2014 m. vasarą Ukmergės tuometiniam merui Institutas rašė paistalų „šedevrą“, neva, pagal Instituto „duomenis“ J. Krikštonis batalione tarnavo „iki 1944 m.“, lyg, jis Vietinėje rinktinėje 1943 m. „netarnavo“, o kalėjime, neva, vokiečiams „tarnaudamas sėdėjo“. Tuo labiau, kad jis kažkokiam RudiAnske (klaidinga didžioji raidė - ji turi E būti) „žudė karo belaisvius ir ...“, kai tame mieste niekas negirdėjo jokių „karo belaisvių“ stovyklų.

Todėl ir patį Lietuvos gyventojų genocido-rezistencijos tyrimo centrą (toliau LGGRTC-ą, arba Centrą) ar ne reikia atriboti nuo Istorijos instituto, Centrai blogą įtaką padariusiam?

Juk, tai, tikrai, ne Administracinio teismo prerogatyva, ginčytis dėl dr. Arūno Bubnio PA-2 sprendimo, kurį padavė į teismą J. Krikštonio sūnėnas, kuris, tikrai, jokiuose archyvuose su advokatu gal nestudijavo? Todėl dr. Arūnas Bubnis turi didelę galimybę laimėti šį teismą, nes mačiau raštu vykstantį ginčą tik dėl geležies gabalų ant atminimo akmens esančių, bet ne dėl Didvyrio reabilitavimo jo biografijoje. Todėl yra didelė grėsmė, kad gali būti priimtas sprendimas nuo atminimo akmens pašalinti J. Krikštonį mininčius ženklus už jo „slapstymąsi nuo vokiečių“. Juk tas faktas su jo kaliniu Kauno kalėjime yra paminėtas prie to sprendimo PA-2 pridėto, taip vadinamo „priedo“ 10-tame psl., kaip išvadoje ilgo dėstymo. Bet, negi dr. A. Bubnis iki galo ne perskaitė to savo

„priedo“, kuriame yra ir reikalavimų daug ką tirti? Deja, ištyriau tik aš ir nustačiau, kad **DOKUMENTAI ISTORIKŲ NESKAITOMI IKI GALO, pamatant, kas jų pradžioje parašyta, o po to fantazijos kuriamos, juos neperskaičius iki galo.**

Ir, aplamai, dabartinio karo Ukrainoje akivaizdoje, kodėl Institutas apie Pasipriešinimo prieš antrąją sovietinę okupaciją 80-metį nieko nemini?

Tik daktaras Arūnas; tik vieną-dvi dienas prieš ne aiškų įvykį 2024-08-19 LRT Savaitės laidoje paskelbė, jog Partizaninio karo pradžią reikia laikyti, neva, „liepos 21-ą dieną“, kai mes - visuomenininkai 3.pav. su Ukmergės meru paminėjome vieną dieną anksčiau - Liepos 20-tąją dieną, kai už nuotraukoje matomų Lėno kapinių miške vyko Pirmasis Partizanų sąskrydis nuo 100 iki 200 žmonių ir kuri matė-paminėjo toje 3.pav. nuotraukoje matomo Partizanams atminti monumento projekto autorius - LGGRTC-ui gerai žinomas tautodailininkas *Mykolas Dirsė*, kurio, beje, po jo 2008 m. mirties Centre buvo surengta jo darbų paroda.

Susidaro įspūdis, jog reikia kažką sugalvoti; kad to Partizaninio karo pradžią, nors viena diena vėliau padaryti, kad, tik ištrinti iš Tautos atminties J. Krikštaponio veiklą, jam kūrus su kitais karininkais Lietuvos laisvės armiją (LLV) ir jo dėka surengus tą Pirmąjį sąskrydį, kuris kraštotyrininkų yra fiksuotas ir skelbtas straipsniu 2009 m. XXI-ojo amžiaus tinklalapyje.

Taigi, toje Savaitės laidoje dr. A. Bubnys pasakė:

„– Galbūt dėl to, kad šią konkrečią datą yra labai sunku nustatyti, ir nėra, sakykime, tokios datos, dėl kurios būtų šimto procentų sutarimas, kad ginkluotas partizaninis pasipriešinimas antrajai sovietų okupacijai prasidėjo tą ir tą dieną. Yra keletas versijų. Mes irgi turim savo versiją ir manome, kad teisingiausia turbūt būtų 1944 m. liepos 21 diena. Aš paaiškinsiu vėliau, kodėl taip manome, bet nėra sutarimo.“

Taigi, nors sutarimo jokio nėra, bet LGGRTC-as kažkodėl savo versiją teikia tokią:

„Pagal išlikusius NKVD dokumentus – jau pats NKVD fiksuoja, ne mes, ne kažkokie žmonės savo prisiminimuose rašo, ar ką kitą, bet pats NKVD užfiksavo, kad 1944 liepos 21-ąją Šimonių girioje, čia Panevėžio apskritis buvusi, lietuvių partizanai apšaudė raudonarmiečių dalinį, nukovė vieną leitenantą ir 6 kareivius (paryškinau aš - V. Aleksandraitis.). Man atrodo, čia jau yra labai svarbus dokumentinis dalykas, nuo kurio galima atsispirti, teigiant, jog simboliškai pasipriešinimas prasidėjo būtent tą dieną, nors yra įvairių versijų.“

Pirmiausiai, gali būti labai panašu, kad čia dr. A. Bubnys kažką pripainiojo, nes tuo metu ten jokių „partizanų“ būti negalėjo – jie ten atsirado tik rudenį (tai žemiau įrodysiu to paties LGGRTC-o istorikų darbais) ir dar svarbiau, jog tą pačią liepos 21 dieną ne „girioje“, o Šimonių miestelyje nuo bažnyčios varpinės nukovė karininką ir kelis kareivius, o kas tai padarė, NĖRA

ŽINOMA. Tai du skirtingi dalykai kur girioje, o kur miestelyje nukauti nuo varpinės bokšto galėjo ir tik vienas asmuo, o ne daugiskaitoje dr.-o A. Bubnio paminėti, ką įrodysiu žemiau. Juolab, kai nėra žinoma, kas tai padarė, tai ką mes ruošiamės garbinti, - kokią, galimai provokatorių NKVD-inį?

Juk kažkur per Šimonis turėjo eiti ir lietuviškoji 16-toji divizija? (Reikia karo istorikams patikslinti). Tai, **čia labai „kvepia“ į kažkokią NKVD-inę provokaciją**, kaip ir Manilos provokacija; skirta Suomijos karui pradėti. Tuo labiau, du įvykiai analogiškai tą pačią dieną ar galėjo įvykti, kai istorijoje žinomas tik nuo varpinės bokšto šaudymas? Ir, išvis, pagal Pasipriešinimo STRATEGIJĄ koks galėjo būti „tikslas“ nukauti tik kelis sovietinius karius, kai vyko lavininis sovietų reguliariosios armijos prasiveržimas? Kokia tai buvo „nauda“ ir kam ji galėjo būti reikalinga? Ar galėjo būti koks Karinis tikslas, kai tuo metu net partizanų jokių nebuvo, net saugūnai A. Gogelio buvo pasitraukę tada? (Apie tai žemiau). Be to, miestelyje turėjo būti liudininkai, jei tai ne naktį vyko ir Kupiškio krašto aprašymuose per atsiminimus realiai turėtų būt fiksuotu, jei sovietai tai neištrynė? Juolab, tas nuo varpinės šaudymas istorikams yra gerai žinomas. O ką per LRT dr. A. Bubnys papasakotė, neva, „girioje“, - tai jau visiška mistika ir tai reikia viešo išaiškinimo, nes tai bus eilinė LRT „antis“, Lietuvos žmonėms klaidinti.

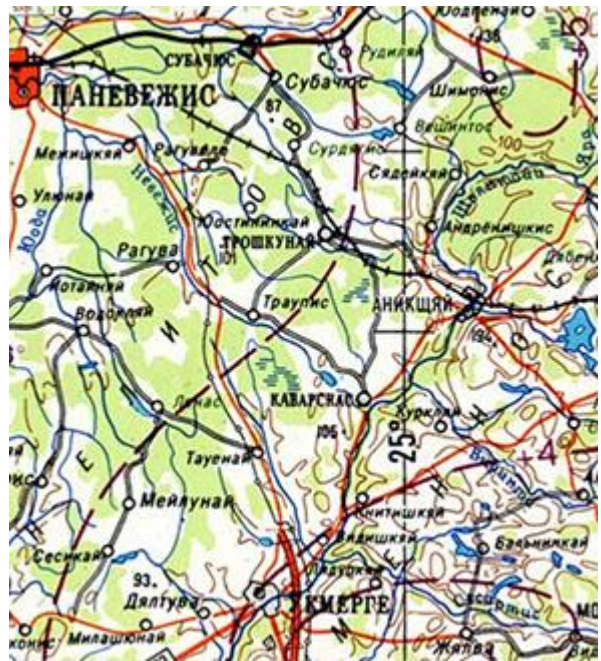
Antra, **kiek mums okupantas privalo mūsų istoriją rašyti, ir kodėl ignoruojami žmonių atsiminimai, kraštotyrininkų užrašyti?** Juk yra ir viena diena anksčiau kraštotyrininkės *Audronės Astrauskaitės* fiksuotas Partizanų sąskrydis už Lėno kapinių miške, kurį **3 pav** su Ukmergės meru jau atžymėjome. Ar organizuotas Partizanų sąskrydis negi tai „nėra“ pasipriešinimo pradžia?

Ar negalėjo NKVD-istai ir prisigalvoti tą, neva, „įvykį“, kad iš vyresnybės gauti pastiprinimą? Siūlyčiau geriau išsiskaityti į NKVD generolo *Piotro Kapralovo* raštelį apie J. Krikštaponio sunaikinimą ir jo bendradarbiavimą su, neva, „vokiečių“ desantininkais-„diversantais“?

Jais buvo, atrodo, J. Krikštaponio paties prišnekinti jaunuoliai iš Užugirio, kad jie, pagal vokiečių reikalavimus, važiuotų į desanto mokyklą?

Tai, būtent, tą **Liepos 20-tąją dieną: ir buvo surengęs J. Krikštaponis; tą Pirmąjį Partizanų sąskrydį**, kai sovietai buvo dar kitame Šventosios upės krante. Ir, tik po 4-ių - 5-ių dienų; iš kelinto karto sovietai sėkmingai forsavo Šventąją, kad Ukmergę užimti.

Tuo labiau, kad tame Sąskrydyje Partizanai buvo nutarę išsiskirstyti ir pralaukti fronto praėjimą, organizuodami pagrindinę Laisvės armiją ir išlaukdami svarbiausių momentų, kad išsaugoti vyrus nuo prievartinio sovietinio MOBILIZACINIO GENOCIDO (mano sugalvotas terminas), sovietams nesiskaitant su savo kariais, kad ir Šventosios mūšyje, ir tą patį Karinį nusikaltimą Rusijai darant Ukrainoje.

Svarbiausia, žiūrint į 11 pav. kautynių žemėlapi, Šimonių girioje tuo metu aplamai neturėjo būti jokių sovietinių karių, nes pro Šventosios upę sovietai per Šimonių girią prasiveržimą link Biržų ir Panevėžio kryptimi atliko tik liepos 22 dieną, o kiek žemiau Šiaulių kryptimi, ant žemėlapijo prasivežimo vietos parašyta liepos 20 diena.

10 pav.: pokarinių laikų sovietinis stambaus mastelio žemėlapis čia skirtas situacija suvokti, kiek Lėno ežeras ir Lėno miestelis, kur šalia jo vyko Pirmasis Partizanų sąskrydis, Juozo Krikštonio organizuotas, ir kiek ta Sąskrydžio vieta yra nutolusi nuo Šventosios upės, palei kuria buvo nutysusi fronto linija, ties kuria kurios kautynės vyko net iki dviejų savaičių.

Bet ta vieta nuo Šimonių girios yra toloka ir į ją per vokiečių pozicijas, tikrai, ten sovietai patekti negalėjo.

Todėl dr. A. Bubniui kaip ir privalėtų tą įvykį detaliau patyrinti, nes NKVD-istai kituose dokumentuose turėjo analizę atlikti. **Pirmiausiai, kokia buvo priežastis mūsų partizanams lįsti į mūsų, kai dar tarp vokiečiai su sovietais kautynes tuo laiku vykdė?**

O, antra, kažkokia nesąmonė taktinė-karinė, kad galima būtų patikėti kažkokia neaiškia NKVD „žinia“, kad, neva, „partizanai kautųsi prieš reguliariąją sovietinę armiją“, įnirtingai bekovojusią, prieš vokiečius Šventosios upės mūšyje, kur sovietai, pagal Veprių kraštotyros muziejaus duomenis, tūkstančius savo žuvusių karių, nepalaiduotus paliko pūti, o mūsų vyko apie porą savaičių.

Todėl ar ši A. Bubnio paminėta NKVD „žinia“ negali būti panaši į kažkokią istorinę provokaciją, kad Kremlius turėtų pretekstą „vokiečių bendrininkų“ ieškoti? Juk, sovietai (sovietinė Rusija) Suomiją puolė, irgi, savus apšaudžius ir suomių apkaltinus.

Pavyzdžiui, sovietams atėjus į Anykščius, vokiečiai žinodami rusų polinkį į

alkoholizmą, iš Anykščių vyno fabriko (jame dirbo sovietmetyje žymus maratono bėgikas, kuris man daug pasakojo apie savo fabriko istoriją) buvo išridentos statinės vyno, kurias vėliau iš kito Šventosios upės kranto apšaudė ir jos sukėlė baisų vyno kvapą, dėl kurio rusai masiškai puolė gerti tą bėgantį vyną ir pradėjo voliotis gatvėse. Tada, ir prasiveržė vokiečiai su šarvuočiu ir pradėjo šaudyti besivoliojančius-pasigėrusius.

Be to, **Šimonių girioje viešpatavo sovietiniai diversantai**, todėl yra maža tikimybė, kad ten galėjo tuo metu rasti ir mūsų partizanai, kurie kūrėsi, tikriausiai, tik frontui praėjus?

Reikia konkrečiai žinoti, kas tą partizanų būrį sudarė ir dėl kokios priežasties susikovė? Su jais kautis galėjo tik savisaugos daliniai, kurie patys kūrėsi, bet vokiečių nebuvo įteisinti.

11 pav.:pro Šventosios upę prasiveržimo link Biržų, Panevėžio ir Šiaulių schema, paimta iš čia žemiau 12_pav esančio platesnio žemėlapiu.

Tuo labiau, kad pagal istoriko Kęstučio Kasparo knygą „Lietuvos karas“ saugūnai iš Šimonių tada jau buvo pasitraukę net į Žemaitiją.

O tos knygos 218 psl. parašyta kiek kitaip, nei LGGRTC-o Generalinis direktorius dr. A. Bubnys visai Lietuvai per labai svarbią LRT „Savaitės“ laidą pasakė apie kažkokį labai neįtikinamą įvykį, neva, „Šimonių girioje“, kai toje knygoje, iš tikrųjų, visai kitaip parašyta taip: „**Liepos 21 d. Panevėžio aps. Šimonių mstl. iš bažnyčios varpinės buvo apšaudyta grupė kareivių, nukautas karininkas ir 6 eiliniai, o šaudžiusieji pasislėpė**“ (437,213). 24 d. jau Troškūnų vls. buvo apšaudyta kariuomenės kolona ir nukauti 2 kareiviai (437,213). Liepos mėn. apšaudymai dar galėjo būti sietini su besitraukiančiais saugūnais, nes 24 d. Pumpėnų vls. ant telegrafo stulpų rasti atsišaukimai, pasirašyti „Tėvynės apsauga“ (437,195). Juose dirbsiantieji naujosios okupacinės valdžios įstaigose išpėjami darbuotis taip, kad nebūtų nusikalstama Lietuvos interesams, primenama, kad yra stebimi ir už nusikaltimus atsakys gyvybe, o visiems lietuviams nurodama laikytis atsargiai ir draugiškai (437,195).“

Tai, kaip matome, - Šimonių bažnyčios varpinė ir Šimonių giria yra du labai skirtingi objektai kariniuose veiksmuose, ir galima manyti, jog

dr. Bubnys galėjo, paprasčiausiai, gal tą varpinę su „giria“ supainioti? Nuo bažnyčios varpinės, kad su kulkosvaidžiu, ar automatiniu šautuvu (užtenka ir taiklaus greitašaudžio karabino) ir užtenka tik vieno kokio nors iš savisaugos būrio, nepasitraukusio - likusio miestelyje, nes nuo varpinės yra labai gerai vykdyti apšaudymus. Panašus apšaudymas į 1941 m. birželį besitraukiančius sovietus, atseit, iš Skarulių bažnyčios, šalia Jonavos, kažkas šaudė, už ką sovietai tris kunigus sušaudė. Toks šaudymas buvo ar ne buvo - nežinau, gal tai buvo išgalvota, nes tada kunigai būtų pasislėpę, o ne viešėje iš skirtingų kaimyninių bažnyčių.

Na, o Šimonių miestelio įvykio priežastis taip pat kažkokia turėjo būti. Be priežasties masinės sovietinės armijos invazijos per Šventąją upę, kad kažkas išdrįstų pašaudyti, labai neaišku - reikia tyrinėti visus dokumentus kruopščiau. Nebent, koks galėjo būti kerštas už kažką? Tai, akivaizdžiai tik pavienio kažkokio asmens veiksmas, o ne „... *lietuvų partizanai* ..“ daugiskaitoje, kaip ar ne dr. A. Bubnys prikūrė? Kaip tiksliai tame NKVD dokumente parašyta? Gal, net koks vokietis; nepasitraukęs-atsilikęs nuo savų, gal tai galėjo pašaudyti, ar net speciali atsitraukimo galėjo būti ir užduotis atlikti, nors, o NKVD-istų pripaišyta „partizanams“, kad prašyti pastiprinimo? Galima neatmesti varianto, kad koks NKVD persirengėlis provokaciją atliko, kad pradėti Lietuvos karą su partizanais, jam rimto pastiprinimo prašyti?

Taigi, apie šį kraštą geriausiai žino žymus Anykščių istorikas *Gintaras Vačiūnas*, kuris, beje, dirba ir LGGRTC-e. jis, būtent, „Slaptai“ tinklalapio ŠIMONIŲ GIRIOS skiltyje 2018-06-30 buvo aprašęs pirmuosius partizaninio karo metus Svėdasų krašte. (To straipsnio internetinis adresas: <https://slaptai.lt/zymė/simoniu-giria/>).Taigi, jo pirmieji sakiniai yra tokie..

„Partizaninis judėjimas Svėdasų krašte, kaip ir visoje Rytų Lietuvoje prasidėjo 1944 metų rudenį. Pirmasis partizanų būrys Svėdasų valsčiuje buvo įkurtas 1944 spalio 29 d.“

Pavyzdžiui, LGGRTC-o 2013 m. išleistoje *Onos Dapšytės-Kriukelienės* knygoje KUPIŠKIO KRAŠTO PARTIZANAI, kurią recenzavo humanitarinių mokslų dr. Rimantas Zizas, 30 psl. parašė:

„Artėjant frontui, 1944 m. liepos mėn. buvę policininkai susirinko į Subačiaus policijos pastatą, ... pasiūlė visiems stoti į Lietuvos kariuomenę ir tęsti kovą su sovietiniais armijos daliniais.“

Tik, labai gaila, jog nėra konkrečios datos, kada susiorganizavo. Juk ORGANIZAVIMASIS PRIEŠINTIS, - TAI IR YRA Pasipriešinimo PRADŽIA.

2016 12 29. *Edita Jankauskienė* veikale „**Partizaninis ginkluotas pasipriešinimas ir jo slopinimas Kupiškio valsčiuje 1944–1953 metais**“ apibendrintai paminėjo, jog „*Kupiškio apylinkių partizanų būrių formavimui įtakos turėjo į Aukštaitijos apylinkes nuleisti LLA desantininkai, 1944 m. pabaigoje–1945 m. pradžioje iš Vokietijos į Lietuvą grįžę lietuvių kovotojai. Desantininkų grupės buvo sudarytos iš to paties krašto žmonių. Būdami LLA nariai ir abvero žvalgybinėse-diversinėse mokyklose mokytį partizaninės kovos taktikos bei metodų, jie ėmėsi organizuoti pasipriešinimą savo apylinkėse. Daugelis desantininkų vėliau tapo Aukštaitijos partizanų junginių vadais*“

12 pav.: galimai iš sovietinės schemas perdarytas Lietuvos okupacijos vaizdas, su 16-tosios lietuviškosios divizijos keliu

Tai, kaip matome, lyg ir nieko panašaus nėra į tai, kad kažkas galėjo kurtis liepos mėnesyje.

Iš žymios istorikės, LGGRTC genocido ir rezistencijos tyrimų (GRT) departamento Istorinių tyrimų skyriaus vedėjos programos „Antisovietinis pasipriešinimas 1944-1953 m.“ koordinatorė *Ramona Staveckaitė-Notari* mokslinio žurnalo GENOCIDAS IR REZISTENCIJA, 2018, Nr. 2(44) parašė straipsnį GINKLUOTAS PARTIZANINIS PASIPRIEŠINIMAS IR JO SLOPINIMAS Skapiškio VALSČIUJE 1944-1953.

Taigi, šis ponios Ramonos straipsnis yra labai vertas, nes Skapiškis nuo Šimonių į šaurės pusę, artimiausiais keliukais važiuojant, yra tik 19,63 km ir kažkokios kitokios sąlygos lyg ir neturėtų būti, išskyrus tuo, kad iki 1946 m. balandžio 24 d. Skapiškis priklausė ne Kupiškio, o Rokiškio apskrčiai. Taigi, autorė atkreipia dėmesį į partizaninių kovų pradžią 1944-1946 m. - tai SPONTANIŠKUMĄ. t. y., „*Kovų pradžioje partizanų būriai formavosi gana stichiškai, nelaukdami įsakymo iš aukščiau.*“ Autorė pažymėjo, jog traukiantis karo frontui, rytų Lietuva pirmoji patyrė antrąją sovietų okupaciją. Tai, akivaizdu, kad čia ir pirmieji pasipriešinimai turėjo įvykti. taip, kad autorė tai ir

pabrėžė, jog „Aukštaitijoje partizaninis prasidėjo anksčiausiai. ... Besikuriančioms Kupiškio krašto, o kartu ir Skapiškio valsčiaus partizaninėms struktūroms nemažai įtakos padarė Lietuvos laisvės armija (LLA). Į Kupiškio kraštą nuleisti vokiečių žvalgybos mokyklose parengti desantininkų būriai, sudaryti iš LLA narių, aktyviai išitraukė į partizaninę kovą, o Antanas Starkus-Montė, vienas iš desantininkų, nusileidusių Šimonių girioje, tapo svarbiausio karinio Kupiškio krašto partizanų junginio, Šarūno rinktinės, vėliau Algimanto apygardos vadu.“ Taigi, straipsnyje minima kad 1944 m. lapkričio 8 d. Skapiškyje buvo užpultas milicijos poskyris ir vykdomasis komitetas ... Tame R. Staveckaitės-Notari straipsnyje nieko panašaus nėra, kad Partizanai būtų pasipriešinę reguliariajai Stalino kariuomenei, einančiai į Berlyną.

Bet, štai, sensacija! Taigi, LGGRTC-o išleistos ir žymios Kupiškio bibliografės, rezistencijos tyrinėtojos Onos Dapšytės-Kriukelienės minėtos knygos 80 psl. parašyta taip:

„Antanas Gogelis, Jurgio, gimęs 1918 m. Obonių kaime, Šimonių valsčiuje, 1040-1943 m. studijavo Kauno Vytauto Didžiojo universitete; uždarius universitetą, sugrįžo į tėviškę. 1944 m. liepos mėn. **traukiantis vokiečių armijai** (P. S.: paryškinau aš), Šimonių miestelyje įstojo į Tėvynės apsaugos būrį, kurio vadas buvo Dalinda. Po kelių dienų jis tapo būrio vadu, nes buvo tarnavęs Lietuvos kariuomenėje ir turėjo atsargos karininko laipsnį. Apsaugos būrį sudarė 50-60 žmonių. Jų tikslas - kovoti su sovietinės armijos kareiviais ir sovietų valdžia.

. Tėvynės apsaugos būrio nariai buvo apsiginklavę šautuvais ir turėjo 3 kulkosvaidžius, **dalyvavo kautynėse su sovietinės armijos kareiviais prie Šimonių miestelio, ten jų būrys 1944 m. liepos 20 d. buvo sutriuškintas**. Tą pačią dieną jis iš likusių būrio narių suorganizavo būrį ir išvyko į Panevėžį, kur pulkininkas Bagdonavičius jam pavedė palaikyti tvarką ir ir saugoti miestą...

O, čia jau ir panašu, kad po **sutriuškimo, KERŠTUI kalėjo būti nuo Šimonių bažnyčios varpinės atsakymas.**

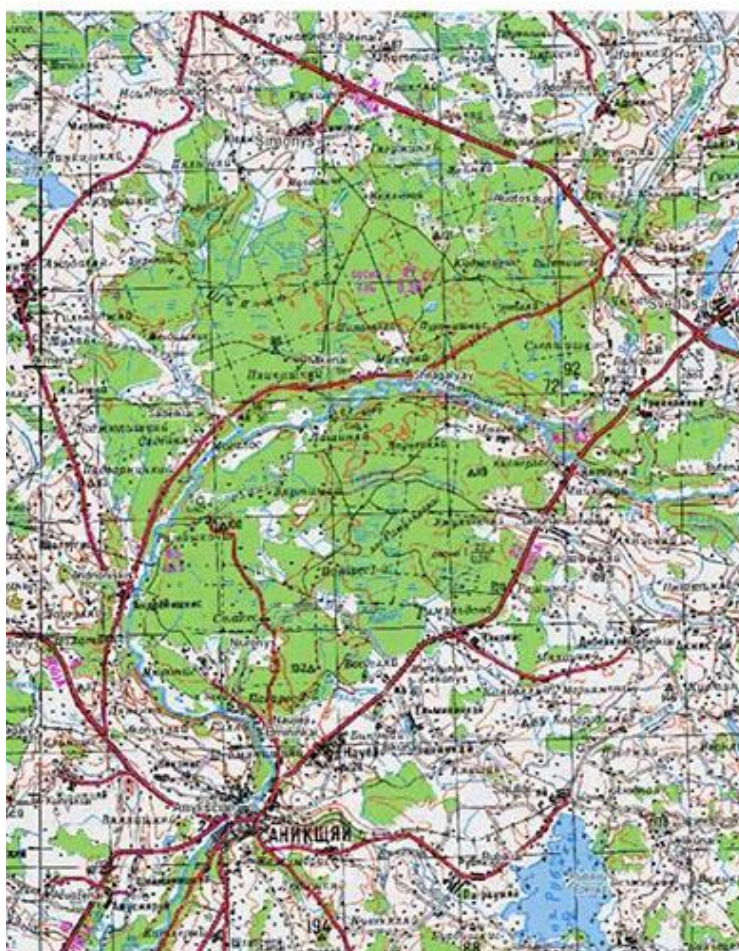
13 pav.: 16-tosios lietuviškosios divizijos prasiveržimo pro Šventosios upės išdidinta vieta, akivaizdžiai rodanti, jog Šventosios upė buvo įveikta prie Užpalių ir eita link Svėdasų, o po to, link Šimonių miestelio ir sukilpe žemyn link Sudeikių-Viešintų, pasukus į Panevėžį, kur už jo Šiaulius pasiekė rugpjūčio 2 dieną ir ten stovėjo apie mėnesį, kad papildyti Lietuvoje mobilizuotais lietuviais.

Tai, pasirodo, **kautynės įvyko viena diena anksčiau**

ir vėl LGGRTC nežino duomenų, savo surinktų; savo leidiniuose!

P.S.: pavyzdį teikiu smulkesniu šifru: Pirmąjį labai grubų nežinojimą pademonstravo jau čia pagirtas LGGRTC istorikas A. Rukšėnas 2021-12-03 Ukmergės mokslinėje konferencijoje, pasakydamas, kad, neva, „2-oje kuopoje buvo toks Jonas Klimavičius ...“, kai tą J. Klimavičių paties LGGRTC sudarytas bataliono karininkų sąrašas ir žymi karininkų enciklopedija nurodo tik 3-čioje kuopoje buvusį ir kito tokio J. Klimavičiaus tame batalione aptikti dar nepavyko.

O tai tapo panašu, kad A. Impulevičius prikūrė „kitą J. Klimavičių“, kad, ar ne GESTAP-ui apgauti ir J. Krikštonį iš kalėjimo ištraukti??

14 pav.: sovietinių laikų detalesnio žemėlapiio iškarpa, kur už Anykščių Šventosios upės vingis ir prie ten priglūdusi Šimonių giria.

Tai čia tik hipotezė, dėl kurios būtina skubiai atrasti KGB sudarytą 3-čiosios kuopos sąrašą (jei toks buvo sudarytas?) ir jame palyginti „abu?“ Jonus Klimavičius dar ir tais pačiais 1907 metais gimusius, kas jau abejotina, bet gimusius „skirtinguose miestuose“ - vienas Marijampolėje, o kitą KGB nurodo „Kapsuke“ gimusį. Taip, kad reikia tėvavardį to 3-čios kuopos sąrašė atrasti, nes sovietai kruopščiai nustatinėjo tėvavardžius. Ar nebus tas pats ir tėvavardis? Gali būti tokie ištysiai „sutapimai?“, net vienodas biografijas keistas turinčias

Tačiau, gerai pagalvojus, gaunasi kažkokia nesąmonė. Taigi, nors ir žymios bibliografės rašyta, bet, vis tik LGGRTC žymaus istoriko recenzuota ir, štai, kokia nesąmonė gaunasi:

„... *traukiantis vokiečių armijai*“ minėtas Antanas Gogelis, „... *Po kelių dienų jis tapo būrio vadu, ...*“, o, atseit, visas Baltarusijos frontas su 16-tąją lietuviškąją divizija „laukia tas kelias dienas, kad A. Gogelis taptų vadu“ ir tada triuškina mūsų partizanus, turinčius tik 3kulkosvaidžius?

Tai, negi vokiečiai pakišo mūsų partizanus, o patys nepastebėtai pasitraukė? Bet, kaip liepos 20 dieną sutriuškinti mūsų partizanai, galėjo kitą dieną (liepos 21) „atsigauti“ ir pagal dr. A. Bubnį sovietų kelis karius su karininku

nukauti, kai liepos 22 d.; pagal kovų schemą, sovietų per Šventąją prasiveržimas masinis turėjo vykti?

Juk, Veprių miestelio monografiją (163 psl.) mini, jog:

1944 m. vasarą nuo Gelvonų pusės prie Upninkų priartėjęs frontas prie Šventosios ir mūšiai truko devynias dienas, nuo liepos 16 iki 24 d.

Tai patvirtina ir žemėlapyje pavaizduota 1944 m. liepos 16 d. fronto linija nuo Anykščių apylinkių iki Upninkų. VM-5902, o tos pačios Veprių monografijos žymas ir man pažįstamo kraštotyrininko - Veprių muziejaus įkūrėjo a. a. Jono Žentelio straipsnyje „1944 metų liepos mėnesio mūšiai Veprių apylinkėse“ 283 psl. paminėta, jog „Sovietų kariuomenė **liepos 12 dieną** krūmais apaugusiu Žuvintės upelės slėniu priartėjo prie Šventosios ir čia pradėjo statyti tiltą ...“. Todėl laike savaitės, vykstant mūšiams; tarp abiejų Šventosios upės krantų, kad gyventojai „neįsivaizduotų“, jog prieš kariuomenę turinčią artileriją, mažam būreliui priešintis yra nelogiška - tai, tiesiog, neįtikėtina. Neįtikėtina lygiai taip pat, kaip ir man buvo neįtikėtina, kad Į NUO KULKŲ VERDANTIŲ UPĖS VANDENĮ sovietiniai kariai SAMONINGAI PULTŲ „žūti tik tam, kad kitoje upės pusėje vokiečių kulkosvaidžiuose pasibaigtų šoviniai“ - tuos paskutinius žodžius su ašaromis akyse 1970 metų pavasarį man pasakojo to beprasmiško mūšio liudininkas. Todėl aš, kaip buvęs ruošiamas Vietnamo karui, bet dėl Kinijos ten tik karininkams išvažiavus, galvojau, kad kokiais narkotikais apšerti galėjo būti? Todėl kreipiausi pas buvusį frontininką II-ąją partijos sekretorių Filipą Žabiną. O jis man papasakojo apie „ЗАГРЯДотряд“-us, naikinčius savus tuos, kurie nelabai norėjo žūti už Staliną. Tačiau, taip jau „sutapo“, jog šalia to Domininkavos vienkiemio, kur tos sodybos gyventojas man tą rusiškai-sovietinį žiaurumą papasakojo, po kokios savaitės; tada mūsų ir visoje Lietuvoje žymiausias keliautojas-tyrinėtojas bei rašytojas Gediminas Ilgūnas buvo KGB-istų sulaikytas, kuris ėjo į dabar jau Šviesuolio Algimanto Jucevičiaus tada organizuotą atvirą Kauno miesto T turistų sąskrydį, vykusį šalia Matelio rėvos, kad papasakoti apie savo ekspedicijas. Jį sugrąžino atgal, nes buvo nurodymas, jam, kaip „liaudies priešui“, jog su sportuojančiu jaunimu bendrauti negalima ... (Tada, 1969 m. pabaigoje man pavyko atkurti KGB uždraustą Jonavos turistų klubą ...)

Taigi, šiai ANTROSIOS SOVIETINĖS OKUPACIJOS ir prieš ją Pasipriešinimo pradžios painiavai išs্পesti, pateikiu fronto slinkimo sovietinius duomenis tokiais:

1944 metų liepos 11 d. 1116-oji karo diena: 1-asis Baltijos (Pabaltijo) frontas. 1-ojo Baltijos fronto kariai tęsė puolimą Dvinsko ir Ukmergės kryptimis ir pajudėjo 8-14 kilometrų.

1944 metų liepos 12 d. 1117-oji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. 1-ojo Baltijos fronto kariai tęsė puolimą Dvinsko, Ukmergės kryptimis ir patraukė į priekį iki 15 kilometrų

1944 metų liepos 13-14 d. d. 1118 - 1119-osios karo dienos: Baltijos fronte. 1-ojo Baltijos fronto kariai, įveikę pasipriešinimą ugniai ir priešo kontratakas dešiniajame sparne, tęsė puolimą Dvinsko ir Ukmergės kryptimis ir per dvi dienas patraukė 8-32 kilometrus.

1944 metų liepos 15 d. 1120-oji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. 1-ojo Baltijos fronto kariai sutiko stiprų priešų

pasipriešinimą, kuris per dieną surengė daugybę kontratakų.

1944 metų liepos 16 d. 1121-oji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. 1-ojo Pabaltijo fronto kariai susitvirtino pasiektose linijose, dalis dešiniojo sparno pajėgų kovėsi puolamuosiuose mūšiuose, tačiau susidūrę su atkakliu priešo pasipriešinimu sėkmės nepasiekė.

1944 metų liepos 17 d. 1122-oji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. 1-ojo Baltijos fronto **43-oji armija Panevėžio kryptimi pajudėjo 10 kilometrų. ???**

1944 metų liepos 18 d. 1123-čioji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. 1-ojo Baltijos fronto kariai buvo konsoliduoti pasiektose linijose. 43-oji armija su daliniais iš centro vykdė puolamuosius mūšius

..

1944 metų liepos 19 d. 1124-oji karo diena: 1-asis Baltijos frontas. Liepos 15–19 dienomis 1-ojo Baltijos fronto kariuomenė persigrupavo ir toliau kovojo atskiruose sektoriuose. Tuo metu 2-oji gvardijos armija P. G. Chanchibadze ir 51-oji G. Kreiserio armija atvyko į frontą iš Aukščiausiosios vadovybės rezervo.

1944 metų liepos 20 d. 1125-oji karo diena: Šiaulių operacija. Prasidėjo 1-ojo Baltijos fronto kariuomenės Šiaulių puolamoji operacija, kuri truko iki liepos 30 d. (žr. žemėlapi - Šiaulių operacija (82 KB) 15.pav.). Liepos 20 d. rytą 51-oji armija ir 2-oji gvardijos armija pradėjo puolimą ir pralaužė priešų gynybą. 43-oji armija nutraukė Dvinsko-Panevėžio geležinkelį.

liepos 20 d. Liepos 20 d., Wolfsschanze būstinėje, netoli Rastenburgo (Rytų Prūsija), buvo pasikėsinta į Hitlerio gyvybę.

1944 metų liepos 21 d. 1126-oji karo diena: Šiaulių operacija. 1-ojo Baltijos fronto 51-oji armija toliau vedė puolimo kovas ir pajudėjo 25 kilometrus į priekį. 2-oji gvardijos armija, atmušusi priešų kontrataką iš Kovarsko sritys, pajudėjo 6-10 kilometrų

1944 metų liepos 22 d. 1127-oji karo diena: Šiaulių operacija. 1-ojo Baltijos fronto 51-oji armija dėl greito pėstininkų ir tankų junginių puolimo liepos 22 d. užėmė Panevėžio miestą, veržėsi į priekį iki 30 kilometrų. 3-asis Baltarusijos frontas. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai ir toliau įsitvirtino pasiektose linijose, o tam tikrose srityse surengė puolimo mūšius, siekdami pagerinti savo pozicijas.

1944 metų liepos 23 d. 1128-oji karo diena: Šiaulių operacija. 1-ojo Baltijos fronto kariai tęsė puolimą Daugpilio ir Šiaulių kryptimis ir

15.pav.: kautynių žemėlapis, vaizduojantis Šventosios upės mūšius garsios Šiaulių operacijos metu, kurioje tą prasiveržimą link Šiaulių, forsuoja Šventosios upę ir su palei ją lygiagrečiai pabraižyta dantytą kaip sieną, sutartinių ženklų paaiškinimuose kažkodėl visai nepaminėtą, kurią galima tik nuspėti, jog tai ILGESNIAM LAIKUI FRONTO SUSTOJIMO VIETA dėl labai geros geografinės padėties gynybos linija, kurią galima buvo išnaudoti 1940m. galimai atvirajai okupacijai kaip savotišką "Manarheimo liniją" ir jų galėjo būti ne mažai, jei nebūtų į valstybę įsileistas "ribotas" sovietinis R.A. kontingentas.

pajudėjo 8-15 kilometrų. 3-čiasis Baltarusijos frontas. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai sustiprino savo pozicijas ir kai kuriose srityse kovojo siekdami pagerinti padėtį. 39-oji armija veržėsi į priekį Ukmergės kryptimi ir dalis jos pajėgų kirto Šventos upę, aplenkdamą Ukmergę iš šiaurės ir pietų.

1944 metų liepos 24 d. 1129-oji karo diena: Šiaulių operacija. 1-ojo Pabaltijo fronto kariai, tęsdami puolimą Šiaulių kryptimi, per dieną patraukdavo 10-20 kilometrų. Iki liepos 24 d. vakaro 4-oji smūgio armija aplenkė Daugpilį iš šiaurės ir prasiveržė į vakarinį jo pakraštį.

16 pav.: po Ukmergės užėmimo toliau jau vykdomos Kauno operacijos žemėlapis

. 43-ioji armija dieną intensyviai kovojo su kontratakujančiu priešu ir kairiajame flange, jo spaudžiama, traukėsi į Juneikio, Kepuro, Skapiškio, Mikiškio liniją. 3-asis Baltarusijos frontas. **Liepos 24-osios naktį 39-oji Baltarusijos fronto armija perplaukė Šventos upę ir užėmė Ukmergės miestą**

1944 metų liepos 25 d. 1130-oji karo diena: Šiaulių operacija. 1-ojo Pabaltijo fronto kariai, atremdami priešų kontrataką, kovėsi puolamaisiais mūšiais Daugpilio, Šiaulių kryptimis ir siekė tiek žengė į priekį. 3-čiasis Baltarusijos frontas. 3-čiojo Baltarusijos fronto kariai, priklausantys dešiniojo sparno pajėgoms, **vykdė puolamuosius mūšius Kauno kryptimi**, tačiau susidūrę su atkakliu priešų pasipriešinimu reikšmingos pažangos nepadarė.

1944 metų liepos 26 d. 1131-oji karo diena: 3-čiasis Baltarusijos frontas. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai, priklausantys dešiniojo sparno pajėgoms, toliau vykdė puolimo kovas Kauno kryptimi ir veržėsi į priekį nuo 2 iki 10 kilometrų.

1944 metų liepos 26 d. 1131-oji karo diena: 3-čiasis Baltarusijos frontas. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai, priklausantys dešiniojo sparno pajėgoms, toliau vykdė puolimo kovas Kauno kryptimi ir veržėsi į priekį nuo 2 iki 10 kilometrų.

1944 metų liepos 27 d. 1132-oji karo diena: 3-čiasis Baltarusijos frontas. 3-čiojo Baltarusijos fronto kariai, priklausantys dešiniojo sparno pajėgoms, tęsė puolimo kovas Kauno kryptimi ir pajudėjo į priekį 2-6 kilometrus.

1944 metų liepos 28 d. 1133-čioji karo diena: Kauno operacija. Prasidėjo 3-iojo Baltarusijos fronto kariuomenės Kauno puolimo operacija, kuri tęsėsi iki rugpjūčio 28 d. (žr. žemėlapi – Kauno operacija (86 KB)). 3-iojo Baltarusijos fronto dešiniojo sparno kariai tęsė puolimą Kauno kryptimi ir žengė 6-15 kilometrų per dieną. Žemių prieigose buvęs priešas stipriai pasipriešino ir kontratakavo sovietų dalinius.

1944 metų liepos 29 d. 1134-oji karo diena: Kauno operacija. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai pajudėjo Kauno, Marijampolės, Suvalkų kryptimis ir pajudėjo iki 20 kilometrų. Priešas sulaikė besiveržiančius dalinius galinga ugnimi ir kontratakomis.

1944 metų liepos 30 d. 1135-oji karo diena: Kauno operacija. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai, plėtodami puolimą Kauno, Marijampolės, Suvalkų kryptimis, pajudėjo 3-30 kilometrų. Fronto kariai kovėsi netolimuose Kauno miesto prieigose. 2-asis gvardijos tankų korpusas greitai prasibrovė į Kazlų Rūdos, Pilviškių, Surgučių rajonus ir nukirto greitkeli Kaunas-Marijampolė.

1944 metų liepos 31 d. 1136-oji karo diena: Kauno operacija. 3-iojo Baltarusijos fronto kariai sėkmingai pradėjo puolimą Kauno, Vilkaviškio, Suvalkų kryptimis ir pajudėjo 8-30 kilometrų. 5-oji armija toliau naikino paskutines priešų pasipriešinimo kišenes šiaurės vakarinėje Kauno dalyje. 33-oji armija užėmė Marijampolės miestą.

1944 metų rugpjūčio 1 d. 1137-oji karo diena: Kauno operacija. 3-iojo Baltarusijos fronto 39-oji armija kirto Nevėžio upę į šiaurės vakarus nuo Kauno. 5-oji armija, padedama 39-osios ir 33-iosios armijų dalių, atlikdama

žiedinį manevrą iš pietų ir šiaurės, iki 7.00 val. visiškai užėmė Kauno (Kovno) miestą ir tvirtovę [1] (žr. žemėlapi - Kaunas). operacija (86 KB) 16 pav).

Taigi, paaiškėjo, jog LGGRTC-o recenzuota ir to paties Centro išleista knyga, su skelbta Pasipriešinimo data Šimonių girioje, šalia Šimonių miestelio gali būti visiškai nesąmoninga, nes po liepos 20 d. A. Gogelio apsaugos būrio sutriuškinimo ir, neva, „tą pačią dieną į Panevėžį“ vykti apie 53 km kartu su besiveržiančia sovietine kariuomene, net neįmanoma, tuo labiau, Panevėžyje „tvarką palaikyti“ taip pat neįmanoma, nes sovietų Panevėžys buvo užimtas liepos 22 dieną.

Todėl galima daryti prielaidą, jog A. Gogelio kova šalia Šimonių galėjo vykti keliomis dienomis anksčiau, kaunantis su žvalgybiniais sovietų būriais, ne anksčiau, nei liepos 12-16 d. d., o dr. A. Bubnio minėtos LRT "Savaitės" laidoje paminėtas įvykis galėjo būti vėliau, su paskui armiją einančiu NKVD „Smeršo“ kontingentu. Bet, tik, kas toje Šimonių girioje galėjo likti? Juk istorikas Kęstutis Kasparas knygos LIETUVOS KARAS 143 psl. rašė, jog „*Panevėžio aps. ir miesto komendanto plk. ltn. Bagdonavičiaus vadovaujamas dalinys (Šimonių, Anykščių, Panevėžio ir kt. valsčių apsaugos būriai bei komendantūra) liepos mėn. per Paliūniškį, Smilgius, Šeduvą, Šiluvą pasitraukė į Tauragės aps. Žygaičių apylinkes. ... Su saugūnais evakavosi nemažai jų šeimos narių ir civilių gyventojų, todėl faktiškai traukėsi gurguolė.*“

1.) Stebina, kad K. Kasparo garsiojoje knygoje tarp Lietuvos pagrindinių Pasipriešinimo organizatorių ^{17_pav} yra ir Juozas Krikštaponis. 2.) Net kai ką gali šokiruoti prie J. Krikštaponio pridėtas ir Birželio sukilimo vadas, kuris per radiofoną ir radijo stotį buvo paskelbęs Nepriklausomos Lietuvos atstatymo deklaraciją, o po to Lietuvos laikinosios vyriausybės narys Leonas Prapuolenis, kuris K. Škirpos dėka buvo išlaisvintas iš Dachau koncentracijos stovyklos, ir, slapta dalyvaudamas Lietuvių fronto (LF) veikloje, 1944-09-15 svarbiame Rietavo pasitarime dalyvavo, kuriame buvo aptarinėjama dėl tolesnės LF veiklos sovietinės okupacijos sąlygomis. 4.) Šalia J. Krikštaponio yra Vytautas Stonys, vienas iš Sukilimo aktyvistų, dalyvavęs užimant radijo stotį, su žmona Partizanams suteikinėjęs medicininę pagalbą, o 1996-12-13 tragiškai suvažinėtas 19-mečio.

5.) Pastarojo bendražygiu buvo lakūnas ir LAF-o org. skyriuje dirbęs bei minėto Rietavo pasitarimo organizatorius Juozas Jankauskas, palaidotas Jonučiuose, kur ir mano seneliai su prosenele ilsisi. 6.) Taip pat aviatorius, Šeduvos ir Panevėžio krašto pasipriešinimo organizatorius Izidorius Pucevičius-Radvila, didvyriškai žuvęs. 7.) Mokytojas-aviatorius, LF karinės organizacijos „Kęstutis“ vienas iš vadų Bronius Vaivada, Tuskulėnuose sušaudytas.

8.) Teologas-filosofas, raginęs nebendrauti su Reichu, Lietuvos laisvės gynėjų sąjungos (LLGS), Jurbarko partizanų vadas *Petras Paulaitis-Aidas*, kuris buvo daug kartų kalintu. 9.) Vienas iš LAF-o ir antinacinio pasipriešinimo vadovų, 1950-1953 Korėjos kare dalyvis *Kazys Amborozaitis*, po karo dirbęs Čikagos karo ligoninėse radiologu, tapęs šios srities mokslo daktaru, išgyvenęs iki 98 metų amžiaus.

Minėtos Lietuvos karo monografijos 131 psl. rašoma, kad „*Ukmergės LLA organizacija faktiškai buvo bendra visoms pagrindžio grupėms, nes dar 1944 m. pradžioje Lietuvių Tautinio Fronto apskrities komiteto vadovas J.Lebeda vienašališkai įsijungė į LLA Vilniaus apygardą* (353,46). *Liepos mėn. pradžioje LLA vadovybės ryšininkas A.Kubilius-Adys perdavė įsakymą apie organizacijos pertvarkymą ginkluotai kovai, taip pat nurodė, kad centrinis štabas persikelia į Kauną, o jeigu frontas artės - į Šiaulius* (353,36). *Apie liepos 9-10 d. J.Lebeda Ukmergėje sušaukė slaptą pasitarimą, kuriame dalyvavo policijos viršininkas Mažeika, mokytojas Miliūnas, v.ltn.Pranas Uginčius, eigulys Maceika ir kpt.Juozas Krištaponis* (353,32).“

Toliau toje monografijoje buvo parašyta: „*Centro atstovas nurodė, kad nesant senųjų vadų, visa vadovavimo atsakomybė tenka Uginčiui ir perdavė ryšio punktus su LLA Šiauliuose, Radviliškyje, Matkaičiuose, Kretingoje, Palangoje; P.Uginčius savo ruožtu pranešė centrui, kas nuveikta karinėje srityje* (353,25,33,36). *Po šio vizito Deltuvos vls. Atkočių k. Itn.P.Uginčius tarėsi su pasilikusiais organizacijos vadovybės nariais - Maceika ir kpt.J.Krištaponiu* (353,33). *Pasitarime P.Uginčius prisistatė kaip naujasis Ukmergės štabo vadas, visa apskritis buvo padalyta į 6 rajonus, kuriuose turėjo veikti partizanų būriai, paskirti rajonų vadai - ltn.Danielius Vaitelis, kpt.J.Krištaponis (kartu bendras operatyvinis vadovavimas), mjr.Juozas Navikas, kpt.Stasys Bakšys, Vytautas Jakštys ir Maceika (kartu bendri ryšiai)* (353,33,47). *1-asis rajonas telkė apie 100 žmonių, o jo organizatorius ltn.D.Vaitelis kartu su broliais Alfonsu ir Tadu, vokiečiams traukiantis iš Kauno, atsivežė keletą pastočių ginklų, kuriuos paslėpė Pagiriuose, o praėjus frontui, tuoj pat jais apginklavo būrį* (143; 353,34). *2-ame rajone Užulėnio miške kpt.J.Krištaponis liepos mėn. sutelkė iki 100- 140 partizanų būrį* (100,7; 353,34). *Pagal žinias iš mjr.J.Naviko, 3-ame rajone buvo sukurtas maždaug 60 vyrų būrys, kpt.S.Bakšys nurodė 50 žmonių būrį, pas V.Jakštį buvo 45, o pas Maceiką - 60 žmonių būriai* (353,34). “

Kartoju - tikro Pasipriešinimo veiksmai prasidėjo iš karto po mūsų visuomenininkų su Ukmergės meru š. m. Liepos 20 d. 3^{pav} paminėto prieš 80 metų įvykusio Pirmojo Partizanų sąskrydžio, per kraštotyrininke A. Astrauskaitę fiksuoto Partizanų ryšininko - Kolymos politkalinio ir žymaus tautodailininko Mykolo Dirsės atsiminimų, kurį organizavo J. Krištaponis, dar patvirtinto istoriko K. Kasparo (aukščiau raudonai pažymėjus) - nuo to sąskrydžio iš kart ir prasidėjo rimti veiksmai, net tik, tik frontui praėjus (liepos 24-25 Ukmergę sovietams

paėmus), jau keistai, iš karto atsiradus sribams, kuriuos reikėjo ir naikinti. Tuos veiksmus pateikiu iš tos pačios monografijos 219 psl., kur parašyta taip:

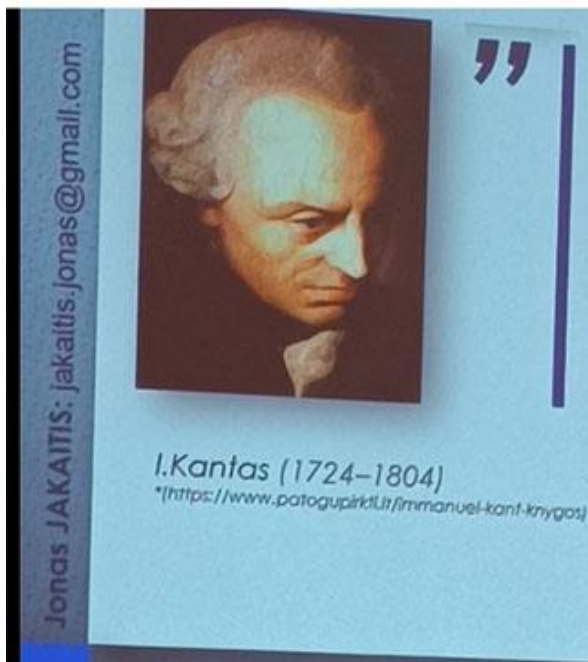
Ukmergės aps. rugpjūčio 3 d. pasaloje buvo nukauti 3 Siesikų sribai (66,76). 27-30 d. partizanai, bandydami išvaduoti suimtuosius, puolė Taujėnus, granatomis apmėtė valsčių, sužeidė jo pirmininką ir milicininką, apšaudė miestelį (140,23-24; 138,42). Rugsėjo 2 į 3 d. naktį 10-15 partizanų puolė Siesikų miestelį, užėmė valsčių, dvi valandas trukusiame mūšyje nukovė 2 karininkus ir 2-3 sribus, 1 sužeidė, išsivedė dar 3 kolaborantus (valsčiaus sekretorių, milicininką ir seniūną) (138,38,40; 140,27-28; 66,76). Likę sribai ir administracijos pareigūnai išsigelbėjo tik užsitarę Siesikų bažnyčioje - partizanai nedrįso laužti jos durų(141). Rugsėjo 8 d. partizanai apšaudė pasienio užkardą ir taip nuvilioję kareivius 9 d. pakeliui iš Pagirių į Ukmergę pasaloje sunaikino 3 Pagirių valsčiaus okupacinės administracijos pareigūnus (partorgą, valsčiaus pirmininką, instruktorę), vykusius į mitingą (66,76; 138,40; 141). 12 d. Siesikų vls. buvo apšaudyti 4 rusų kareiviai, grįžtantys iš "uždavinio", tačiau į pagalbą atskubėjus visam pasieniečių daliniui, partizanai atsišaudydami pasitraukė (138,38,50). Spalio 23 d. kpt.J.Krikštaponio įsakymu buvo įvykdyta Pagirių-Vaivadiškių operacija. Apie 50 rinktinės savanorių, vadovaujamų lttn.D.Vaitelio 3 val. nakties puolė Pagirius, po to užėmė Vaivadiškių dvarą, kur buvo rusų įgulos kareivinės. Tik 10 val. ryto atvykusi įgula stojo į kautynes su partizanais, bet pastarieji dengiami kulkosvaidžių ugnies apie 11 val. organizuotai pasitraukė trimis kryptimis. Rusai, neturėdami didelės kiekybinės persvaros, nedrįso jų persekioti (140,132). Operacijos metu buvo išvaduoti 3 suimtieji, sušaudyti 2 kolaborantai, padegtas Vaivadiškių dvaras (140,132,153). Partizanų nuostoliai-dalinyje kovojęs vokiečių V. Chucliageris paimtas į nelaisvę sužeistas ir tardant nukankintas ("mirė nuo kraujo netekimo") (140,132). Partizanai surengė ne mažiau tris kaip pasalas (rugsėjo 14 d. Deltuvos vls., spalio 10 ir 11 d.), kuriose buvo nukauti 5 prieš pasieniečiai, tarp jų vienas karininkas, o penkiuose susirėmimuose su sribais ir kariuomene (rugsėjo 26 d. Deltuvos vls., spalio mėn., lapkričio 20 d.) dar nukovė 3 kareivius, porą sribų ir mirtinai sužeidė Ukmergės NKGB skyriaus viršininko pavaduotoją I.Medvedcv (66,76). 219 psl.

Taigi, pamąstant APIE ISTORIJOS MOKSLO REFORMACIJĄ, t. y., ne šiaip sau jos perdarymą, o SUGRĮŽIMĄ PRIE ISTORIJOS MOKSLO PAGRINDŲ - prie istorijos sugražinimo prie mokslo - prie Imanuelio KANTO dėstytos LOGIKOS, kad pradėti mąstyti logiškai istorijos moksle.

Ši istorijos mokslo reformacija yra būtina ypatingai J. Krikštaponio biografijos klausimu, nes biografijos nustatymui reikia vadovautis dokumentais, ypatingai VISAIS dokumentais, o ne išskirtinai tais, kuriais tik norima, kad nueiti nuo tiesos.

O, kai jau nueinama nuo tiesos, tai tada reikia protestuoti - gražinti mokslą ir tikėjimą prie jo mokslinių pagrindų.

Taip ir užgimė pasaulyje-krikščionybėje REFORMACIJA, sugražinusi tikėjimą prie Dievo arčiau, arčiau Dieviškos Tie-SOS.

18 pav.: ši nuotrauka mano padaryta ir mano video įrašo per Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimą, kai to minėjimo antruoju klausimu buvo teikiama estetikos-socialinių mokslų daktaro ir Vilniaus tremtinių-politinių kalinių pirmininko *Jono JAKAIČIO* paskaita apie estetikos istoriją per I. Kanto filosofinį ir loginį mokymą, kurio paskaita bus pristatyta čia pabaigoje po Juozo Krikštonio biografijos iškraipymo psichologinių pagrindų pristatymo.

P.S.: pristatinėdamas, logikos ignoravimo pavyzdžius, Juozo Krikštonio biografijos PSEUDO„tyrinėjimuose“, šalia rodysiu nuotraukas iš to Karaliaučiaus universiteto 480-mečio, siūlydamas susimąstyti, kaip galima lengvai nueiti mokslą į klystkeliuos, kai paminami patys elementariausi tyrinėjimų principai. Todėl būtina kuo skubiausiai gelbėti LGGRTC-ą nuo tų labai žiaurių klaidų, kurias padarė galimai ne Centro, o daugiau Instituto („istorijos?“) dėka per inicijuotas jo antimokslines nesąmones, apie kurias reikia atskirai nagrinėti.

Ypatingai reikia susirūpinti prie to paskutinio žodžio trimis paskutinėmis raidėmis, skelbiančiomis pavojaus ženklą, atsiradus radijai, per Morzės abėcėlę. Juk, istoriškai pažvelgus, **siūlyčiau ir istoriškai susimąstyti, kodėl LGGRTC-as savo Lietuvos karo leidinyje, leido istorikui Kęstučiui Kasparui tiek daug rašyti apie Juozą Krikštonį.**

O, dalykas labai paprastas, Lietuvos karo istorijos monografija buvo parašyta ir išleista dar praėjusiame tūkstantmetyje - 1999-aisiais metais, kai Juozas Krikštonis dar nebuvo apšmeižtas bolševikinės pakraipos, Lietuvoje Anarchizmo ir ANTIFA ekstrimistinio judėjimo PSEUDO„istoriko“, kurio pavardę reikia nutylėti, kad niekas jo „akmenimis nesugalvotų apmėtyti“, nes jis nerašė, neva, apie „Krikštonį Baltarusijoje, - - jis rašė, kad mūsų Didvyris tik priklausė negeram batalionui, kai tas batalionas negeru pasidarė, kai J. Krikštonio nė nebuvo tame batalione, ir todėl pasidarė tas batalionas negeru, nes jame nebuvo teisę išmanančio, ir vokiečių kalbą mokančio karininko, kuris mokėjo vokiečius atitraukti nuo karinių nusikaltimų, nes vieną kartą jam tai pavyko.

Todėl tam pseudo„istorikui“ ne tik „mirkti“ archyvuose reikėjo, bet ir **reikėjo į internetą per GOOGL-ę pažvelgti ir NET BŪTINA BUVO SUSIMĄSTYTI PAGAL LOGINIUS PRINCIPUS, SAVES PAKLAUSIANT - TAI KO J. KRIKŠTAPONIUI REIKĖJO NUO VOKIEČIŲ SLAPSTYTIS, jei vokiečiai jį išleido iš kalėjimo?**

Kaip buvo neleidžiama logiškai mąstyti, ir kas konkrečiai stovėjo už mokslinių principų ignoravimą - jų paniekinimą, būtina dabar atskleisti, gelbėjant mokslų daktarą Arūną Bubnį nuo jam priklausančio galimai PSEUDO„istoriko“ ir jo aplinkos, vedančios istorijos mokslą nuo mokslo pagrindų į religijos sritį - į naujai kuriamos „J. Krikštonio kaltės“ religiją, nieko bendro neturinčią su mokslu.

Taigi, sugrįžkime prie buvusių minėjimo ir tik ką įvykusio Lietuvos Pirmojo

Prezidento A. Smetonos 150-mečio.

O, kaip tik, labai liūdna, kai tą buvusį minėjimą apkartino LRT radijas - todėl drįstu vėl pasikartoti, kiek giliau-plačiau apžvelgiant tą problemą, kai kas valandą per žinias kalė ir kalė jau tada tik ką jau nuimtojo nuo Lietuvos istorijos instituto direktoriaus pareigų *Alvydo NIKŽENTAČIO šlikštybę*, kuris **PIRMAJĮ PREZIDENTĄ IŠVADINO DEMOKRATIJOS „d u o b k a s i u“**, lyg, prieš dešimtmetį prie ruso (prie caro) buvo „demokratija“, ir Didysis Spalio perversmas buvo „geriausia demokratija“, vykdžiusi Raudonąjį terorą.

Ji, net Vokietijos socialdemokratijos vadas *Karlas Kautskis* tą perversmą pasmerkė veikalu **TERORIZMAS IR KOMUNIZMAS**. Juk niekas netikėjo, jog Rusija vasario 24 d. puls Ukrainą.

Ar tai nėra susijęs su nenoru matyti sovietinio-ČEKISTINIO pasirengimo pulti Vokietiją? Kodėl nekreipta dėmesio, kad Rusija valstybinei dienai pasiliko komunistinę-teroristinę vasario 23-čiąją dieną tą pačią, skirtą tam pačiam terorizmui atlikti? Juk tos „vyrų dienos“ įkūrėju buvo žydas *Leinas Bronšteinas (Levas Trockis)*.

19.pav.: Galima pasididinti

20.pav.: Galima pasididinti

NUSIKALSTAMO komunizmo (leninizmo) teorinis pagrindas - TERORIZMAS.

Jis, atrodo, atsisakė savo žydiškumo vardan terorizmo plėtros ir patsai tapo nužudytu tuo jo sukurtu teroro mechanizmu. Facebook“ grupei „*Lietuvos Partizanų istorija (releodai)*“ (Čia, kažkokio iš angl. „perkrovimo“, panašu, į istorijos iškraipymo grupę), kurioje man pavyko daugiausiai komentarų diskusija pravesti, dėl teisingesnio istorijos supratimo. Tada be A. Rukšėno su manim dviejose-trijose temose puikiai diskutavo LGGRTC-o Specialiųjų tyrimų skyriaus vedėjas Rytas Narvydas, iš Visagino žymus to krašto Partizanų tyrinėtojas Laimonas Abarius ir kiti istorikai iš Klaipėdos bei ...

.Taigi, teko nustebti, kai modertatoriaus D. Glodenio buvau sustabdytas, kai aš kaip liudininkas vieno Kirtimų aerodromo bombonešio lakūno pasakojimo (tas lakūnas buvo visasąjungių DR draugijos orientavimosi sporto pirmenybių vyriausiu teisėju Čeliabinske, o aš buvau ten kaip Lietuvos DR rinktinės treneriu) toje grupėje pateikiau nuotraukas to Kirtimo aerodromo sudaužytų karinių sovietinių lėktuvų iš žymiausio Rusijos istoriko – dabar disidento ir Ukrainoje gyvenančio Marko Solonino knygos, išleistos žymaus orientacininko Karolio Mickevičiaus firmos „Briedis“. Be to, prie sudaužytų sovietinių karo lėktuvų Kirtimų aerodrome pridėjau tų sudaužytų lėktuvų lakūno pasakojimą, kaip atėjo įsakymas visiems lėktuvams nuimti variklius remontui, o lakūnus paleisti poilsui į „uvolnenija“-s, ir kaip jis būdamas Aukštuose Paneriuose pas mergaitę ant šieno, paryčiais išgirdo vokiškų bombonešių kriokimus ir jo Kirtimuose aerodrome lėktuvų daužymo garsus.

Mat, iš šio lakūno pasakojimo buvo aišku, kad Sovietų Sąjunga ruošėsi užpulti Vokietiją, o Donatui Glodeniui, „to buvo per daug“, jog sovietai vokiečius ruošėsi pulti, ir todėl drastiškai nutraukė tą diskusiją, kad kiti Lietuvos istorikai šios naujos žinios nežinotų.

Tą sustabdytą diskusiją galima pamatyti, gal, ir dabar toje Partizanų „istorijos“ iškraipymo grupėje, jei D. Glodenis visko neištrinė, nes ta diskusija vyko dar prieš Ukrainos užpuolimą. Kad ji puls Ukrainą, buvo aišku – buvo aišku, kad ir Kinijoje žiemos olimpinės žaidynės vyko tam, kad pasaulio visuomenę užmigdyti ir miegančią Ukrainą užpulti; iš karto

po Olimpiados uždarymo.

Bet šio D. Glodenio, kaip Teisingumo ministerijos darbuotojo laikymasis Maskvos Kremliaus skleidžiamų naratyvų ir pagal juos ignoravimas, jog, neva, sovietai-rusai „buvo geručiai ir nesiruošę pulti Vokietijos“, tai didesnio debilizmo istorijoje net negalima suvokti, kai, kai Sovietų Sąjunga į savo herbą įsideda ne savo šalies teritorijos žemėlapi, o visos planetos gaublį ir prie jo prideda šūkį „*Visų šalių proletarai, Vienykites!*“.

Tai, kas čia, ne viso pasaulio užkariavimo užmačios Stalino sugalvotos? Man tai buvo aišku, ai dar mokyklos nelankiau ir mamos paklausiau, kodėl ant laikraščių visų pradžioje vienodai parašyta, ir kas parašyta. Kai ji pasakė, kas parašyta, tai, man. Kaip vaikui jau buvo aišku, nes ant tėvo rašomojo stalo stovėjo gaublys – jį senelis padovanojo tėvo gimimo dienai, kuri ta dovana tapo kaip ir man, **tikro pasaulio pažinime, kad PLANETA NĖRA PLOKŠČIA. Tačiau J. Krikštaponio biografijos „tyrinėjime“, panašiai, ir visa tai buvo ignoruota, ką žmonija mokslu buvo sukūrusi – ignoruotas net sovietų Vokietijos užpuolimo ketinimas.** Tai tada, kam sovietai 1941 m. birželio viduryje pradėjo žmonių trėmimus visose tik ką užimtose šalyse palei Vokietiją? Kodėl nematome tuos trėmimus ne tik Lietuvoje atliktus, ir kodėl nematome žydų trėmimus atliktus Pirmojo pasaulinio karo metu?

Juk juos ne tik iš Lietuvos trėmė, bet trėmė nuo Suomijos įlankos, iki Juodosios jūros iš pafrontės zonos, kaip „Vokietijos šnipus“. Tai ar ne rusiškasis fanatizmas-debilizmas ir dabar tokius „Glodenus“ valdo, kurie prieš J. Krikštaponį perminėta 2021-12-03 Ukmergėje mokslinę konferenciją pasiūlė Centruui ignoruoti teisės pagrindus? Tas ignoravimas tos konferencijos įrašuose yra, nuorodas buvau davęs ankstesniuose studijose ir dabar jau nesikartosiu.

Taip, kad prie pasaulio pažinimo be reikalo nuiminėjami paminklai P. Cvirikai ir Salomėjai Nėrei, nes jie komunistinės-marksistinės idėjas atsivežė ne iš Maskvos, o iš Vakarų Europos, tikrai, jie nieko nežinodami, apie Antikautskišką Levo Trockio to paties pavadinimo kūrinį, įteisinusį Raudonąjį terorą. Todėl LGGRTC-ui reiktų tyrinėti, kodėl Maskvai atsidavę rašytojai, ar ne praregėję, savo kūrybos brandžiausiame amžiuje, netikėtai visi paliko pasaulį šį, kaip Majakovskis, Jeseninas, ar gudas Janka Kupola?

Todėl reikia, gal, labiau tyrinėti, o ne naikinti komunizmo nusikaltimo pėdsakus chueinveibiniškai perdėtais paminklų nuiminėjimais?

1981-1982 m. m. buvo pati KGB nustačiusi iš 1941-10-0

Bet, kaip „tyčia“;
to Karaliaučiaus
universiteto 480-
mečio minėjimo
išvakarėse (rugpjūčio 16
diena) suėjo 42 metai, kai
1982-08-16 Vilniuje per
Tarptautinę apklausą
REABILITUOTAS
BUVO Juozas
KRIKŠTAPONIS; net
prieš valandas-dvi
„liudininko-kaltintojo“
Mariaus Kačiulio
„kaltintu

Impulevičiaus įsakymo į Minską Nr.42 išvykai:

СПИСОК

2 роты 2/12 полицейского батальона со-
ставленный на основании приказа № 42 от
6 октября 1941 года о убитых в Минск-
Слуцк-Борисов (ф.1444, оп.1, хр.3, л.159)

Командир роты – лейтенант Криштанонис Юозас Каролюс (убит в бою)
с октября 41г. – ст. лейтенант Рейтгалас Николемас Симоно, 1907г.р
установлен в США.

21 pav.: KGB-istų sudarytas (galima ir VISA pirmąjį psl. atsidar
dokumento) J. Krikštaponio 2-osios kuopos Sąrašo viršutinė pagrindinė
nurodant, kokių dokumentu (įsakymu Nr. 42 sudarytas tas Sąrašas, ir nu
archyvo a

“ buvo, o pertraukos metu, atmintį atgavęs, iš JAV Specialiųjų tyrimų departamento

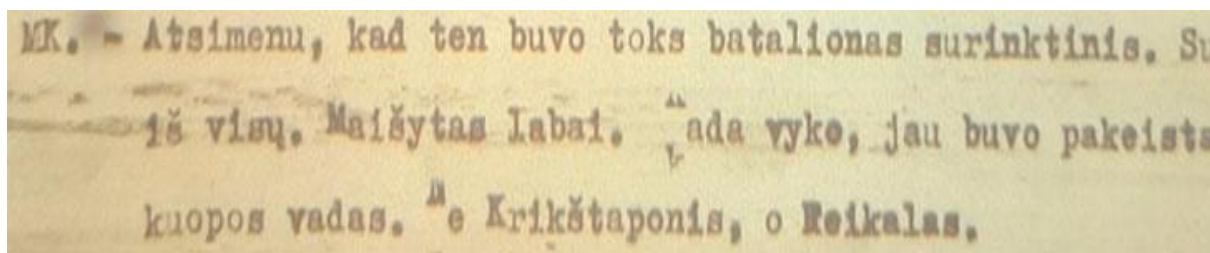
atstovui *Nilui Šerui*, kaip ir, pataiso savo tik, tik buvusį „liudijimą“, neva, „apie Krištaponį Rudensko žudynėse“, patikslindamas, jog *BUVO PAKEISTI KUOPŲ VADAI IR JUO BUVO „Ne Krištaponis, o Reikalas“*.(22 pav)

Kaip tik M. Kačiulis 1948 m. per NKVD tardymą ir minėjo savo kuopos vadą *Nikodemą Reikalą*, o po 32-jų metų pastarasis M. Kačiulio atmintyje pavirto „į Krištaponį“.

Todėl apie pastarąjį LGGRTC-o „pažymoje“ ir reikalaujama ištirti prieštaravimus liudijimus.

Taip, kad, man atradus tos Apklauso stenogramą, istorikų nematytą – toliau jokių tyrimų ir nereikia, kai į „pažymos“ klausimą atsakymas pats elementariausias – tik gero JAV specialisto klausinėjimo dėka buvęs „liudininkas“ prisiminė, kad klydo, ir pasitaisė.

Juolab, ir KGB tyrėjai nustatė - tai matome [21 pav.](#), ir daug liudininkų liudija, apie tą N. Reikalą Baltarusijoje kuopai vadovavusį - tą patį ir M. Kačiulis patvirtino, tai, ką jis liudijo 1948 m., pasitaisydamas taip:

[22 pav.](#): tai didžiausio J. Krištaponio „kaltintojo“ *Mariaus Kačiulio* (protokole MK. žymimu), kaip ir visų „apie Krištaponį fantazijų“ perbraukimas, matomas šioje STENOGRAMOJE: apklausos, vykusios Vilniuje 1982 m. rugpjūčio 16 dieną, kuri prasidėjo 11 val. 32 min. ir šis M. Kačiulio atsakymas buvo apklausai gerai įpusėjus, kai JAV Spec. tyrimų departamento atstovui *Nilui Šerui* paklausius apie miestus, kuriose vyko žudynės, tai, čia, kažkaip M. Kačiulis nelabai raiškiai pradėjo atsakinėti visai ne į temą, ir ką matome, tą ir matome - galimai patvirtino, kad Krištaponis buvo N. Reikalų pakeistas jau, gal, išvykos į Minską metu.

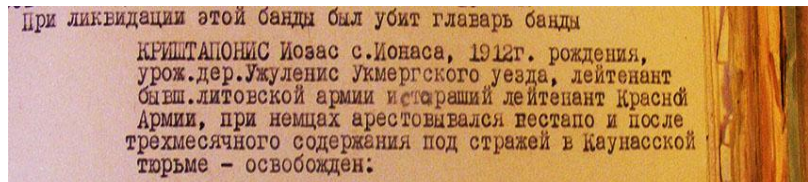
Taip, kad ir vėl LRT, kaip visad, tik, tik Karaliaučiaus universiteto minėjimo išvakarėse, per Dienos temos laidą vedantysis *Jackevičius* Seimo pirmininkės *Viktorijos Čmilytės-Nielsen* paklausė apie Ukmergėje paminklą, neva, „žydšaudžiui“, nors jam ir LRT vadovybei ... buvau įspėjęs, kad archyvuose duomenys apie mūsų dvigubą Didvyrį visai kitokie, kuris ir prieš nacizmą savotišką protestą buvo pareiškęs, ir už tai GESTAP-o į Kauno kalėjimą buvo pasodintas.

Taigi,
per A.
Smetonos
150-metį
Prezidentui,
Seimo
pirmininkei,
Vyriausybei
ir daug kam
kartu [buvau](#)

kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/kriktapon/index-sesers-pasakojimai.htm

Po keleto mėnesių ji draugai ištraukė iš kalėjimo. Grįžo į tėviškę. Užulėnio vienkiemį - Pabarninį, kur gyveno mūsų šeima. Namuose visą vokiečių okupacijos laikotarpį slapstėsi, dieną niekur viešai nesirodė. Kartais išėdavo į mišką pamedžioti.

išsiuntęs
savo tyrimu
ataskaitą-
apibendrinimą, kad

-viršuje 23 pav.: J. Krikštaponio sesers pasakojimo ištrauka, fiksuota 1990 m. liepą Šiluose, kai pas Veronika Krikštaponyte-Juodienę buvo atvažiavęs kraštotyrininkas Romas Kaunietis ir magnetofono juosta įrašė jos atsiminimus. Juos jis yra publikavęs savo rinkinyje „Margi raštai“ ir kitur, o man jis atsiuntė tiesiai nuo magnetofono juostos nurašytus pasakojimus dar be jokios redakcijos, kaip autentišką pasakojimą be jokių redaktorių iškrypimų ir ta autentišką sesers pasakojimą į savo tinklalapį idėjau.o 24pav.: ištrauka iš NKVD generolo Piotro Kapralovo raštelio tvirtinimas apie J. Krikštaponio (Krištaponio) kalinimą Kauno kalėjime, greičiausiai, norint apkaltinti jo giminaitį generolą S. Raštikį už „banditų gaujos“ vado išlaisvinimą? (Čia hipotezė, kurią reikia tirti) dokumentų ištraukos, kurių kiekvieną atskirai galima su pele bakstelėti ir įeiti į tų dokumentų platesnius-išsamesnius vaizdus.

Instituto naujam direktoriui nedelsiant reiktų A. Smetonos artimųjų atsiprašyti už Prezidento sūnėno apšmeižimą.

Tačiau, nepraėjus nei kelioms dienoms, ir vėl teko man Seimo pirmininkei raštą rašyti su mano studijos trumpu apibendrinimo – sveiko proto LOGINIU ĮRODYMU, kad J. Krikštaponis ne kaip negalėjo būti ten, kuo jis kaltinamas, bei pasiūlymu naudotis internetu, o taip pat visų dokumentų VISUMA naudotis, o ne išskirtinai tik melagingais-klaidingais.

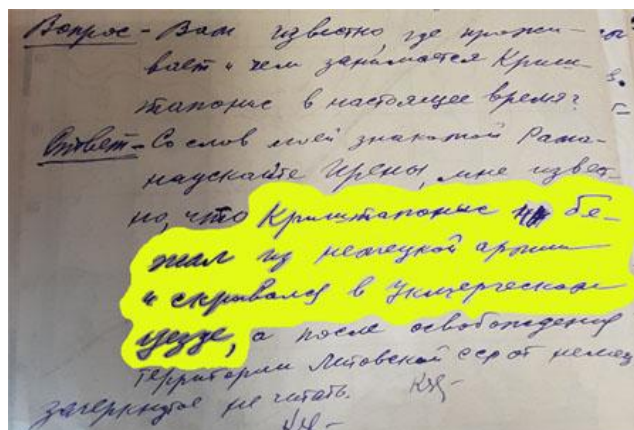
Taigi, tas elementarus įrodymas yra susijęs su tuo, kad du kraštotyrininkai fiksavo atsiminimus tų, kurie dabar jau Anapilyje - tai Juozo artimųjų [sesers Veronikos ir kaimyno-ryšininko (Partizanų) ir tautodailininko Mykolo Dirsės] fiksavo, jog J. KRIKŠTAPONIS, GRĮŽĘS IŠ KALĖJIMO, SLAPSTĖSI NUO VOKIEČIŲ.

Ir apie tai net 2009 m. žiniasklaidoje buvo rašyta, kai tada to šmeižto niekas nežinojo - apšmeižtu J. Krikštaponis tapo 2011-kovo 9 d., iš kart, kai jo sesuo numirė - paskutinė savo brolio tikros biografijos liudininkė..

Taip, kad, jeigu vokiečiai iš kalėjimo išleido, tai ko nuo jų slapstytis?

Aišku, minėti liudininkai neakcentavo slapstymosi nuo vokiečių tikslo ir prasmės.

Kraštotyrininkai,
tada nedrįso
klausti, nes ir taip
buvo aišku, jog
NORMALIAI
PATRIOTIŠKAI
NUSITEIKUSIEJI
PRIVALĖJO
SLAPSTYTIS
NUO VOKIEČIŲ,
kad nereikėtų

24 pav.: 1947 m. Kunigundos Sliesoraitytės tardymo protokolo 4-tame psl.

naujiems
okupantams nei
tarnauti, nei jiems
dirbti, ar važiuoti į
Vokietiją darbams
- todėl reikėjo ir
nuo visuotinio
gyventojų 1942 m.
surašymo
slapstyti

yra užrašyta, jog „**Krištaponis bėgo iš vokiečių armijos ir slapstėsi Ukmergės rajone**, o po Lietuvos teritorijos išlaisvinimo ...“. Galima to tardymo protokolo 4-tą psl. ir nedažytą [atsidaryti visą ORIGINALŲ puslapį](http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/vpating-archyv/sliesor-7-tard-protok-4-psl-27-lap.jpg), kurio internetinis adresas yra <http://kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/vpating-archyv/sliesor-7-tard-protok-4-psl-27-lap.jpg> Šios žinios signatūra yra: **LYA, f. K-1, ap. 58, b. P-4455,**

. Todėl normaliai istoriją žinantis kraštotyrininkas tokių smulkmenų asmeninių neturėjo klausinėti - net būtų nepadoru tai klausti.

Tuo labiau, kad tada kraštotyrininkai net negalėjo įtarti, kad J. Krikštaponis bus apšmeižtas, su „kažkokia Baltarusija“.

Taip, kad, **JEIGU SESUO PATI NEPAMINĖJO SLAPSTYMO SI NUO VOKIEČIŲ TIKSLO**, tai jau įrodymas, kad ji apie jokią „Baltarusiją“ galėjo ir nieko negirdėti.

Tuo labiau, galima tik spėlioti jau pagal **I. Kanto dėstomą Karaliaučiaus universitete LOGIKĄ**, kad ir pats Juozas savo artimiesiems tikriausiai negalėjo pasakyti slapstymosi priežasties, nes kad patys artimieji nenukentėtų, jei jie pradėtų ieškoti besislapstančiojo ar tardymais užsiimtų, kaltinant slepiant besislapstantįjį.

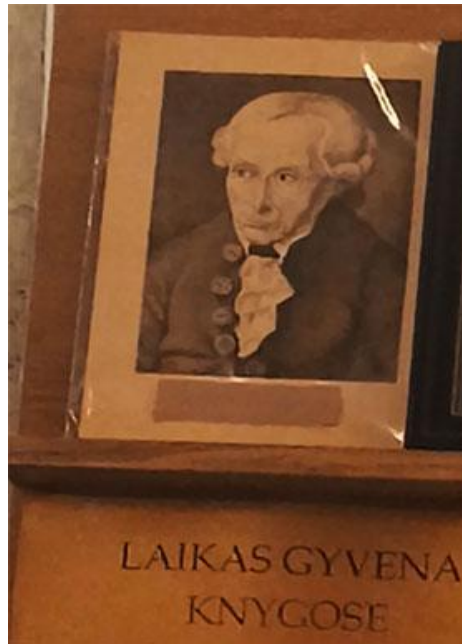
Taip, kad PROTAUJANTIEMS PRIVALU SUPRASTI, KAD SLAPSTYTIS NUO VOKIEČIŲ REIKĖJO, NES IŠ KALĖJIMO Į BATALIONĄ SAVAVALIŠKAI NEGRĮŽO, nors dėl karininkų stygiaus iš kalėjimo buvo išleistas (tai matosi iš LCVA archyvo R-1444 fonde melagingo J. Klimavičiaus raporto, GESTAP-ui apgauti) dėka artimo giminaičio generolo S. Raštikio įtakos, kaip sesuo Veronika buvo įsitikinusi.

Tai, būtent, ta buvusio labai įtakingo generolo S. Raštikio - du kartus net Krašto apsaugos ministru buvusio bei bendravusio su A. Hitleriu, ir su V. Stalinu ir su kitais svarbiais ministrais, tą ĮTAKA JAUČIAMA NET DOKUMENTUOSE paminėtuose.

Mat sveiku protu yra nesuvokiami požymiai, kuriuos minėjo [Lietuvos žmogaus teisių koordinacinis centras \(LŽTKC\) pagal mano tyrimus](#) 2023-08-16 Prašymu buvo besikreipęs net tik į LGGRTC-ą, net nebuvo nieko atsakęs. Todėl, galima manyti, jog jei LGGRTC-as į tuos pateiktus faktus neatsako - tyli, vadinasi **JAU NIEKO NEGALI KĄ ATSAKYTI**, nes iki šiolei man Centras visad nuoširdžiai-išsamiai ir moksliškai atsakinėdavo.

Todėl čia prie
Karaliaučiaus universiteto
480-mečio temos labai

svarbūs yra Emanuelio KANTO mokymai, kai jis „baigė studijas ir tapo privačiu, etato neturinčiu universiteto docentu. Dėstė daugybę dalykų: **logiką**, fiziką, matematiką, mechaniką, etiką, metafiziką, antropologiją, geografiją, pedagogiką, teisę. Garsiais filosofais virte jo mokiniai pripažino, kad Kanto paskaitos stipriai paveikė jų mąstymą.“

[25 pav.:](#)

Kaip matome iš E. Kanto dėstomų dalykų buvo pirmoji įrašyta LOGIKA, todėl jam pagerbti dėl J. Krikštaponio Baltarusijoje mano LOGINĖ FORMULĖ yra: **jei mūsų herojus slapstėsi nuo vokiečių, tai TAS J. KRIKŠTAPONIO SUĖMIMAS-KALINIMAS VYKO JO TARNYBOS BATALIONE METU, nenorint grįžti į batalioną ir todėl jis jokioje „Baltarusijoje“ būti negalėjo.**

Kad karinės tarnybos metu GESTAP-ui J. Krikštaponis įkliuvo, įrodo ir tai, kad pagal sesers [26pav](#) atsiminimą, jos brolis tada į restoraną nuėjo CIVILIŠKAI apsirengęs. Jei būtų „demobilizuotas“, kaip istorikas M. Pocius įrodinėja, tai sesuo kaip civiliui nebūtų minėjusi aprangos, nes pagal logiką visi civiliai vaikšto tik civiliai apsirengęs ir tada pasakotojai nebūtų jokios prasmės pabrėžti civilinę aprangą. Tuo labiau, generolas S. Raštikis dėl civilio asmens į GESTAP-ą neturėtų teisės kreiptis, o vokiečiams nebūtų preteksto išleisti iš kalėjimo. Juolab, jame vienoje kameroje buvę komunistai taip pat kalėti galėjo tik 1941 metais, iki tų metų pabaigos pagal nacių ataskaitas buvo sunaikinti, arba paleisti su privaloma registracija policijos komisariatuose.

Todėl, jau vien pagal šį labai svarbią istorinę aplinkybę, tas pats I. Kanto LOGIKOS sąsaja su istorijos mokslu privalėtų istorikams susiimti ir su šiuo požymiu ginčytis. Bet, jei ir dėl šio bei kitų požymių istorikai nieko negali atsakyti, tai, gal, jie visai istorijos kurso nebežino?

Taip, kadangi LGGRTC-o gen. direktorius dr. Arūnas Bubnys minėto minėjimo dieną Kauno liuteronų Švenč. Trejybės bažnyčioje svarbiausiąją Karaliaučiaus temą pristatinėjo, kaip puikus mokslininkas, todėl šio mokslininko gynimui man reikia atskleisti jo pavaldžios valstybinės tyrimo įstaigos neteisingo „tyrimo“ priežastį. Taigi, ar nebuvo apgautas visas LGGRTC-o kolektyvas ir pati

buvusi Generalinę direktorę *Terese Birute Burauskaite*?

Juk, dr. A. Bubnys, gal, tą galimai apgavystę paveldėjo iš buvusios direktorės?

Juk aš telefonu jos primygtinai klausiau, ar ji žinojo, jog J. Krikštonis nacių buvo kalinamas ir ...? Deja, ponio Teresės Birutės išvengė - man nieko neatsakė dėl svarstomojo-skundžiamojo asmens nukentėjimo nuo nacių fakto, ir tik įrodinėjo man, kad josios minėtas istorikas labai geras ir ji juo pasitiki.

Taip, kad man su Terese Birute Burauskaite buvo tada mano paskutinis pokalbis, aiškiai, labai griežtas, su jos įsitikinimu apie savo istoriką tik teigiamai ir į jokiais detales man buvusi Generalinė direktorė nė nesileido, nors apie 2014 m. man ji labai maloniai atsakinėdavo, nes aš tyrimų neatlikinėjau, o tik klausinėjau.

Taip, kad man taip ir nepavyko išsiaiškinti apie čia dešinėje [26pav](#) KRAŠTOTYRININKŲ FIKSUOTŲ ATSIMINIMŲ METODIKOS, kuri, kaip ir ignoruota buvo IGNORUOJANT NET INTERNETĄ IR JAME ESANČIAS ŽINIAS, na ir tuo pačiu J. Krikštonio SESERS užrašytus atsiminimus, prieštaraujančius okupantų apklausoms, kurias okupantai privalėjo užrašinėti ir net meluojančiųjų-išsisukinėjančiųjų tikrus PAISTALUS TIK TAM, KAD GELBĖTI DAR GYVUOSIUS IR TODĖL PRIVALĖJO PAKIŠINĖTI MIRUSIUS-ŽUVUSIUS.dytojas užrašyti

Žodžiu, okupantų užrašyti tardomųjų „parodymai?“ yra kaip „šventa karvė“, nors žiūrint į tuos protokolus aiškiai matosi, kad okupantų-tardytojų net visai nedomino J. Krikštonis, nes jie žinojo, kad jo Baltarusijoje nebuvo, o užrašinėjo, nes visus melus privalo tardytojai užrašyti.

Taip, kad, tai toks, TECHNOKRATIŠKAS buvusios Generalinės direktorės požiūris, kai sprendžiami ne inžineriniai daiktų, o gyvų ir mirusių-žuvusių žmonių likimai, ant ko mūsų LR Generalinė prokuratūra į minėtosios G. direktorės 2014-12-19 ir nepasidavė - net du kartus atmetė A. Rukšėno paistalus .

Todėl dabar privalu pateikti pagrindinio Centro istoriko Alfredo RUKŠĖNO, ATSAKINGO UŽ „tyrimo“, LABAI GRUBIAS KLAIDAS, į kurias net, galimai, gal, „sąmoningai?“ buvo eita:

kazlusporto.puslapiai.lt/istorija/krikstapon/index-sesers-pasakojimai.htm

Brolis Juozas, gimęs 1912 m., buvo baigęs karo mokyklą ir Kaune, Šančiuose, tarnavo pestininkų pulke. Vokiečių okupacijos metu sėdėjo kalėjime už vokiečio sumušimą. Jis vis važnuodavo į Ukmergę "taškų" reikalais, o ten turėjo gerus pažistamus - Juozą Barzdą, karo gydytoją Mikalauską. Jeigu nori ką gauti, reikdavo degtinės vežtis.

Kartą jis nuėjo į restoraną civiliskai apsirengęs. Atėjo du vokiečiai ir atsisėdo šalia jo, o netrukus atėjo kaimo diedukas ir, nieko neklausęs, atsisėdo prie to paties staliuko. Juozas vokiečių kalbą mokėjo. Vokiečiai tą dieduką pavadino lietuviška kiaule. Tada Juozas tą vokiečių pakėlė su visa kėde ir trenkė ant žemės. Dar du puolė, bet ir tuos partrenkė. Kada išbėgo į lauką, ten jau ir daugiau vokiečių atsirado. Juozą suėmė ir tiesiai į kalėjimą Kaunan nuvežė.

Nežinia, kuo būtų visas pasibaigęs, bet ir Kaune jis turėjo gerų draugų. Dar Raštikis tebebuvo, o Raštikis buvo vedęs mūsų pusės seserį Eleną Šmetonaitę.

Kitą dieną, matom, atvažiuoja mūsų arklių kažkoks žmogus, o Juozo nėra. Išbėgom į lauką, emėm klausinet, kur Juozas, tai jis ir pasakė, kad Juozą vokiečiai paėmė. Paprašė jis tik maisto paruošti. Mes prikimšome maišą kumpio, lašinių. Vėliau jau iš Juozo pradėjome gauti laiškėlius - parašė, kad kartu su komunistais sėdi. Pradžioje tie galvojo, kad ji kaip šnipą įmetė, bet kai pamatė, kad taip smarkiai sumuštas, suprato, kad ne savo noru pateko.

Po keleto mėnesių jį draugai ištraukė iš kalėjimo. Grįžo į tėviškę, Užulėnio vienkietį - Pabarnį, kur gyveno mūsų šeima. Namuose visą vokiečių okupacijos laikotarpį slapstėsi, dieną niekur viešai nesirodėdavo. Kartais išeidavo į mišką pamedžioti. Vieną kartą žilrim, rankos jam už galvos, atsiveda į namus jau nuginkluotą raudonieji partizanai. Pasirodo, užlipo ant jų bemedžioldamas.

26 pav.: J. Krikštaponio jauniausios sesers Veronikos Krikštaponytės pasakojimo fragmentas, 1990 m. liepą užrašytas į magnetofoną Šiluose ir neredaguotas - gryo pasakojimo vaizdas su mano pagrindinių minčių paryškinimais.

Tai įrodo „Facebook“ socialiniame tinkle, mano sukurtose temose gana sąžiningas ir geranoriškas A. Rukšėno su manimi diskutavimas, kuriam esu dėkingas už jo man perduotas žinias, kurių dėka tolimesnius tyrimus atlikinėjau:

Pirmoji tema, kurioje taip pat A. Rukšėnas paliko komentaruose ne tik gerų istorinių Žinių, bet ir savo „išminties“ pėdsakus, kurioje ne kaip „diskutavo“.

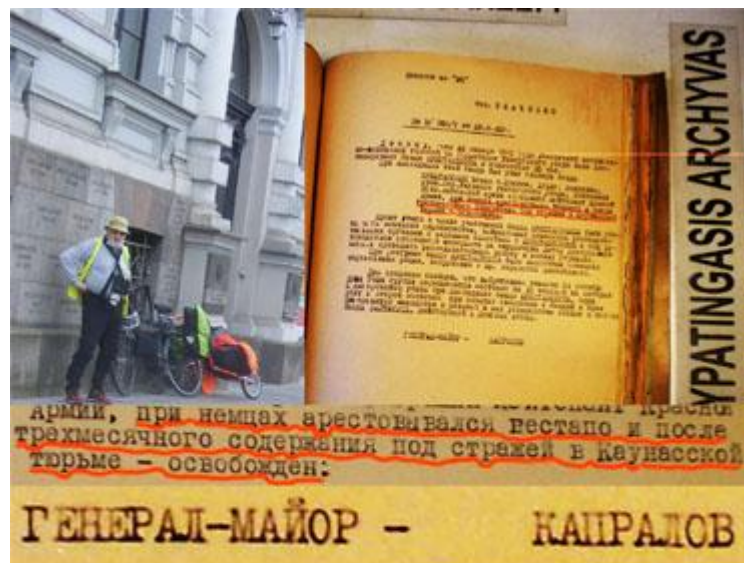
O tai buvo, kai aš, kaip prisiekęs keliautojas prieš 3 metus dviračiu topografinę ekspediciją į Vilnijos kraštą surengiau Baltijos kelio 32-ųjų metinių proga, tada 2021 m. rugpjūčio 18 d. Ypatingajame archyve aptikau ir pirmą kartą Lietuvoje paskelbiau istorikų slepiamą [NKVD generolo Piotro Kapralovo raštelį](#), minintį J. Krikštaponio suėmimą bei Kauno kalėjime kalinimą.

Tada visose kitose temose galima pamatyti, kaip kėliau Hipotezę, būtent, pagal tą pačią LOGINĘ FORMULĘ, kurios įrodymui užsiėmiau tyrimais. O jau

po pirmojo mano apsilankymo Lietuvos centriniame valstybiniame (toliau LCVA) archyve, kuriame buvau 2021 metų paskutinę dieną prieš Naujus metus, ir iš šio apsilankymo toje pirmoje temoje paskelbiau pirmąjį įrodymą, kad išvykos į Minską isakymas Nr. 42 gali būti niekiniu, nes pagal jį kai kas neišvyko, ir ...

O antrasis mano paskelbtasis tada (2021-08-29) sensacingas KGB tyrėjų sudarytas 2-osios kuopos Sąrašas su Baltarusijoje nurodytu ne J. Krikštaponiu, o tyrėjų – KGB-istų kaip specialistų-kriminalistų nustatytu kuopos vadu *Nikodemu Reikalu*, sūnumi Simono ir JAV nustatytą begyvenantį.

Todėl toje temoje galima „pasigrožėti“, kaip LGGRTC istorikas A. Rukšėnas „priėjo liepto galą“, nesugebėdamas įrodyti, ir todėl jį reikia parodyti, kaip **IGNORUOJANTĮ LOGIKĄ**, dėstyta Apšvietos epochoje, ir, ypač, paniekinant Emanuelio Kanto Karaliaučiaus universitete šį svarbiausią filosofinį dalyką dėstyta. Į visus pateiktus mano dokumentus ir faktus, A. Rukšėnas pradėjo siūlyti „man nevargti – nes vis tiek neįrodysiu“, nes perėjo „diskusija“ į „juodos spalvos įrodinėjimą, kad ji balta“, jau įgavusi **ANTIMOKSLINĘ IR NET GATVĖS LYGIO CHULIGANIŠKĄ**

СПИСОК
2 роты 2/12 полицейского батальона со-
ставленный на основании приказа № 42 от
6 октября 1941 года о убитых в Минске-
Служба-Борисов (ф.1444, оп.1, хр.3, л.159)
Командир роты – лейтенант Криняпонис Юзеас Каролью (убит в ссылке)
с октября 41г. – ст.лейтенант Рейкалас Никодему Симоню, 1907г.р.
установлен в США.

27 pav.: mano surengtos topografinės ekspedicijos dviračiu į Vilnijos kraštą Baltijos kelio sukakčiai, kuri buvo nuvesta iki Baltarusijos pasienio bei mano dviračių ekspedicijų į Gudiją tąsai pažymėti, su užsukimu į Ypatingąjį archyvą bei ten atrastu **NKVD dokumentą**, patvirtinantį J. Krikštaponio 3-ijų mėnesių laikotarpio kalinimą Kauno kalėjime ir jo vyr. leitenanto laipsnio turėjimą. **Tai labai svarbus apie J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo fakto įrodymas**, kurio signatūra yra ir buvo tada skelbiamos Vikipedijoje bei pasaulio lietuvių Wikiwand-o internetinėje Enciklopedijoje, pagal kurias ir labai lengvai atradau - nuo tada ir pradėjau rimtai tyrinėti J. Krikštaponio biografiją. Nuo tada ir su istorikais pradėjau didelius ginčus, kurių čia kopijas dabar esu priverstas paviesti. (Keista, bet dabar man kažkodėl dingio teisė ta Enciklopedija naudotis mano darbiname kompiuteryje - negaliu įeiti taip pat ir į Sporto enciklopediją, kurioje irgi daug prisirankiojau apie J. Krikštaponio sporto varžovus. Negi man „keršijama“ už mano šiuos tyrimus?) Pas kompiuterininkus pagalbos prašytis dar negalėjau) O, šiaip, tai tas mano atrastas ir pirmą kartą Lietuvoje paviestas dokumentas pats rimčiausias, J. Krikštaponi išteisinimo raktu atrakinęs motyvą tyrimui šią problemą - tai yra NKVD generolo-majoro *Piotro Kapralovo* rašteliu-„ataskaita“ kitam aukštesniajam generolui leitenantui Tkačenkai apie J. Krikštaponio sunaikinimo

POBŪDĮ, už ką
Generalinis
direktorius A.
Bubnys gal turėjo
tokį „istoriką“
nušalinti nuo
pareigų, jei **viešai
pradėjo tyčiotis iš
logikos?**

Taigi trečioji
tema mano buvo
2021 m. rugsėjo 14-
tos dienos,
užbaigiant dviračiu
ekspediciją į
NKVD-KGB
Ypatingąjį archyvą,
ir ta tema buvo [kaip
apibendrinančioji su
pateiktais dviem
NKVD-KGB
dokumentais](#),
įrodančiais jog, per
tokius „istorikus“
gavosi ir mūsų URM
ministras *Gabrielius
Lansbergis* ne teisus
su reikalavimu
Ukmergėje nukelti
dvigubam Didvyriui
(kovojusiam ne tik
prieš sovietus, bet ir
prieš nacius
pasipriešinusiam),.

detales, kaip, neva, „operatyvinę ataskaitą“ su šokiruojančia data, po
pusmečio, kai 3 mėnesiai ir 21 diena, kai nebeliko hitlerinės
Vokietijos. Tuo labiau, tokia „operatyvinė informacija“ tada turėjo
būti niekam nereikalinga, nes analogiška informacija apie J.
Krikštaponio būrio sunaikinimą buvo iš kart po sunaikinimo, kitą
dieną (1945-01-13) buvo pateikta *Lavrentijui BERIJAI* ant stalo, kuri
buvo perduota garsiajam *Merkulovui* ir lygiai tokia pati
ataskaita išsiųsta „atsakingajam kovai su banditizmu“ visos Sovietų
Sajungos vakarinei daliai generolui Leontjevui. Gaila, datos to rašto
nustatyti nepavyko, bet reik manyti, kad tai galėjo būti taip pat
OPERATYVIAI perduota. Todėl dar 3-čio tokio pat pobūdžio raštas
net oi pusmečio nuo įvykio yra ne tik šokiruojantis, bet ir sukeliantis
daug kontraversiškų klausimų, nes normalioje karinėje situacijoje
tokios nesąmonės lyg ir negalėtų būti? Tuo labiau, kad minėtas
generolas Leontjevas buvo tik su pradiniu išsilavinimu, o jam
pavaldus generolas, NKVD komisaras Lietuvai bei LTSR buvęs
Vidaus Reikalų ministro pavaduotojas P. Kapralovas mokėsi
prestižiniame Maskvos Rytų kalbų institute ir tikrai turėjo vidurinį
išsilavinimą. Todėl, kaip ir šiek tiek raštingas, minėdamas J.
Krikštaponio suėmimą ir kalinimą, to įvykio datos nepaminėjimas,
neva, „per žioplumą“, labai mažai tikėtina, nes minėti įvykių ir
nepaminėti to įvykio datos - tai jau kaip ir niekinė „informacija“,
kuri, aplamai tokia neturėjo būti dominama sunaikinto priešo
asmeninio pobūdžio įvykis. Tuo labiau, kad iš kur tiek laiko buvo
NKVD-istams, kad GESTAP-o dokumentuose knaisiotis, kad tai
paminėti? Ir koks tikslas, kam reikalinga ta „žinia“ dėl sunaikinto
priešo kalinimo? Kad, neva, „per tardymus sesuo NKVD-istams
įteigė“ - tai jau „aukščiausio“ lygio „istorinio-loginio“ kai kurių
„istorikų“ „supratimas“, su kuriais man teko F. b. ... Juk mušama,
daužoma, kankinama sesuo, ką galėjo „įtikinėti“, jeigu net jos
tardymo protokole net nemačiau tokių užduodamų klausimų? Be to,
kokios NKVD-istų gali būti ir „motyvacijos“, tai iš tardomojo
užrašyti, ir kokiame galui aukštesnei Maskvos NKVD valdžiai gali
„dominti“ sunaikinto asmens tokia asmeninė smulkmena? Kam ji
reikalinga Maskvos vyresnybei žinoti? Todėl peršasi tik vienintelio
atsakymo mintis, jog KAŽKAM BUVO REIKALINGA PRIKIBTI
UŽ „banditų gaujos“ vado IŠLAISVINIMĄ IŠ KALĖJIMO. Pagal
sesers Veronikos nuomonę, įtaką J. Krikštaponio išlaisvinimui turėjo
jo giminaitis generolas S. Raštikis. Tai, gal, tas jo laidavimas išleisti
iš kalėjimo yra fiksuotas kokiuose nors GESTAP-o dokumentuose,
kurie, gal išvežti į Maskvą, ar ...? Tai, ar nebuvo **tos P. Kapralovo
žinios apie J. Krikštaponio kalinimą reikalingos tam, kad iš
Sajungininkų išvilioti generolą S. Raštikį ir jį į Maskvą parvežti, kaip
tai buvo padaryta su generolais Vlasovu ir Kubiliūnu?** Tai, **ar ne
todėl buvo nublėpta suėmimo-kalinimo datos, tam, kad 1941 m.
suėmimas-kalinimas yra senatis ir kaltinimui netinka?**

nes jis (J. Krikštaponis) pagal tuos abu dokumentus nieko neturi bendro su 1941
m. rudens įvykiais Baltarusijoje.

Taigi, demagogijoms vietos tai temai nepalikau, nes Ukmergėje vyko
Patriotinis žygis, kurio komentarams vietą panaudojau to žygio vaizdo įrašams.

Ir tik pabaigoje buvusios Karo muziejaus darbuotoja, dabar JAV gyvenanti mūsų
F.b. Istorijos klubo moderatorės *Virginijos Rutkauskienės* bažnyčių ir LYA
(Ypatingojo) archyvuose paieškų dėka [pavyko nustatyti Joną Krištaponį sūnų
Karolių](#), per kurį galimai KGB tyrėjai apsiriko, mūsų nagrinėjamam Juozo tėvui jo
vardą nustatė kaip, neva, „Karolio“, atradę tą Krištaponį, nes KGB tyrėjams nė

ne į galvą negalėjo ateiti, jog mūsų Juozas 1938 m. vestuvių proga (čia istorikams nežinant, mano su kita kraštotyriminke iš J. Krikštonio tarnybinės bylos tai nustačius) tik viena raide susitrupeino savo pavardę ir todėl KGB-istai tame jų sudarytame Sąraše jam surado kitą tėvą su ta tik viena raide sutrupeinta pavarde.

Bet, kai bandžiau savo tyrimus įrodinėti, patekęs į tokį Partizanų istorijos (kažkokio perkrovimo nelietuviško pavadinimo) socialinį tinklą, kuriam vadovauja didžiausias J. Krikštonio priešininkas Teisingumo ministerijos darbuotojas mūsų šalies Religijų klausimams paskirtasis toks *Donatas GLODENIS*.

Juolab, jis savo sukurtame bloge reklamuoja, kad jo seneliai už komunistinę veiklą nukentėję, atseit, nuo partizanų, jis man pradėjo vadovauti, kaip tai įprasta buvo komunistiniais laikais, ką aš galiu rašyti, o ko ne.

Tada tame socialiniame tinkle labai teko pasiginčyti ir su istoriku Alfredu Rukšėnu, kuris tai kažkokiai keistai grupei ir priklausė. Tačiau, labai iš to Teisingumo ministerijos darbuotojo gavau Kremiaus politikos labai keistus ne tik cenzūrinius apribojimus, bet ir, neturėdami ką atsakyti į mano tyrimų argumentus, mane užblokavo – išmetė mane iš tos grupės, kaip tai įprasta ne demokratijos sąlygomis Maskvos lygio propagandistams. (Beje, vėliau ir tas pats *Donatas Glodenis* mane užblokavo asmeniškai, kai jis pradėjo kritikuoti Ukrainą kare su Rusija, kad, neva, „pažeidžia“ kažkokias savo gynybos „taisykles“, kaip man, tarnavusiam kad ir sovietinėje kariuomenėje ir besidominčiam karybos klausimais, pasidarė labai keisti priekabavimai prie besiginančios Ukrainos. Tai dar keisčiau įvyko, jog tas „teisės specialistas“ mane ir asmeniniame profilyje mane užblokavo, kad daugiau nematyčiau, ką jis Rusijos labui toliau Facebook-e atlikinėja.)⁰³ [Galima „pasigrožėti“ Teisės ministerijos atsakinguoju darbuotoju kai jam pasiūliau Hagos teismui Rusijos nusikaltimus prie Šventosios, su atrastu A. Impulevičiaus galimai, klastote, J. Krikštoniui išlaisvinti, tai jis mane užblokuoja, nes, matyt, tik „Ukraina turi būti kalta“?](#)

Taigi, kadangi tąsai **Teisingumo ministerijos darbuotojas D. Glodenis 2021-12-03 Ukmergės mokslinėje konferencijoje J. Krikštonio klausimus buvo pristatytas pranešėjo *Mindaugo Pocius*, kaip neva, „teisininkas“ siūlantis apeiti L. R. Generalinę prokuratūrą**, kurios teisės specialistai nerado objektyvių J. Krikštonio kaltę pagrindinčių duomenų ir atmetė LGGRTC-o gan neprofesionaliai 2014-12-19 parengtą A. Rukšėno „pažymą“, kurioje buvo nuo Lietuvos teisininkų nuslėptas J. Krikštonio nuo nacių nukentėjimo faktas (apie tai čia kairėje - [27 pav](#) kiek plačiau), todėl aiškiai pasimatė, kad stumiamas Baltarusijos diktatoriaus A. Lukošėnos ne teisinis, o administracinis metodas, J. Krikštonio klausimu apeiti teisininkus, kuris nieko bendro neturi su Teisinės ir Demokratinės valstybės pagrindais.

Juolab, šios mokslinės konferencijos dalyviai buvo eilinį kartą apgauti ne tik su

istoriniais faktais, pažymėtais tai konferencijai paruoštoje Pažymoje, bet ir dėl paties D. Glodenio, kaip, neva, „teisininko“, kai pasiaiškinus šio Teisės ministerijos darbuotojo kompetencijos duomenų bazėje, pasirodo, jis joks „teisininkas“, o tik du religijotyrinius, ar religinius aukštuosius mokslus yra baigęs, ir mano įsitikinimu, jo veikla, vadovaujant istorikams A. Rukšėnui ir kitiems, aiškiai matosi kaip NAUJOS RELIGIJOS APIE J. KRIKŠTAPONIO KALTĘ KŪRIMAS ne teisiniais pagrindais ir net su jokių „mokslų“ nesuderinamu principu, naudojant atgyvenusią komunistinę cenzūrą viešose

diskusijose, svarstant
Lietuvai nusipelnusių
Partizanų istoriją.

. Juolab, teko ir fiksuoti
net iš jų pasityčiojimo
elementų, ir net
negalima tai
kritikuoti...

[28 pav.:](#) Karaliaučiaus universitetui 480 atvirukų parodėlė - ją [galima pasididinti](#)

Todėl man tokį **antidemokratinį ir antimokslinį principą 2021 m. gruodžio 20 d. 22:15 teko paviešinti**, jau [ketvirtoje mano sukurtoje temoje apie mano Pergalę J. Krikštaponio klausimu](#), kai man tapo **Kremliaus politikos pavyzdžiu „užkišama burna“**

Juolab, toje minėtoje grupėje ar tos grupės narių paskyrose mačiau diskutuojantį ir garsųjį artimo bolševizmui Anarchijos veikėją, istorijos mėgėją, tai atvirą 1940 metų sovietinės Lietuvos okupacijos propaguotoją savo F. B. profilyje bei ekstremistinio ANTIFA tinklalapio kūrėją **Evaldą Balčiūną, kuris, beje, pirmasis ir apšmeižė J. Krikštaponį**, jį paskelbęs 2/12 batalione tarnavusį ir paviešinęs to bataliono nusikaltimus Baltarusijoje.

Tas atviras šmeižtas gavosi todėl, kad, kaip ir sąmoningai buvo laukiama, kad numirs paskutiniai J. Krikštaponio liudininkai – tai minėtas tautodailininkas ir J. Krikštaponio kaimynas, suprojektavęs [Partizanams monumentą Lėno kapinėse](#) - tai *Mykolas Dirsė*, į Anapilį išėjęs 2008 m..

Dar svarbiau, jog, kaip buvo laukta, kol numirs paskutinė J. Krikštaponio biografijos liudininkė – jojo jauniausioji sesuo *Veronika Krikštaponytė-Juodienė*? Ji ši mūsų Pasaulį paliko 2011 m. vasario mėnesio pabaigoje. Taigi, net, beveik gedului nepasibaigus, jau 2011-04-11 minėtas A. Balčiūnas paskelbė minėtą „žinią“ apie J. Krikštaponį, kai tai galėjo anksčiau tai atlikti, pirmiau, jei yra istorijos

mėgėjas, galėjo ir jo artimųjų pasiklausti, „ar tikrai, buvo Juozas Baltarusijoje?“

Tai reikalauja elementari tyrėjo-istoriko-kraštotyrininko etika, arba, bent, E. Balčiūnas galėjo internetu – GOOGLE pasinaudoti ir patikrinti, ar ne pažeista tyrimo etika. Juolab, jau net 2009 m. buvo kraštotyrininkės, buvusios Šilų bibliotekos darbuotojos ir užrašiusios minėtų liudininkų Atsiminimus – tai [Audronės Astrauskaitės straipsnis](#) ĮVYKDĖ KARININKO PRIESAIKĄ, kuriame nėra jokio užsiminimo apie jokią „Baltarusiją“, – apie ją nieko negirdėjo tada jokie nei artimieji nei artimiausieji kaimynai, matę Juozą vokiečių laikais besislapstiusį tik nuo vokiečių

Juolab, tas besislapstymas nuo jų paminėtas ir 1946 NKVD tardymo protokole ir LGGRTC-ui tai yra labai gerai žinoma – apie tai man Centras asmeniškai prasitarė. O, kaip tik, apie tą E. Balčiūno minėtą publikaciją ir buvo minima toje Ukmergės mokslinėje konferencijoje, kurios žadėtas tolimesnių konferencijų ciklas tapo nutrauktu dėl tada prasidėjusio karo Ukrainoje, nes jis visuomenę labai sukrėtė.

Dar svarbiau, kad toje E. Balčiūno publikacijoje ir buvo minimas patsai M. Pocius, kaip veikalo KITA MĖNULIO PUSĖ autorius.

[29 pav.:](#) Karaliaučiaus universitetui 480 atvirukų parodėlė - ją [galima pasididinti](#)

, galimai, šmeižiančio Partizanus (reikia dar tyrinėti šią M. Pocius knygą, ar ji ne vienpusiškai parašyta, kaip ir su ta jo Pažyma paminėta?), kur abipusis šių istorikų vienas kito minėjimas ir įrodo jų glaudų-abipusį kaip ir tarpusavio bendradarbiavimą?

Tuo labiau, kad po E. Balčiūno publikacijos, dar labiau šokiravo J. Krikštonį prisiminusius ir tūlo „paleckininko“ *Giedriaus Grabausko* organizuoti Ukmergėje piketai prie šiam žuvusiam Didvyriui skirto paminklinio akmens.

Tuo labiau, kad tąsai G. Grabauskas dabar Gen. prokuratūros yra paieškomas už nuolatinį Partizanų šmeižimą, kuris, beje, dabar Rusijoje, lyg, ir yra pasiprašęs politinį prieglobstį? O dėl E. Balčiūno, ar jis tuo metu nebuvo kartu su G. Grabausku tuose piketuose? Klausiu, nes jis save F. b. soc. tinkle reklamuoja kaip profesionalus mitingų-piketų organizatoriumi. Juolab, jis jau, lyg, yra pagarsėjęs, su reikalavimu „*Žemaitijai nuo Lietuvos nepriklausomybę*“ skelbti, ir tai, ar ne Sankt Peterburge tokią provokaciją Rusijai užsakytą buvo skelbęs?

30 pav.: minėjimo organizatorius ir šeimininkas Švc. Trejybės evangelikų-liuteronų bažnyčios kunigas Saulius Juozaitis yra ir Mažosios Lietuvos populiarintojas

Taigi, grįžtant, prie Donato Glodenio užblokuotos temos mano paskelbtos, tai į tą kritiką labai kaip ir liguistai sureagavo minėtas A. Rukšėnas, kuris toje jau mano 4-toje (jis pat sau 3-čioje) mano temoje pradėjo reikštis ne labai, kaip „mokslininkas?“, o kaip ... Juolab, pateikiau nuorodą, kai [A. Rukšėnas Ukmergėje paisto apie „2-oje kuopoje J. Klimavičių“](#), kurio tokio joks istorinis šaltinis nerodo ir nėra tokio visų bataliono karininkų sąrašo, kurį patį LGGRTC-as sudarė, o jo istorikas A. Rukšėnas net nežino, savo įstaigos sudarytų dokumentų, kaip ir klaidindamas konferencijos dalyvius

Nors vėl vakarą paskelbiau šią temą, tai čia pat akimirksniu sureagavo A. Rukšėnas ir be jokių paaiškinimų man pradėjo mėtyti man gerai žinomus videoįrašus, o ką jais nori pasakyti, taip ir liko neaišku. Gana neproduktyvi „diskusija“ toje temoje prasidėjo 2021-12-21 jau gerokai po 00:00 valandų, kai „mokslininkas“, kaip „mažvaikis“, pradėjo švaistytis filmukais be jokių paaiškinimų ir visai net ne į temą, net pametėdamas net ne iš Minsko, o iš analogiško Ukrainoje karo belaisvių stovyklos, akivaizdžiai, supainiodamas panašius karo belaisvių numerius, vietoje to, kad konkrečiai rodytų, kurioje vietoje pakastos karo nusikaltimų aukos.

Juk, pagal teisinę sampratą, jeigu žmogus kaltinamas žmogžudystėmis, tai elementariai privalu parodyti jo aukų palaidojimų vietas, kurios ekshumuojamos po ne vieną tūkstantų griaučių Uručeje vietovėje (į Š. R. nuo Minsko) kiekvienoje duobėje ir atrandamo, visai ne ten, kur A. Rukšėnas savo "pažymoje", kaip ir pripaistė? Todėl A. Rukšėno 23:45 laiku paklausiau taip:

„O kam čia Alfredas Rukšėnas NE Į TEMĄ PAKIŠO Lvovo Lenkijos Galicijos Rawo Ruskos VISIŠKAI KITOKIO NUMERIO Štalag-325 aprašymą? Ką jis bendro turi su Tamstos "pažymoje" minimu Štalag-u- 352 ?? ? Juk tai 300-400 km atstumas. Ar Alfredas Rukšėnas MOKA ATSKIRTI SKIRTINGUS SKAIČIUS? Garsaus kalinio-belaisvio Boriso Popovo pasakojimų prašau nekišti, nes kaip iš Drazdų mirties stovyklos jis buvo pervestas į Štalg-a - 352, čia šios temos pristatyme aš detaliau pasakojau, Todėl PRAŠAU DETALIAI PAGAL Tamstos PAŽYMĄ atsakinėti į mano klausimus? Iš kokių vartų ir į katrą pusę pagal Mariaus Kačiulio "liudijimą" kolonomis nuo vartų apie puskilometrijis "varė kolonas sušaudymui"? Ties kokia vieta jie buvo sušaudyti 1941-10-10 ?“

Aišku, datą parašiau neteisingą, nes tai data Rudensko žudynėse, kur M.

Kačiulis, atseit, „liudijo Krištaponį“. Kai tik pavasarį šį nustačiau, jog tose Rudensko žudynės M/ Kačiulis būti negalėjo, nes iš Kauno į Minską išvyko po 8-ių dienų, o taip pat 1948 m. 25-iems metams laisvės atėmimo buvo baustas už visai kitas žudynes, o, dar, geriau, kai 1961-09-05 tardyme Mordovijos Javos lageryje (netoli jo buvo mano aptarnaujami radarai, kai 1965-1968 m. m. buvau „rekrūtu“) tai M. Kačiulis, aplamai, neigė dalyvavimą bet kokiose žudynėse. Todėl prie to klausimo pridėjau tos belaisvių stovyklos Štalag-352 tarp Masiukovščinos gyvenvietės ir Kirpičnoje kaimo bei tolimesnių į šiaurę pelkių-durpynų bei į pietus kalvyno vietovės labai tikslų vokišką <https://www.facebook.com/photo.php?fbid=6848617955178511&set=p.6848617955178511&type=3> žemėlapi. Juk, šiuo metu dabar ten miestas stovi ir namai ant „sušaudytų žmonių kaulų“ būti negali, nes statybose ekskavatoriais jie būtų iškapstyti. Todėl tas žudynes įtariau neteisingai nurodžius, visai ne toje vietoje ir ne prie tos karo belaisvių stovyklos vykdytos, kur dokumentuose buvau atradęs ne „už miesto“, o pačiame Minsko mieste šalia Puškino kareivinių vykdytos, kur dabar ir sušaudomam kariui stovi paminklas žinomo skulptoriaus sukurtas.

O už tos stovyklos dabar vykdomos kraupios ekshumacijos, duobėse po kelis tūkstančių griaučių atkasamų Uručje miške, kur šalia mano tėvas stebėjo pirmasias Sovietų Sąjungos automobilių lenktynes ir po to jis Kaune – Kačerginėje pravedė. Ten jis nakvojo kažkur, ir kažką jam vietos gyventojai pasakojo, bet kaip pedagogas man mažam apie tokius dalykus tėvas nieko nepasakojo. Taigi man 00:20 laike vėl teko istorikui Alfredui parašyti taip:

*„Ir vėl Alfredas Rukšėnas NE Į TEMA apie Joną Noreiką pakišo. Apie Rudensko geto sunaikinimą aš irgi gerai žinau, nes ten su dviračiu pravažiavau savo ekspedicijoje, todėl visą medžiagą detalčiai rinkau, O **Indre***

***Makaraityte** NEKOREKTIŠKAI NIEKINA Lietuvą, lyg pati "savo akimis-ausimis" būtų*

31 pav. - 32 pav.: Marijos ir Martyno PURVINIŲ pranešimai apie Karaliaučiaus universiteto įkūrėją Albrechtą Branderburgietį ir to universiteto reikšmę regioniniame kontekste

stebėjusi J. Krikštaponio
veiksmus? Ar SAŽINĖS YRA
MELAGINGAIS LIUDIJIM AIS
NAUDOTIS ? ? ? Negi **Indre
Makaraityte** ir
Rukšėnas "nežino", kad
okupantui tardomieji
PRIVALĖJO KALTINTI
NEBŪTAIS DALYKAIS
ŽUVUSIUOSIUS, KAD
IŠSAUGOTI DAR GYVUS ? ? ?

Juk per tardymus Nikodemus Reikalas buvo dar gyvas ir negi nesiekė dar gyvo išsukti? Kodėl, išvis, pasitikėta prieš sušaudymą liudijinčio Ūselio? Gal ir kerštą Ūselis, kaip 3-ios kuopos vadas turėjo 2-os kuopos vadui, J. Krikštaponiui, kad, galimai, neįvygdė A. Impulevičiaus įsakymo ir neišvyko į Baltarusiją? Negi jam nebuvo skaudu teisme prieš 1962 m. sušaudymą ir ar jam nebuvo progos nuo savęs dalį kaltes suversti, galimai, neišvažiavusiam J. Krikštaponiui?

Kaip galima mūsų Valstybėje vadovautis nuo mirties nuosprendžio įsisukinėjančiojo "parodymais"? Negi, J. Ūselis negalėjo neteisingu parodymu gelbėti dar gyvo esančio tarnybos draugo N. Reikalo gyvybę, suversdamas "kalnę" mirusiajam J. Krištaponiui? (P.S: paryškinau dabar) Gal, jis, kaip turintis aukštesnį laipsnį ir didesnę autoritetą, tą neteisingą liudijimą įtakojo ir minėtiems Stasiui Rutkauskui bei Mariui Kačiuliui?

Gal tas, galimai, neteisingas liudijimas buvo kolektyvinis, susitarus tai rodyti kartu? Kodėl mūsų istorikų įstaigos organizuotai netyrinėja Rezistencijos PSICHOLOGIJOS ? ? ?

Ar Alfredas Rukšėnas studijavo Psichologiją? Kas dėstė?"

Ir prie to savo komentaro pridėjau po tų tardymų **Vilniuje sušaudyto Juozo Uselio išrašo** nuotrauką -

Be to, iškilo pats elementariausias A. Rukšėno 2014-12-19 „pažymoje“ nurodyto J. Krikštaponio „kaltintojo“ Stanislovo Rutkausko parodymų, kai tarp LGGRTC-o sudaryto 2/12 bataliono SUIMTŲJŲ sąrašą, kurio adresas: genocid.lt/Leidyba/7/suimtu.htm, kuris matomas tos nakties gana vėlai 01:44 laiku [tame mano komentare pateiktoje nuotraukoje](#). Joje matomi tada Minske buvę 2 Rutkauskai, t. y.: Jonas ir Pranas. Todėl turėjo šokiruoti, kad A. Rukšėno „pažymoje“ nurodyto tokio Stanislovo tarp suimtųjų nėra ir tada visiškai ne aišku, kaip kažkoks neaiškus „Stanislovas“ galėjo būti tarp „liudininkų“, paistančio apie „Krištaponį“ ir kažkodėl sovietų nenuteistojo už priklausymą tam batalionui. Tokia „išimtis“ nenuteisti yra jau labai įtartina aplinkybė dėl paties „liudijimo“ „patikimumo“, kai batalione tapti „nekaltu“ pagal sovietinius standartus nesuvokiami.

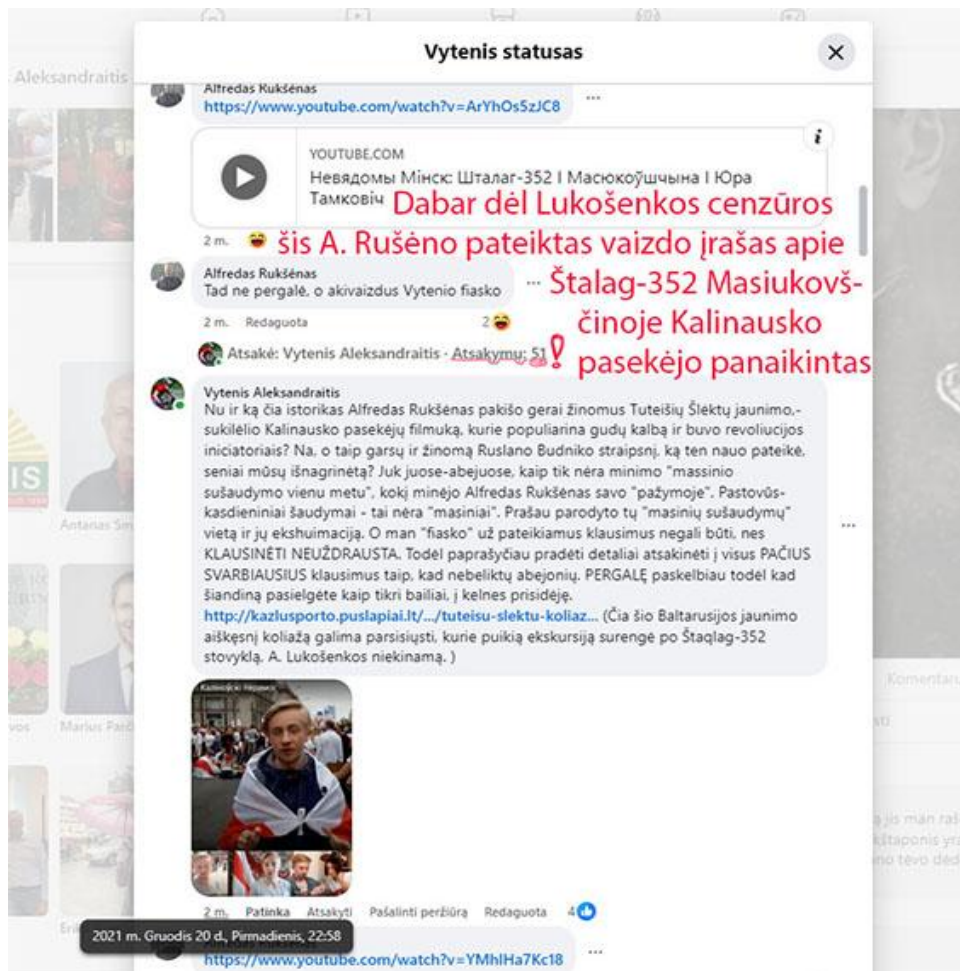
Todėl diskusijoje pasimatė prasta A. Rukšėno „tyrimo“ kokybė, ir prie jo labai prisikabino vienas iš jam oponentų V. M., dėl kurio griežtumo, A. Rukšėno dėmesys į mano klausimus silpnėjo.

Tiesa, dėl paminėto pirmojo Rutkausko, t. y., dėl Jono Rutkausko prieš pat Naujus metus, kai man teko dėl M. Pocius Pažymos, kurią rašau ją iš didžiosios raidės dėl atsiradusių labai svarbių teiginių, kurias 2014-12-19 „pažymoje“ nesuprantamai A. Rukšėnas slėpė vėliau paminėtus faktus, bet vis tiek, toji Pažyma kėlė daug klausimų, dėl kurių man kaip jos skaitytojui buvo pasidarę labai neaišku, ir buvau priverstas važiuoti į minėtą LCVA archyvą tikrinti pažymų rašymo kokybę.

Taigi, dar labiau šokiravo, kai tokio „Jono“ Rutkausko neradau tarp pusės tūkstančių A. Impulevičiaus Nr. 42 įsakyme, kai vietoje LGRTC minėtos „pažymoje“ puslapiuose, paistalus apie „Krištaponį belaisvių žudynėse“ paistančio nurodyto „Stanislovo Rutkausko?“ buvo LR Generalinei prikratyta kažkokio „Jono Rutkausko“ dokumentų be jokio paaiškinimo. Ką galėjo „suprasti?“ Lietuvos teisininkai, kai jiems prie rašto jokių paaiškinimų nebuvo, toji A. Rukšėno paspėjimai „abra kadabra“ buvo visiškai neaiški. Todėl aš A. Rukšėno paklausiau tiesiai šviesiai tame komentare taip:

„Žinome, kad Rutkauskas "liudijo" apie J. Krištaponį, neva, ... Kaip, ne liūdna, bet tarp 3-jų Rutkauskų tik Stasio NĖRA šiame LGRTC sudarytame sąraše. Kodėl? Tai ar jis buvo suimtas ar nebuvo? Net du kartus, 20-ties metų skirtume apklaussinėjo, o teistumo jokio už dalyvavimą šiame kariniame junginyje negi nebuvo? Tai ar Rutkauskas "liudijo", kaip bataliono "žurnalistas", "tik stebėjęs" žudynes, ar jose dalyvavo? Kodėl tada neteistas? O jei teistas, tai kodėl į tą sąrašą neįtrauktas?“

Kadangi J. Krištaponio apšmeižimo situacija Lietuvai padarė DIDELĘ REPUTACINĘ ŽALĄ, todėl, PRIVALAU PATEIKTI iš šios „diskusijos“ PEDAGOGINĘ ANALIZĘ, kurią teikiu su pavyzdžiais ir paaiškinimais svarbiausiųjų momentų nuotraukas, kurios pirmoji yra [5 pav](#) čia žemiau:

35 pav.: po mano komentaro gudų patriotinės veiklos vienas iš organizatorių šlechtų (bajorų) veikėjas Jura Tamkovičius - jo dabar GOOGLE-je nesimato. Kadangi aš savo temoje pabrėžiau PERGALĘ prieš Partizanų istorijos iškraipytojus, socialiniame Facebook tinkle grupę pavadinus „Partizanų istorija (reoleadet)“, nes jiems pritrūko argumentų ir mane po ilgų diskusijų užblokavo, „kremliniams“, tai A. Rukšėnas pradėjo teigti, kad tai mano „fiasko“. **Svarbiausia, po A. Rukšėno 22:36 trumpos replikos prasidėjo ilgiausia diskusija iki 51komentaru.** Kadangi dar tik prologas ir su A. Rukšėnu „diskusijos“ kulminacija bus giliausioje naktyje, tai šios analitinės nuotraukos falo pavadinimas yra: [dar-ne-vidurnaktis.jpg](#) pateiktų 2-viejų neginčijamų šaltinių apie J. Krikštoponio kalinimą Kauno kalėjime.

Tai, būtent, Irina, kaip tik, labai detalai aprašė tą stovyklą su šokiruojančiu pavadinimu АРХИПЕЛІАГ ШТАЛАГ.

Taip, kad šiuo metu Baltarusijoje yra diktatūrinis A. Lukošėnos režimas, tai nacistinius nusikaltimus tyrinėti nėra taip paprasta. ?

Ypač, kai plika akimi matosi kažkokia „pažymose“ painiava ir betarpiškai aiškintis reikia vietoje. Bet ar yra tam sąlygos prie diktatūros dabar normalius tyrimus atlikinėti?

Taigi, kai 22:36 laiku A. Rukšėnas užmetė trumpą repliką man, iš karto su Vidmantu Mikalajūnu ir A. Rukšėno užvirė didžiausia, net 51-o komentaro diskusija, pradėjus nuo jog pagal Konstituciją KALTES NUSTATO TIK TEISMAS, o ne A. Rukšėnas savo „pažymomis“ net teisininkų (prokurorų) atmetomis kaip TRŪKSTANT OBJEKTYVIŲ DUOMENŲ.

Aišku, tarp jūdvių diskusija vyko neproduktyviai, kai A. Rukšėnas, parašė,

Svarbiausi a, Baltarusijos visuomenė ir ypač, A. Lukošėnos oponentai labai yra susirūpinę tos kraupios Karo belaisvių stovyklos Štalag-352 Masiukovščinoje, kuris dar vadinamas „Miško stovykla“, - patys visuomeninių pastangų dėka pradėjo organizuoti ekskursijas, o žymioji žurnalistė ... Irina Chalip, kuriai Baltarusijos ... KGB pirmininkas grasino jos vaiką nužudyti, jos vyrą suėmė ir ji Maskvoje nuo persekiojimo pasislėpė..

kad „joks teismas nepanaikins archyvinių duomenų“, o jam oponentas pradėjo teigti apie sovietinius, atseit, „suklastotus“.

Deja, AŠ, galimai, SUKLASTOTUS ATRADAU LCVA archyve A. Impulevičiaus įsakyme Nr. 42, panašu, tam, kad GESTAP-ą apgauti dėl J. Krikštonio ištraukimo iš kalėjimo. Aišku, čia tik hipotezė, nes tuose dokumentuose pamačiau šokiruojančių neaiškumų sistemą, ir kai yra aplink kitų požymių, tai vedančių, jog „J. Krikštonis Baltarusijoje“ būti ne kaip negalėjo pagal mano iškeltą hipotezę-klausimą „Kodėl J. Krikštonis slapstėsi nuo vokiečių, jei jie paleido iš kalėjimo?“ - tai jau daugiau nei 50% garantijos turėjau, jog **Didvyriui „kaltinimai“ tirpsta po kiekvieno dokumento atsivertimo.**

Taip, kad „sovietinius klastotus“ dokumentus neaptikau, nes KLASTOJIMUI PRIVALO BŪTI TIKSLAS-MOTYVACIJOS tai atlikti, o dabar galimai klastotą Istorijos instituto dokumentus ne tik aš vienas, bet ir dar kai kas aptiko. Ir, čia, motyvacijos labai aiškos, kad ne KGB-istams, o „istorikams?“ reikia J. Krikštonį skandinti, arba, yra patarlė, „Atleisk, Viešpatie, nežino ką daro“, kai kiekviename žingsnyje net pradinio mokslo ir net Ikimokyklinio lavinimo žinių grubūs pažeidimai nuolat aptinkami, kai „istorikai“ tik fiksuotų tuos neaiškius duomenis archyvinius, o ne iš karto klyktų.

Be, to, pas KGB-istus nepastebėjau, kažką „klastojant“, nes jie dėl J. Krikštonio, tikrai, jokio tikslo neturėjo jį „skandinti“, kaip „buržuazinės“ Lietuvos Prezidento sūnėną, nes, būtent, KGB-istai J. Krikštonį išteisino nuo klystančių ir meluojančių „liudininkų“, nustatę, kad Baltarusijoje 2-osios kuopos vadu buvo *Nikodemus Reikalas*, o, šiaip, aš dokumentuose pamačiau, kad ir kiti karininkai tuo vadu buvo - vadovavo tai 2-ajai kuopai, kas netingėjo, ir nei A. Rukšėnas tų dokumentų nematė-neaptiko, o taip pat jis jų ir M. Pociui neperdavė, kuris moksliniame žurnale pirmajam dėkojo, lyg, pats „nesugebėtų“ į archyvą nueiti ir daugiau tų dokumentų paieškoti.

Taip, kad dėl A. Rukšėno, dėl „istorikų“ ir dėl „žurnalistų“ IŠ KONTEKSTO CITUOJANČIUS TUOS DUOMENIS be jokio atlikto tyrimo, analizės, lyginimo, be sociologinio-matematinio Patikimumo skaičiavimo - TAI TIESIOG, AKMENS AMŽIUS, ignoruojant žmonijos sukaupą mokslą.

Stebina toje [36 pav.:](#) „diskusijoje“ A. Rukšėno nusistatymas prieš mano tuos NKVD ir KGB 2 dokumentus, išteisinančius J. Krikštonį, kuris oponentui Vidmantui Valiušaičiui pradėjo kaltę mesti, neva, pagal jį „nepatikimi“, lyg, J. Krikštonis būtų tų KGB-istų ir NKVD-istų „draugeliu“. Žodžiu. JAU JOKIOS LOGIKOS NEBELIKO toje A. Rukšėno dvikovoje.

Galima manyti, kad A. Rukšėnas, gavęs apopleksiją nuo mano 2:12 laiku padėkos už CINIZMĄ, juolab aš pateikiau ištrauką iš sesers Veronikos prisiminimų, kurias parašė, ne bet kas, o Alfredo Rukšėno kolega-bendradarbis, LGGRTC istorikas *Dalius ŽYGELIS* straipsnio

ištraukos [nuotrauka](#) žurnalo Karys 2015 sausio mėnesio Nr.1 (2009) [46 psl.](#)

Taip, jau gavosi Genocido ir Rezistencijos „t y r i m o ?“ Centre, kad Dalius, Juozo Krikštaponio didvyriškosios žūties 70-mečiui, parengė nuostabiausią straipsnį, o Alfredas to paties jubiliejaus „proga“ bandė nepagristai apskusti, nuslėpdamas net nuo prokurorų skundžiamą asmens nukentėjimą nuo nacių. Todėl aš Alfredo „pažymą“ tašau tik per kabutes, nors jo kolega M. Pocius parašė žymiai prastesnę-klastingę Pažymą, bet ją verta rašyti iš didžiosios raidės, nes jis viską paminėjo - net slapstymąsi nuo vokiečių; tos Pažymos pabaigoje, kaip pridera, rašyti išvadas ir nurodė, ką dar reikia tirti.

.Todėl privalu parodyti pačią kulminaciją atsikleidusią dar „gražiau“, kai dėl NKVD dokumento apie J. Krikštaponio kalinimą „istorikas?“ A. Rukšėnas pasako, kad tai „nepatikimas“, nes sovietinis ir pasiūlė man kitą paieškoti – [2021-12-21 02:07](#). Šis A. Rukšėno netikėtas-šokiruojantis pasiūlymas ir į jį mano reakcija atrodė taip:

!

36 pav.: fone matosi mano užvestos temos Juozo Krikštaponio portreto detalė - jo munduro antpetis, o čia KOLIAŽĄ-SCHEMĄ paruošiau citatų, su kuriomis „pritrenkiau“ A. Rukšėną prieš jau greitai 3 metus ir nuo to mano „trenksmo“ IKI ŠIOS DIENOS NEATSIGAUNA, nes jis mane dar neatblokavo, užblokavęs nuo čia šių žinių

Tačiau žiūrinti į 36 pav., kur užsiminima sesers pasakojimo epizode apie šnipą“, tai matome J. Krikštaponį vienoje kameroje su komunistais laikytą, iš ko galima spręsti jo suėmimo-kalinimo laikmetį su didžiausia tikimybe 1941-ųjų metų rudenį, greičiausiai, prieš išvyką į Minską. Tam laikmečiui ir daugiau požymių yra, kaip ..., bet dėl vietos ir laiko stokos nesikartosiu, ką anksčiau

rašiau.

Antanas

kejo. Vokiečiai tą dieduką pavadino lietuviška kiaule. Tad tą vokiečių pakėlė su visa kėde ir trenkė ant žemės. Dar du p ir tuos partrenkė. Kada išbėgo į lauką, ten jau ir daugiau atsirado. Juozą suėmė ir tiesiai į kalėjimą Kaunan nuve-
nia, kuo būtų viskas pasibaigę, bet ir Kaune jis turėjo gerų Dar Raštikis tebebuvo, o Raštikis buvo vedęs mūsų pussesės Smetonaitę. Kitą dieną, matom, atvažiuoja mūsų arklių žmogus, o Juozo nėra. Išbėgom į lauką, ėmėm klausinėti, kas, tai jis ir pasakė, kad Juozą vokiečiai paėmė. Vėliau jau pradėjome gauti laiškelius – parašė, kad kartu su komunis Pradžioje tie galvojo, kad ji kaip šnipą įmetė, bet kai pamatė, kaip sumuštas, suprato, kad ne savo noru pateko. to mėnesio jį draugai ištraukė iš kalėjimo. Grįžo į tėviškę, nio vieniems – Pabarninį, kur gyveno mūsų šeima. Namų vokiečių okupacijos laikotarpiu slapstėsi, dieną niekur viešdydavo. Kartais išeidavo į mišką pamedžioti. Vieną kartą rankos jam už galvos, atsiveda į namus jau nuginkluotą „partizanai“. Pasirodo, užlipo ant jų bemedžiodamas. Medome. Įlėję paklausė, ar tas žmogus iš šitų namų. Mes pakodam taip. Visi kalbėjo rusiškai. Kadangi vyriausias brolis gerai mokėjo rusų kalbą, todėl laisvai susikalbėjo.

Vėliau Antanas pasakojo, kad viduje tada įsivedė I ruskeliai kalbino primygtinai eit su jais kartu į mišką naut, bet Juozas atsisakė to „malonumo“ ir pradėjo slap tik nuo vokiečių, bet jau ir nuo šitų – raudonųjų banditų, vis dar užsukdavo į mūsų namus tie raudonieji, bet jau k jų lietuviškai kalbančio nė vieno nebuvo.

Brolis Juozas besislapydamas sulaukė rusų. Kada kad jie jau visai arti, sukvietė į vieną vietą apylinkių v fonsą Smetoną, Joną Bujoką, Bronių Miškinį – apie 100 v prie vokiečių jis slapta susitikinėjo su buvusiais Lietuvos menės karininkais, tarnavusiais armijoje vyrais ir jau org ginkluotą pasipriešinimą prieš bolševikus. Vyrų tai daug ko, o kovot ir išsilaikyt tokiai masei ne taip jau papras ir maitintis, apsirengt reikia. Tada Juozas pasiūlė tiem neliečia armija, grįžti į namus ir registruotis.“

1944 m. antroje pusėje kpt. Juozas Krikštaponis U miške suorganizavo didelį partizanų būrį ir tapo pirmo čio apygardos partizanų vadu. 1945 m. sausio 12 d. žuvė nėsė prieš sovietų okupantus.

[as-ekspedicijoje-atradau.jpg](#)

Записка по "И"

тов. ТКАЧЕНКО

На В/ №95/Р от 29.8.45г.

Д о н о ш у, что 12 января 1945 года Ужмерской опе но-войской группой на территории Ужмерского уезда была видирована банда КРИСТАПОНИСА в количестве 30 чел. При ликвидации этой банды был убит главарь банды КРИСТАПОНИС Иовас с.Иоваса, 1912г. рождения урож.дер.Ужмернис Ужмерского уезда, лейтенант Литовской армии, бывший лейтенант в Армии, при немцах арестовывался, вестано и трехмесячного содержания под стражей в Кау терье – освобожден.

Кроме этого в числе участников банды КРИСТАПОНИСА б ты ить немецких парашютистов, выпрошенных немецкими разв тельными органами с заданием связаться с КРИСТАПОНИСОМ и кородством последнею повержать на территории Литвы диег акты. и проводить разведывательную работу в пользу Германии. При разгроме банды КРИСТАПОНИСА была захвачена немец портативная рация, вооружение и др. имущество десантников.

Для сведения сообщая, что выброшенная немцами 31 де 1944 года группа парашютистов состояла из 10 человек из 5 диеерсантов убиты при ликвидации банды КРИСТАПОНИСА, о убит и второй захвачен при попытке связаться с бандой и диеерсантов находятся в розыске и как установлено входят банды ВАЙТОНИСА, действующей в Ланских лесах.

ГЕНЕРАЛ-МАЙОР – КАПРАЛОВ

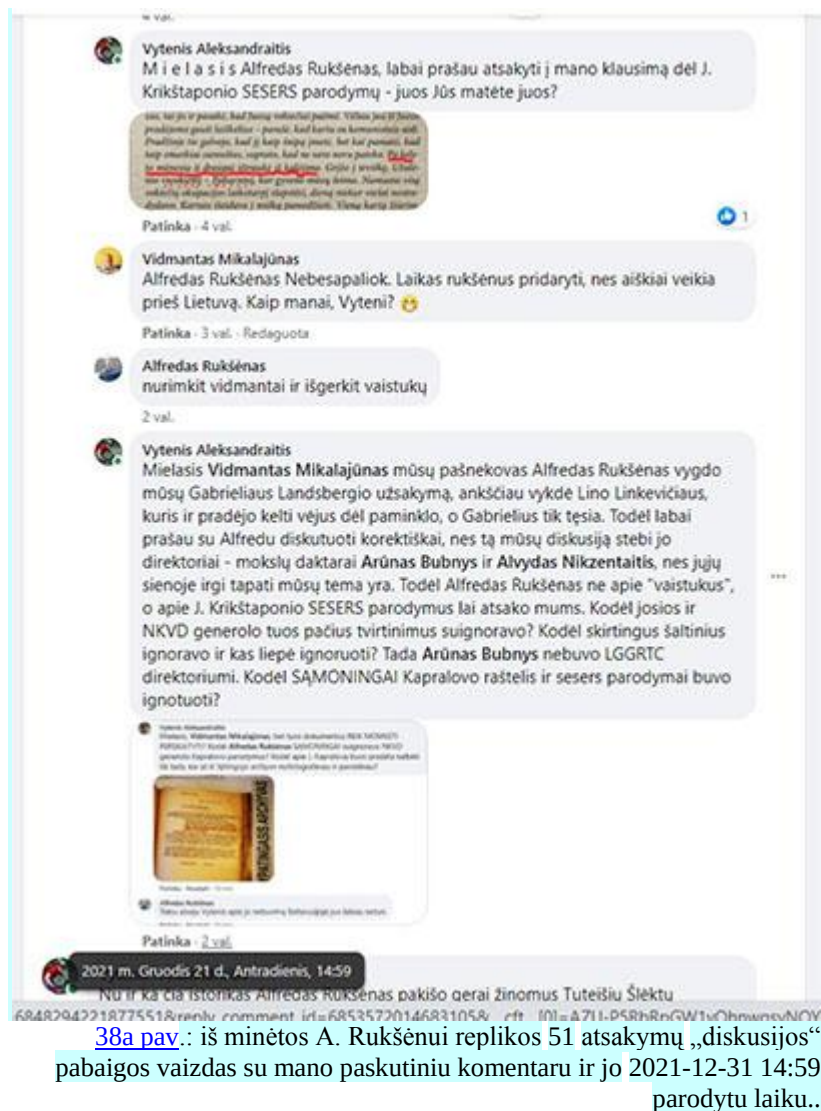
37 pav.: skaitykite visą tekstą – [GALIMA PRASIPLĖTI](#)

38 pav.: ištrauka iš LGGRTC-o istoriko Daliaus Žygelio straipsnio, kur [galima pasididinti](#).

Taigi, žiūrint į 37 pav Kapralovo raštelį, jau vien iš rašto pavadinimo **DĖL JUOZO KRIKŠTAPONIO (KRIŠTAPONIO) VEIKLOS NACIŲ OKUPACIJOS METAIS buvo ciniškai nuslėptas to žmogaus nuo nacių nukentėjimo faktas**, lyg žmogaus kalinimas kalėjime, neva, „nėra veikla“.

Taip, kad tos „diskusijos“ pabaigos visa A. Rukšėno PSICHOLOGINĖS SITUACIJOS ANALIZĖ, kai A. Rukšėnas jau išsimiegojęs ir vėl pradėjo savo oponentą V.M. kalbinti.

Tai tada aš įmieląjį Alfredą RUKŠENĄ primygtinai kreipiausi, kas tai čia dešinėje [38a pav.](#) matosi pirmuoju mano Gruodžio 21 d. 13:04 laike parašytu komentaru su pridėtu [J. Krikštaponio sesers paminėjimu apie brolio kalinimo vaizdu](#). Tačiau, kaip ne keista, nors A. Rukšėnas atsakinėja oponentui - jam siūlo „išgerti vaistukų“ ir į mano pateiktą dar kitą įrodymą apie J. Krikštaponio kalinimą kalėjime visai „nereaguoja“.

Todėl aš pabandau pateisinti A. Rukšėno poziciją, paneigdamas Vidmanto Mikalajūno užsipuolimą, neva, „prieš Lietuvą dirbančiu“, kai papildau jog URM ministrai Linas Linkevičius ir Gabrielis Landsbergis dėl to paminklo Ukmergėje vėjus kėlė.

Tuo labiau, kad aš paženklinau dr. Arūną Bunį ir Alvydą Nikžentaitį, kad jie žinotų jog yra ne tik mano atrastasis NKVD apie J. Krikštaponio kalinimą patvirtinimas, bet tą patį kalinimą mininti ir kalinamojo sesers tvirtinimą, kuris to paties LGGRTC-o istoriko Dariaus Žygelio straipsnio perfotografuotas mano.

Todėl aš A. Rukšėnui vėl paprašiau atsakyti dėl J. Krikštaponio sesers tokio paties apie jos brolių kalinimą. Todėl jau tos mūsų „diskusijos“ metu prieš tai kai CINIŠKUMO terminą pavartočiau, nes A. Rukšėnas privalėjo žinoti J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo faktą, nes jis tarp [pateikiamų Generalinei prokuratūrai dokumentų](#), 27-tuoju dokumentu pateikė mano 2021-08-18 atrastąjį - pirmą kartą Lietuvoje paviestintą NKVD generolo [Kapralovo raštelį](#), kuris ir nurodo J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimo faktą. Juolab, pagal bet kokią

pedagoginę etiką, jeigu yra žinomas ir kitas skundžiamojo asmens biografijos faktas, tai jį nuslėpti ir jo netyrimėti yra ciniška. Nebent, A. Rukšėnas nesinaudojo internetu - nematė kraštotyriminkų užrašytų atsiminimų minimų, o, paėmęs P. Kapralovo raštelį, ir, Gen. prokuratūrai jį atidavęs, kaip jo nužudymo įrodymą, panašu, kad **A. Rukšėnas, arba kažkas ir LGGRTC-o, perskaito pirmą sakinį apie nužudymą, o kito sakinio, nepaskaito, kuriame rašoma, kaip jį GESTAP-as suima ir kalina.** Todėl buvusi G. direktorė *T. B. Burauskaitė* taip man ir neatsakė, ar ji „matė, ar žinojo apie J. Krikštaponio nuo nacių nukentėjimą - jo kalinimą?“. Panašu, kad **tarp istorikų įsivyravo mada, neskaityti dokumentų iki galo,** kaip M. Pocius su A. Rukšėnu atranda 9 liudininkus, liudijančius J. Krikštaponį tik Kaune, bet vis tiek teigia, kad jie, neva, „leidžia daryti išvadą, kad J. Krikštaponis Baltarusijoje“ ..., nežiūrint to, kad toliau jų parodymuose, ten kuopos vadus jie nurodo visai kitus. Taip pat ir Gen. direktorius A. Bubnys su visa Komisija neperskaito iki galo „priedo“; pridėto prie sprendimo šalinti J. Krikštaponiui atminimą, kuriame gale yra aiškiai parašyta apie jo slapstymąsi nuo vokiečių ir apie būtinybę tirti svarbius reiškinius. Todėl ir gaunasi kaip ir nacistinis sprendimas „šalinti atminimą Didvyriui už slapstymąsi nuo vokiečių“.

Taigi, grįžtant prie aprašomos „diskusijos“ su A. Rukšėnu, vėl kartoju, kad būtų aiškiau, jog, toliau teko man raminti kito A. Rukšėno oponento užsipuolimus, teko pradėti girti A. Rukšėną kai kuriais atžvilgiais jo sąžiningesnius faktų dėstymus, nei jo kolega M. Pocius ir pradėjau kviesti GRĮŽTI PRIE MOKSLINIO METODO. Todėl po 10-ties valandų jau pagal visus pedagoginius principus aš vėl kreipiausi į mielą Alfredą kreipiausi dėl J. Krikštaponio SESERS parodymų – klausdamas ar matė Alfredas juos? Pateikiau pabrauktą raudonai parašytą faktą, jog PO KELETĄ MĖNESIŲ JĮ DRAUGAI IŠTRAUKĖ IŠ KALĖJIMO. Todėl vėl kartoju, jog, tas į A. Rukšėną mano kreipimasis buvo parašytas, jau įsimiegojus; 2021-12-21 per pačią 13:04 pietų metu.

Tačiau, kaip ne keista, į geranorišką kreipimąsi LGGRTC istorikas A. Rukšėno atsakymo teko laukti net iki darbo pabaigos, nes tada buvo antradienis. Bet, A. Rukšėnas labai keistai užtilo, ir aiškiai matėsi, kad jis jau neturi ką atsakyti, ar matė tą patį sesers liudijimą apie jos brolio ištraukimą iš kalėjimo, kur to paties Centro bendradarbis D. Žygelis pabrėžė savo straipsnyje. Matėsi, kad LGGRTC istorikas A. Rukšėnas tuo pačiu pagrindiniu kertiniu klausimu jau neturi ką atsakyti. Todėl teko patikrinti, ką jis veikia, ir paaiškėjo, kad, kaip įprasta, Kremliaus lygio užsakomiesiems propagandistams, neturintiems ką atsakinėti, matyt, pagal patį Kremliaus propagandistų įpratimą blokuoti Kremliaus propagandai nepasiduodančius, – tai tą patį ir A. Rukšėnas taip ir padarė; - jis man iš akiračio dingo, - jo komentarai pasidarė neaktyvūs - pas jį į profilį patekti jau nebuvo galima. Todėl tada jau 18:04 laiku pranešiau visiems tai taip:

„M i e l i e j i LLKS pirmininkas **Jonas Burokas** ir Alfredo Rukšėno vadovai-direktoriai bei istorijos mokslų daktarai **Arūnas Bubnys** bei **Alvydas Nikzentaitis**, Jums pavaldus istorikas Alfredas Rukšėnas tik ką MANE UŽBLOKAVO, nors aš su juo bandžiau korektiškai diskutuoti-klausinėti. Nuo kada blokuojama už klausimus? Prašau jam pranešti, jog aš jam

dėkingas už prasitarimą NUOTRAUKOJE žemiau matomą, kodėl jis suignoravo labai svarbų istorinį šaltinį, liudijintį, jog J. Krikštaponis buvo suimtas GESTAP-o ir kalinamas Kauno kalėjime. Bet jis neatsakė į mano kelis kartus kartojamą klausimą, kodėl dar ir į antrąjį šaltinį žymiai patikimesnį - tai į SESERS atsiminimų paminėjimą tą patį irgi neatkreipė dėmesio. Po šito klausimo NUOTRAUKOJE parodau, kaip **Vidmantas Mikalajūnas** kaltina A. Rukšėną ne Lietuvai dirbantį, o aš jį bandau apginti, kad jis vykdė URM užsakymą ir jis pamatė, kad tą diskusiją stebi jo direktoriai Arūnas Bubnys ir **Alydas Nikzentaitis**, todėl, matyt, NE SAVO NORU MANE UŽBLOKAVO, nes jo čia elgesys mano šioje temoje buvo desperatiškas - su gilios depresijos požymiais, ką jis pridirbo dėl J. Krikštaponio. Juolab, Ukmergės konferencijoje savo pranešime Mindaugas **Pocius** pabrėžė, kad apie Krikštaponį Baltarusijoje pirmą kartą parašė toksai "valkataujantis istorikas" (taip jis įvardijantis) ANARCHIZMO - artimo bolševizmui šios nesąmonės Lietuvoje populiarintojas Evaldas BALČIŪNAS, kuris 2011 m. balandį savo "anarchija.lt" tinklalapyje ir paskelbė. Todėl keista, kad "mokslininkai" sureagavo į tokią "publikaciją" (ją galėsiu parodyti, nes tada ji buvo man abejotina). Taigi, kada ši problema atsirado - įrodymas tos konferencijos įrašas: https://youtu.be/2vb_tQeM1Nw?t=2096 Tik dabar aišku, kad PASKELBTA BUVO PO J. Krikštaponio SESERS MIRTIES, kuri mirė 2011 m. vasario mėn. ir ji iki mirties apie jos "brolio Baltarusijoje" buvimą net, galėjo ir nežinoti, nes jos atsiminimuose visai kitaip tas periodas dėstomas. Todėl šios SESERS duktė **Artemida Juodytė - Vyčienė** ar ne gali kelti klausimo dėl jos mamos mirties laukimo, kai ji tapo paskutinė liudininkė savo brolio biografijos? Ar ne todėl dabar Alfredas Rukšėnas mane blokuoja, kurį kaltinu į SESERS parodymus suignoravusį? Ar čia diskutuojantys **Aldona Jankevičienė** ir **Virginija Jurgilevičienė** negali būti liudininkais, dėl kokios "priežasties" A. Rukšėnas čia blokuoja mūsų diskusiją ir to blokavimo sąsaja su tos sesers pasitraukimu į Anapilį ir tik tada apie Didvyrį, galimai, šmeižto lavinos papylimu? Kaip tas viskas derinasi su Istorijos mokslu ir LII (Lii) bei LGRTC "moksliniais" metodais tyrime? Ar gali Arūnas Bubnys ir **Alydas Nikzentaitis** į tai atsakyti? "

Prie to komentaro pridėjau 14:59 laiku fiksuotą paskutinės diskusijos „vaizdą“, čia aukščiau [38a pav.](#) parodytą, kuriame aukščiau parodytas mano 13:04 kreipimasis į mielą Rukšėną dėl J. Krikštaponio SESERS parodymų, apie jos brolio kalinimą nacių kalėjime, ... po to po 2-jų val. A. RUKŠĖNAS SIŪLO IŠGERTI VAISTUKŲ.

Kreipinyje asmens vardą Alfredas rašo iš mažosios raidės (tokia istoriko-mokslininko būseną) ir po to čia dar nerodytas tame pačiame laike, esantį jau nufotografuotame 14:59 laike ir to mano pakartotino kreipimosi laike jau kreipiausi ne tik mielą Alfredą, bet ir **informavau (paženklinau) jojo vadovus dr. Arūną Bubnį bei Alydą Nikzentaitį**, su kuriuo buvau Ukmergės minėtoje mokslinėje konferencijoje, kad jie taip pat matytų, jog yra ir J. Krikštaponio SESERS minimas jos brolio kalinimo kalėjime faktas, nes, panašu, kad šie abu Valstybinių „tiriamųjų“ įstaigų vadovai nežinojo tada.

Ten prie to savo kreipimosi pridėjau ir mano nesenai Ypatingajame archyve atrastą NKVD generolo P. Kapralovo raštelio nuotrauką su raudonai mano pabrauktą vietą, kurioje minimas J. Krikštaponio suėmimo-kalinimo Kauno kalėjime faktas, už kurį A. Rukšėnas mums (visiems soc. tinklo skaitytojams) PASIŪLĖ IŠGERTI VAISTUKŲ.

Tokius siūlymus fiksavau ir minėtame D. Gluodenio Partizanų istorijos

PERŽIŪRĖJIMO grupėje. Tai tokio „lygio mokslininkai“, kai jiems įrodymui buvo pateiktas ar paminėtas tas mano atrastasis istorinis NKVD dokumentas.

39 pav.: Knygų draugijos XXVII draugijos pirmininkė Dalia Poškienė peržvelgė Karaliaučiaus universitete raštijos pradininkų ir spaudos puoselėtojų atspindį tos draugijos leidiniuose.

Todėl ponios Dalės pranešimas labai DERINOSI su mūsų Istorijos „tyrimų“ valstybinių įstaigų „rezultatais“, ignoruojant mokslinius LOGIKOS svarbiausius PRINCIPUS, ir užsiimant kas nepriklauso istorikams, nes tą darbą ne istorikai, o kriminalistai turėjo atlikinėti.

Dar, keisčiau, kad dėl, nev NKVD generolo-majoro ataskaita aukštesniam generolui leitenantui „nepatikimumo“ A. Rukšėnas bando suversti kaltę dabar darbo ne teisėtai išmetamam Juozui Valiušaičiui, nors pats A. Rukšėnas nepamąsto apie NKVD tardymų „metodų“, kuriuos pat didžiausias J. Krikštaponis „kaltintojas“ Marius Kačiulis savo 1948 metų „parodymus“ jau atsisako, 1961 m. tardyme savo parašytų protokole, įrodinėdama kad jis jokiose žudynėse nedalyvavo - jų nėra matęs, o A. Rukšėnas patiki kaip „šventąjį karvę“ neteisingai parašytų, ne atsisakytų „parodymų grynumų“ ir tolesniųjų 1980-tųjų laikų „parodymais“ tiki, žmogau kuris tų žudynių nėra net matęs ir negalėjo būti buvęs, vpinga Rudenske, kai į Minską antruoju reis išvyko tik po 8-ių dienų ir Minsk buvo jau po Rudenske įvykusi žudynių.

Taip, kad A. Rukšėnas J. Krikštaponį apkaltino „Rudensko žudynėmis“ pagal „liudininko parodymais“ net r buvusiame ir net negalėjusiame bū Rudenske, kuris pats paskutinėje 1982 m. Tarptautinėje apklausoje atsisakė savo „parodymų“ dėl pavardžių supainiojimų patikslino, jog kuopai vadovai r Krištaponis, o Reikalas. Taigi, t pats „J. Krikštaponio kaltintojas“ atsisako tų kaltinimų, patikslindama

40 pav.: docentas kultūrologas ir Lietuvos žmogaus teisių gynimo asociacijos pirmininkas *Romualdas Povilaitis*, kuris pranešime peržvelgė aukštąjį mokslą Karaliaučiuje nuo ištakų iki šių dienų. Jo pranešimą pristatė minėjimo vedantysis *Raimundas Kaminskas*, kuris yra ir LGGRTC-o patarėju ir kaip sociologijos mokslo daktaras turėtų patarti ir Juozu Krikštaponio klausimu, **per visų archyvuose saugomų dokumentų, susietų su šiuo asmeniu sociologinį tyrimą, reiktų naudoti dar ir PATIKIMUMO skaičiavimą**, kurio formulė yra net EXEL programoje ir kur tokius tyrimus atlikinėja jau beveik visų specialybių studentai. Todėl visų minėjimų prasmė atkris, jei nebus pripažinti vieno iš svarbiausio Lietuvai žmogaus falsifikuotos biografijos problema, kuri ir yra viena iš svarbiausių ŽMOGAUS TEISIŲ, išėjus iš šio pasaulio nebūti apšmeižtam.

41 pav.:

Kauno Sąjūdžio pirmininkas ir LGGRTC-o Generalinio direktoriaus dr. A. Bubnio patarėjas Raimundas parodė ir Karaliaučiaus universiteto lietuvių korporacijos herbą, apie kurį reiktų išsamiau kažką parašyti, nes internete apie jį aptikti dar nieko nepavyko. Ir, išvis, **toks įspūdis, kad kai kurie mokslininkai nežino, kas yra internetas - juo mažai naudojasi, ypač nesinaudoja J. Krikštaponį smerkiantys tiek „mokslininkai“ ir tiek „žurnalistai“ matomai, visiškai internetu nesinaudoja, nes Vikipedijoje, internetinėje Enciklopedijoje yra paminėtas J. Krikštaponio GESTAP-u suėmimo ir kalinimo faktas - pateiktas to fakto dokumento signatūra ir nekaip „negalima“ susimąstyti, kad tai yra prieštaravimas ir yra nuo vokiečių slapstymosi faktas minimas XXCI-mo amžiaus tinklalapyje. Taip, kad smerkiantys J. Krikštaponį lyg dar nėra gyvenę šiame XXI-mame amžiuje, jei šių žinių negali**

faktą tokį patį, kokį ir KGB nustatė 2-ajai kuopai nuo 1941 m. spalio mėnesio vadovavusį Nikodemą Reikalą, sūnų Simono ir JAV gyvenantį nustatytą (po to nustatymo 1985m. N. Reikalas „nusišauna“, nors ginklininku batalione tarnavo), o A. Rukšėnas atmetė KGB-istų, kaip specialistų-kriminalistų, klausinėjusių gyvai liudininkų išvadą, ir taip A. Rukšėnas tapo didesniu „proto bokštu“ nei tie KGB-istai-specialistai.

Tuo labiau, kad A. Rukšėnas įtikėjo užkietėjusiu melagiu-komunistu, tarpukaryje baustu du kartus kalėjimu už komunistinę veiklą bei sovietų okupantų išlaisvintu, pas okupantus Raudonosios armijos karinėse bazėse padirbėjusiuoju. O, kad, vokiečiai nesusaudytų už komunistinę veiklą, A. Rukšėnas patikėjo pasislėpusiuoju A. Impulevičiaus batalione.

Liūdna, jog A. Rukšėnas „netiki“ tikrais liudininkais *Zigmu Salelioniu* ir *Juozu Vėsa*, kurie įrodinėjo, jog kuopai iš pradžių vadovavo Krikštaponis, o vėliau jojo pavaduotojas Tamošiūnas, Reikalas, ir pastarieji keitėsi. Kaip „istorikas-mokslininkas?“ A. Rukšėnas nesusimąsto, o „kur dingo J. Krikštaponis, jei jo pavaduotojas tapo vadu?“ Juk šį J. Krikštaponio pavaduotoją daugiausiai liudininkų liudijo, vadovavus 2-ajai kuopai Baltarusijoje - žymiai daugiau, nei istorikai žino, tik labai mažą dalį dokumentų peržiūrėję, susijusių su šiuo 2/12 batalionu. Tokią išvadą galima prieiti dėl išgalvoto, neva,

pamatyti.

[42 pav.:](#)

„N. Reikalo ir J. Krikštaponio tarpusavio kaitos“, kai tokios kaitos liudijimo dar neaptikau, nors didžiąją dalį protokolų peržiūrėjau. Net, aplemai, niekas „Baltarusijoje Krištaponio“ nė nerodė, išskyrus tik 2, greičiausiai, pavardes sumaišę (vienas tai prisipažino, o kitas turi svarbias priežastis sumaišymui, nes nematė dviejų išskirtinai panašių kuopos vadų pasikeitimo, nes tuo metu batalione nebuvo dėl savo parduotuvės pridavinėjimo), o kiti 2 mirties nuosprendžiu nuteistieji savo gyvybių gelbėjimui privalėjo savo kolegą J. Krikštaponį pakišti, kad dalį kaltės jam permesti, nes vienas iš nuteistųjų mirtingi Juozas Ūselis privalėjo žinoti, kad J. Krikštaponis žuvęs, nes jis, kaip „Pakalnis“ buvo vienas iš partizanų vadų Ukmergėje, Tuo labiau, kad jam nuosprendyje yra kaltinimas vadovaus-2-ajai kuopai žudynėse, nes jai daug karininkų vadovavo, taip, kaip ši kuopa, neturėjusi tikrojo vado, buvo labiausiai naudojama specialiosioms operacijoms.

[43 pav.:](#) konferencija Karaliaučiaus

.....AČIŲ *Kauno*

Lietuvos Šventosios

Evangelikų

Trejųbės

Bažnyčios Klebonui kun. Sauliui Juozaičiui už puikiausią vietą dvasiškai-intelektualiai reikšmingoms istorinėms temoms aptarti. Taip pat dėkingi būkime už puikiausią paskaitą istorinę-estetinę pateiktą Vilniaus Gedimino Technikos universiteto profesoriui ir Lietuvos politinių kalinių-tremtinių sąjungos Vilniaus skyriaus pirmininkui dr.-ui Jonui Jakaičiui, kurio paskaitą nufilmavau ir sukonspektavau [Karaliaučiaus-480](#) temos pačioje pabaigoje.

Galima [šia nuotrauką](#) [ATTMINČIAI](#) pasididinti.

universitetui 480 metų pasibaigė pačiu laiku.	Pabaigai siūlyčiau iš klausyti profesoriaus Jono paskaitą minėtoje bažnyčioje
---	---

Dar liūdniau, jog A. Rukšėnas Patrioto-rezistentas, vieno iš didžiausio Valkų mūšio vadovų Edvardo Guogos pačio aiškiausio liudijimo „nematė“, kad KRIKŠTAPONIS KUOPOS VADU BUVO, KAI BATALIONAS STOVĖJO KAUNE, bet vis tiek pastarąjį apkaltino pagal minėto komunisto klaidingus parodymus, kuris už rusus kariavo - iki Berlyno ėjo, o kai 25 metus gavo, tai iš lagerio ankščiau išleistu tapo, nors pažeidimų turėjo ir tapo profesionaliu „liudytoju“, ką atskleidė iš JAV advokatė *N. Grybauskaitė* toje minėtoje 1982-08-16 Tarptautinėje apklausoje Vilniuje.

. Visą tai Prezidentui paskutinėje studijoje buvau pateikęs, ko A. Rukšėnas, kaip „mokslininkas nematė“, nors dokumentai Ypatingajame archyve visiems prieinami.

Taigi, J. Krikštaponiui „kaltinimas“ politinis, ignoruojant tikrą Patrioto liudijimą, ir vadovautasi melagio-komunistinio nusikaltėlio-informatoriaus bei JAV teisininkės demaskuotu profesionaliuoju sovietinės prokuratūros „liudininku“, kuris tose žudynėse būti negalėjo, ir, kuris pats prisipažino klydęs, aiškiai, painiodamas pavardes, - tai toks dviejų istorinių „mokslinių“ įstaigų „rezultatas“ Pirmojo Lietuvos Prezidento sūnėno atžvilgiu.

A L E G O R I J A

[42 pav](#)

[43 pav.:](#)

[45 pav.](#): pilis prieš abu karus

[46 pav.](#): pilies griuvėsiai, ir Volgos naujesnės, įrodančios, jog pilis dar prie N. S. Chruščiovo valdymo pabaigos dar stovėjo. Susprogdino galutinai 1967 m. kai buvau dar kariuomenėje ir apie tai nieko negirdėjau. Todėl vaizdo įrašas klaidinantis, nes 1945 m. dar ir Pobiedų nebuvo

[47 pav.](#): pilis 1961 m. sprogdinta, ir nebaigtasusprogdinti. O kai galutinai susprogdino, tai dabartiniai rusai net projektavo atkurti-atstatyti tą pilį, gal, iš ABM pavyzdžio? Bet, ...

KAŲ GALIMA ESTETIKOJE SULYGINTI SU ISTORINIAIS IŠKRAIPYMAIS ???

Pabaigai siūlyčiau iš[klausyti profesoriaus Jono paskaitą](#) šioje bažnyčioje ir jo skaidrės čia žemiau pateiktos iš to paties vaizdo įrašo

Toks klausimas iškilo tik man, įdėmiai klausantis ir filmuojant profesoriaus Jono Jakaičio paskaitą, kuri vadinosi:

Pranešime *Jonas Jakaitis* mėgino atkreipti dėmesį į IKONOLOGINĮ VIENĮ, kaip menotyrinės analizę nuo Apšvietos iki I. Kanto.

40 pav.:

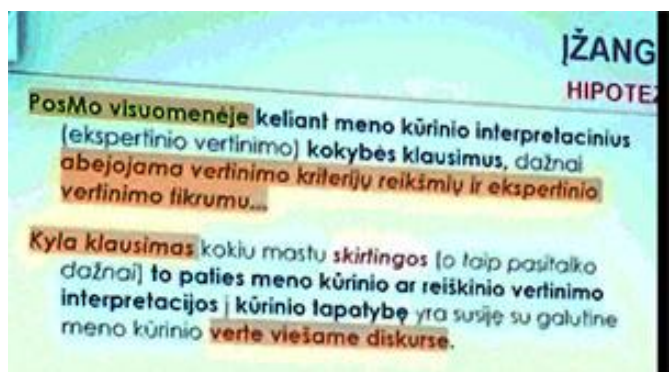

41 pav.

Pirmiausiai, prie tos paskaitos reikėtų, manau, papildyti, kai kuriuos terminus. Labai įdomus buvo pavartotas žodis VIENIS, kuris, yra, pasirodo, labai paprastas, kaip ir vienybė, vienovė, vienvė, vienuma, kilęs nuo paprasčiausio skaitavardžio VIENAS.

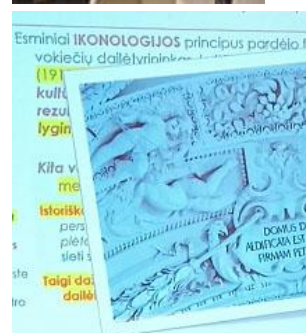
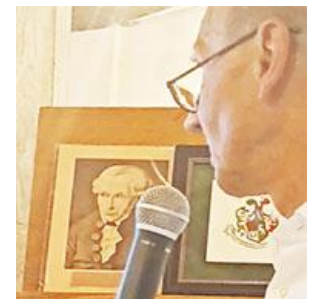
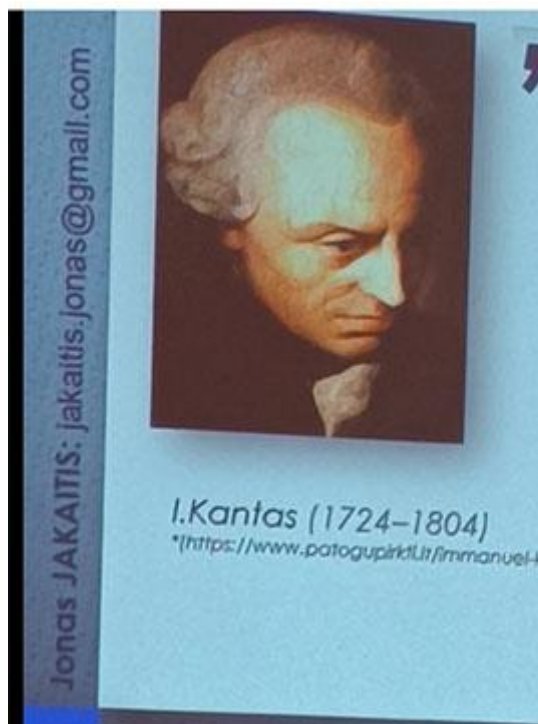
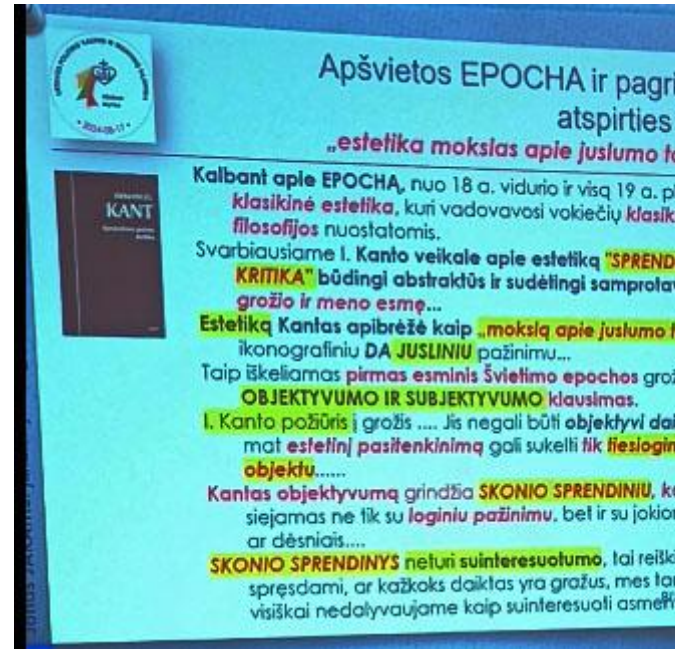
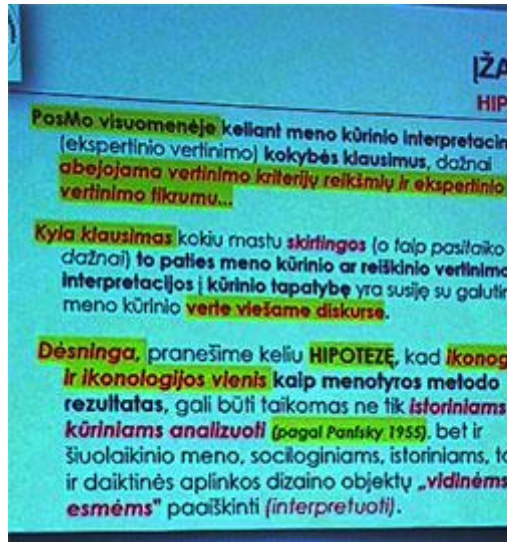
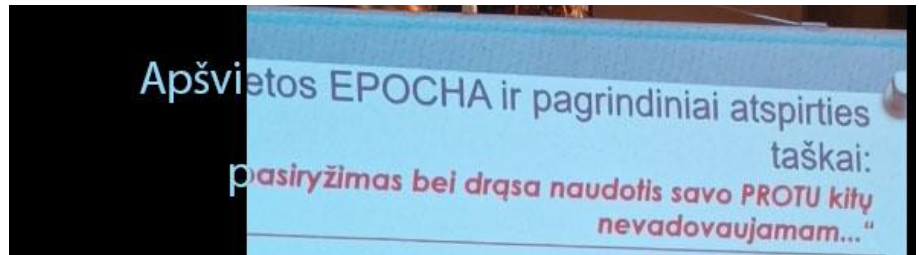
Vilniaus Gedimino Technikos universiteto profesorius Jonas Jakaitis pabrėžė, jog Imanuelis Kantas yra JUSTIMINĖS filosofijos atstovas, pabrėždamas, jog Karaliaučiaus universitetas buvo vienas geriausių pasaulyje universitetų ikikantinio ir pokantinio laikotarpiu. Kyla klausimas, koku mastu skirtingo meno interpretacijos į turinio ypatybę su menu sieja visuomenė.

Tai ne kas kita, kai mūsų uždavinyje viena ... - pasakė profesorius Jonas ir toliau pratęsė, jog „*kai mes turime Škirpą, ne be reikalo turime Noreiką, ne be reikalo mes turime ir Krikštaponį ekspertinio požiūrio*“. Tai, tiesiog hipotetiniai dalykai ... - tai tiesiog ... - tai tiesiog KANTO mokymai. „... Ties čia pakomentuoti nieko negaliu, kai toliau profesorius pasakė:

„Keliu sau hipotezę, jog ikonografija ir ikonologija nėra kažkoks atradimas, ar negirdėtas dalykas ...

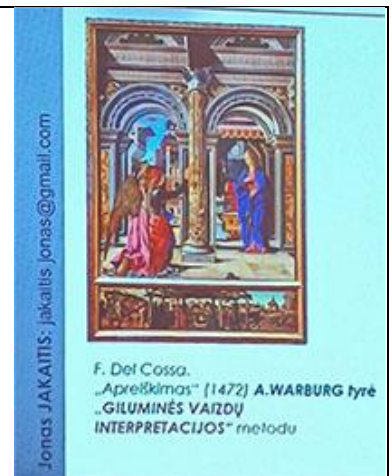
Ir, aplamai,
estetika, kaip
mokslas pagal
Konovskį - anglų
menotyrininko
doktriną ...“

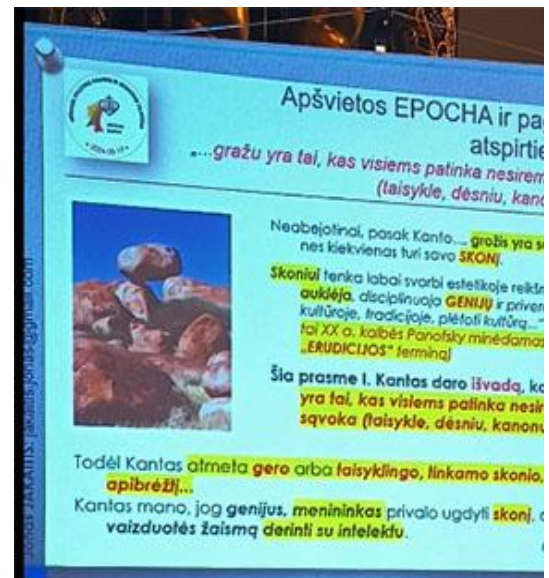
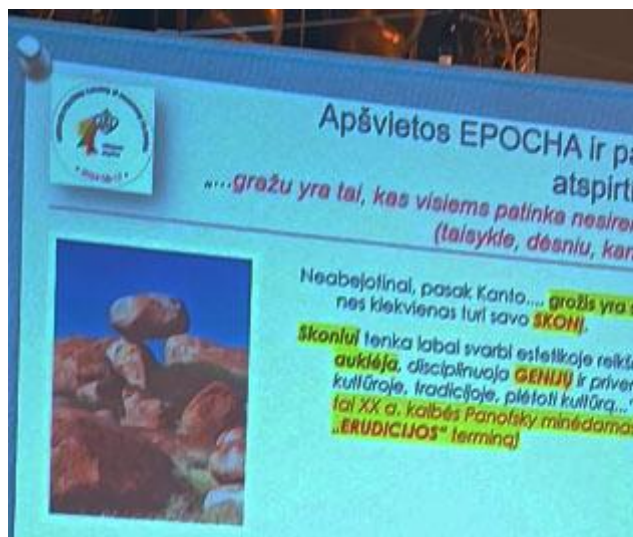
Ikonografija, kaip meno istorijos šaka, tiria vaizdų turinio identifikavimą, aprašymą ir interpretavimą: vaizduojamus objektus, tam naudojamas tam tikras kompozicijas ir detales bei kitus elementus, kurie skiriasi nuo meninio stiliaus. Žodis *ikonografija* kilęs iš graikų εἰκόν ("vaizdas") ir γράφειν ("rašyti" arba *piešti*).

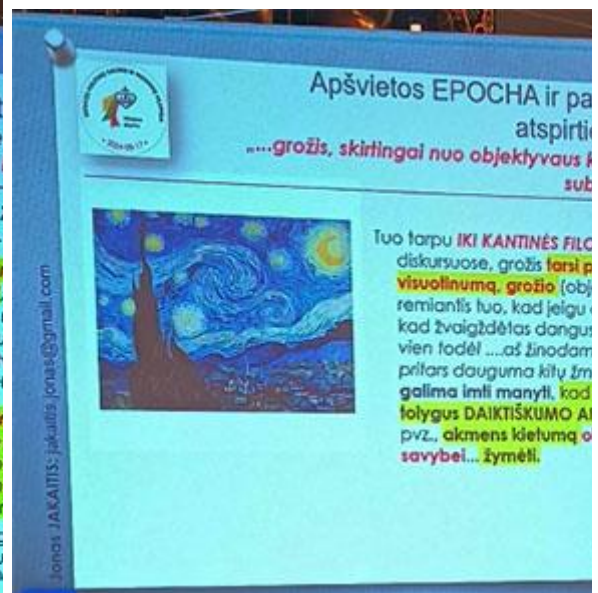
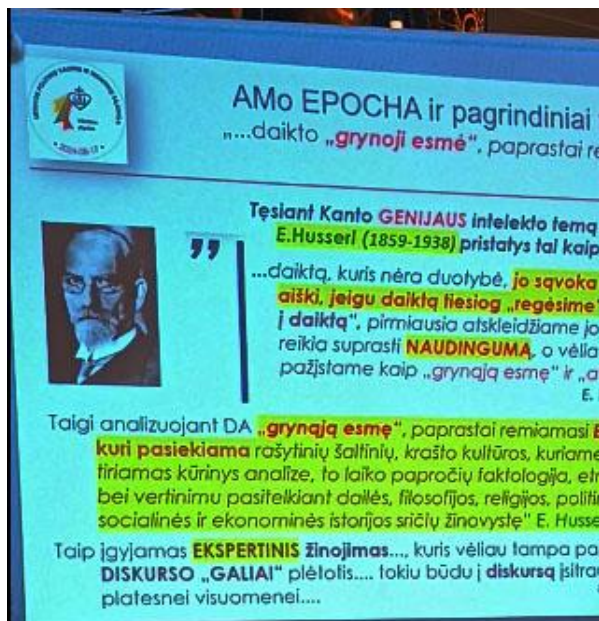
Antrinė reikšmė (remiantis nestandartiniu graikų ir rusų atitikmenų vertimu) yra religinių atvaizdų, vadinamų „ikonomis“, kūrimas arba tyrimas Bizantijos ir stačiatikių krikščionių tradicijoje. Šis vartoseną dažniausiai pasitaiko darbuose, išverstuose iš tokių kalbų kaip graikų arba rusų, o teisingas terminas yra „piktogramų tapyba“.

Meno istorijoje, „ikonografija“ taip pat gali reikšti tam tikrą objekto vaizdavimą, atsižvelgiant į vaizdo turinį, pvz., naudojamų figūrų skaičių, jų išdėstymą ir gestus.

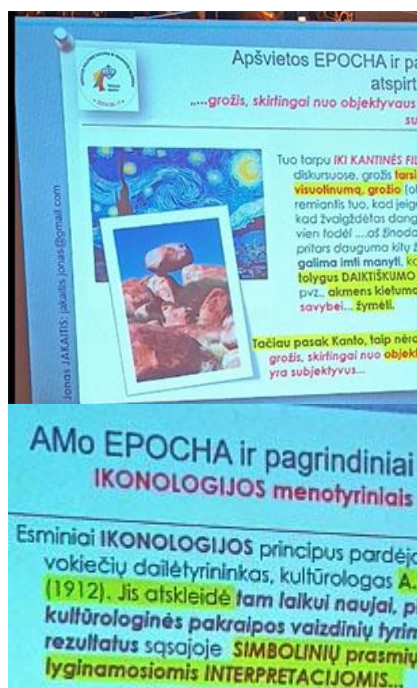
Ikonologija yra Aby Warburg, Erwin Panofsky ir jų pasekėjų naudojamas kultūros istorijos ir vizualiųjų menų istorijos interpretavimo metodas, atskleidžiantis vizualiųjų menų temų ir dalykų kultūrinį, socialinį ir istorinį foną. ^[1] Nors Panofsky skyrė ikonologiją ir ikonografiją, šis skirtumas nėra labai plačiai laikomasi, „ir jiems niekada nebuvo pateikti apibrėžimai, priimti visiems ikonografams ir ikonologams“. ^[2] Keletas XXI amžiaus autorių ir toliau nuosekliai vartoja terminą „ikonologija“ ir vietoj to naudoja ikonografiją, kad apimtų abi mokslo sritis. Daugiau apie ją skaityti galima https://en-m-wikipedia-org.translate.google/wiki/Iconology?x_tr_sl=en&x_tr_tl=lt&x_tr_hl=lt&x_tr_pto=sc

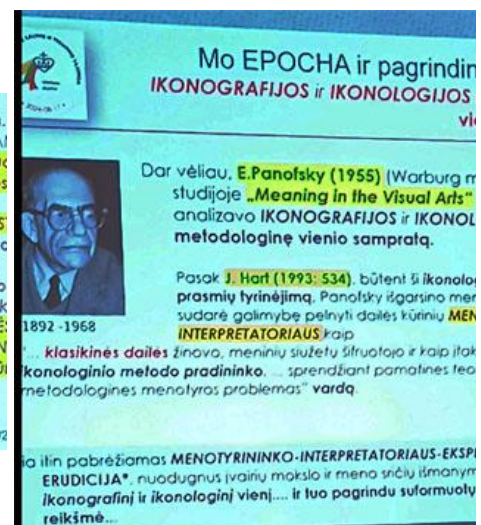
Aby Moritz Warburg (1866 m. birželio 13 d. – 1929 m. spalio 26 d.) – vokiečių [meno istorikas](#) ir [kultūros teoretikas](#), įkūręs *Kulturwissenschaftliche Bibliothek Warburg* (Varburgo kultūros studijų biblioteką), privačią biblioteką, kuri vėliau buvo perkelta į [Warburg institutą](#) Londone. Jo tyrinėjimų esmė buvo klasikinio pasaulio palikimas ir klasikinės reprezentacijos perteikimas įvairiose Vakarų kultūros srityse iki Renesanso.

Warburgas apibūdino save taip: „*Amburghese di cuore, ebreo di sangue, d'anima Fiorentino*“ ^[1] („Hamburgeris širdyje, žydas pagal kraują, florentietiškas dvasia“). Aby Warburg gimė [Hamburge](#), turtingoje Vokietijos žydų bankininkų [Warburgų šeimoje](#). Jo protėviai XVII amžiuje [atvyko į Vokietiją iš Italijos ir apsigyveno Warburg mieste Vestfalijoje](#).

Priimdami miesto pavadinimą kaip savo šeimos vardą. XVIII amžiuje Warburgai persikėlė į Altoną netoli Hamburgo. Apie šį menotyrininką plačiau galima susipažinti https://en-m-wikipedia-org.translate.google/wiki/Aby_Warburg?x_tr_sl=en&x_tr_tl=lt&x_tr_hl=lt&x_tr_pto=SC

Vėliau A. WARBURG (1912) XX a. ankstyvosios modernybės (AM) menotyroje, kaip atsaką į tuometu dominavusias stilistines formalistines meno raiškas, pradėta tirti ne tik FORMALIS (ikonografiniu), bet ir sociologinė, estetiškai, lyginamuoju, kultūrologiniu, jų PRASMĖS b FUNKCIJOS suvokimo aspek (ikonologiniu), t.y. DAIKTINĖ APLINKOS TAIKOMOJO MEN OBJEKTAMS BŪDINGU POŽIŪ

EPOCHA ir pagrindiniai jos atspindžiai
 „...juslinė žmogaus prieiga prie pasaulio yra ribota ir nėra visapaimanti“

Patyrimo teoriniame kontekste ypač svarbi Karlo Jasperso (priežastimi paremta) **tezė apie daikto pažinimo atspindžio tašką taikomojo meno aspektu**. – J.J.J.

Kanto „Daikto savybės“ sąvoka... žymi daikto iš nepriklausančių nuo sąmonės (ikonografinę). – J.J.J.

Jusliniai patyrimai (spalva, garsas, kvapas, skonis ir kt.) kaip patyrimo pagrindas egzistuoja mūsų sąmonėje, **sukelia realiai veikiančios jėgos**...

Tai leidžia daryti **KANTUI IŠVADĄ**, kad **gryno žmogaus prieiga prie pasaulio pažinimui nėra visapaimanti**....

AMO EPOCHA ir pagrindiniai IKONOLOGIJOS menotyriniai

Esminiai IKONOLOGIJOS principus pareiškė vokiečių dailėtyrininkas, kultūrologas A. J. (1912). Jis atskleidė tam laikui naują, **pilną kultūrologinės pakraipos vaizdinių tyrim rezultatų sąsąją SIMBOLINIŲ prasmų lyginamosiomis INTERPRETACIJOMIS**...

Kita vertus ikonologijos kaip simbolius aiškinančios menotyros metodas yra naujas???

Istorikai ikonologiją susiformavo kaip vaizdinių personifikacijų aiškinimo ir kūrimo mokslas ir plėtojamas dar XVI a. **Taigi ikonologijos išsivystė su viduramžių ikonografija**...

Taigi dažnai galima aptikti teiginį, kad tai specialiai dailėtyrai skirtas metodas...

Simbolinės prasmės aiškinantis XVI a. kanonas [Cesare Ripa *Iconologia* 1603]. Ikonologijos, simbolius aiškinantis kanonas šiuolaikiniame kontekste pasitarnauja dekoruojant ir šv. Petro ir Pauliaus barokinės bažnyčios Vilniuje interjero šedevrus.

Mo EPOCHA ir pagrindiniai teiginiai: IKONOGRAFIJOS ir IKONOLOGIJOS metodologinė vieno samprata

Lyginamoji meno kūrinio analizės principinė schema (autorius Interpretacija sekant Panofsky (1955) teorinėmis įvairiomis)

Pagalbinis ikonologijos menotyrinio tyrimo etapas

Pagrindinis ikonologijos menotyrinio tyrimo etapas – fenomenologinis tyrimas

Pirmoji (primityviausia) IKI IKONOGRAFINĖS analizės pakopa
 (kai atpažintami vaizdai, meno kūrinio formos, technika, medžiaginiai ypatumai ir aprašomi kiti jusliniai elementai.)

Antroji IKONOGRAFINĖS analizės pakopa
 („tūrinio prasmų“ pažinimo, (kai pavasarduotas objektas susijęs su tam tikru socialiniu kontekstu, funkcionalumu, nustatoma ir interpretuojama jo simbolinė bei sūterinė reikšmė).
 Skiriamos du analizės lygmenys:

1. **IKONOGRAFINĖS analizės pirmasis lygmuo** (forma, spalva, linijos, t.y. „jūsimiški ženkli“ aprašymas)
2. **IKONOGRAFINĖS analizės antrasis lygmuo** („fenomenologinių prasmų“, t.y. vidinių meno kūrinio esmų dekonstravimas, dekodavimas)

Trečioji, IKONOLOGINĖS analizės pakopa – „giluminių prasmų“ mokslinė interpretacija ir skverbimas į vidines meno kūrinio tūrinio reikšmes **pakopa**, kaip vidinio tūrinio atskleidimas menotyrininkui interpretuojant

APIBENDRINANTYS pagrindiniai teig

APIBENDRINANT, galima teigti:
ikonologija kaip interpretacinis metodas, **grindžiama sinteze**, o ne analize ir yra sociokultūrinio konteksto ir civilizacijos išsivystymo atspindys ir turintis I.Kanto jausmų grįsto metodo ištakas.

APIBENDRINANTYS pagrindiniai teig

APIBENDRINANT, galima teigti:
ikonologija kaip interpretacinis metodas, **grindžiama sinteze**, o ne analize ir yra sociokultūrinio konteksto ir civilizacijos išsivystymo atspindys ir turintis I.Kanto jausmų grįsto metodo ištakas.

Ikonografinio ir ikonologinio-interpretacinio metodų **vienis** yra ne tik vaizduojamosios dailės tyros, bet nūdienos taikomojo meno tyrinėjimų įrankis lemiantis bendrą komparatyvistinės menotyros metodų raidą.

Mo EPOCHA ir pagrindiniai teiginiai IKONOLOGIJOS ir IKONOLOGIJOS metod

Lyginamoji meno kūrinio analizės principinė (autorius interpretacija sekant Panofsky (1955) teorinėmis)

Pagalbinis ikonologijos menotyros tyrimo etapas

Pirmoji (primityviausia) IKONOLOGINĖ analizės pakopa (tai apima vaizdą, meno kūrinio formos, technika, medžiagumą – ir aprašomi kiti juosiniai elementai...)

Antroji IKONOLOGINĖ analizė („kurioje prasmių“ giliausia) (tai apima vaizdą, meno kūrinio formos, technika, medžiagumą – ir aprašomi kiti juosiniai elementai...)

Trečioji, IKONOLOGINĖ analizė („giliausioje prasmių“ metaforinė interpretacija) (tai apima vaizdą, meno kūrinio formos, technika, medžiagumą – ir aprašomi kiti juosiniai elementai...)

Eero Aarnio „the Ball Chair“ 1963 dizainas

Eero Aarnio „Bubble“ (1968)

Jonas JAKAITIS: jakaitis.jonas@gmail.com

PostMo EPOCHA ir pagrindiniai teiginiai „NAUJOJI H. Belting (2000) IKONOLOGIJA“

PostMo kultūroje Panofskio Ikonologijos išeiga JAV meno istorikas W.J.Th. Mitchell (1994), tikslą formulavo siekiant sugrąžinti vaizdams jų potencialą „dalyvauti dialoge“... Tokiu būdu formuojant dialoginę, dalyvaujamąją estetikos sampratą...

Vokiečių meno istorikas H. Belting (2000) pasitelkęs ikonologijos metodą, objektą taip pat siejo su „vaizdu“ keliant klausimus: „kodėl vaizdas yra suvokiamas kaip vaizdas ir kodėl išskiriamas iš suvokėjų supančios vizualiosios aplinkos?“

Savo siūlomą vaizdų interpretavimo būdą H. Belting (1935 - 2023) pavadino „NAUJOJA IKONOLOGIJA“.

1942-... 1935-2023

8/17/2024

APIBENDRINANTYS pagrindiniai teiginiai

APIBENDRINANT, galima teigti:
ikonologija kaip interpretacinis metodas, **grindžiama sinteze**, o ne analize ir yra sociokultūrinio konteksto ir civilizacijos išsivystymo lygio atspindys ir turintis I.Kanto jausmų grįsto metodo ištakas.

Ikonografinio ir ikonologinio-interpretacinio metodų **vienis** yra ne tik vaizduojamosios dailės tyros, bet ir nūdienos taikomojo meno tyrinėjimų įrankis lemiantis bendrą komparatyvistinės menotyros metodų raidą.

Ikonografinis bei ikonologinis-interpretacinis „vidinių esmių“ atradimų procesas tampa meno kūrinio mokslinės analizės metodu bei PostMo visuomenės įsitraukimo ir dalyvaujamojo įrankio...

8/17/2024

valstybės Perversmo kariniai ...

2, 5 min. kaip sprogdino Karaliaučiaus pilį.

Edmundas Gustavas Albrechtas Husserlis (/ 'h u s 3:rl / HUUSS -
 url , [14][15][16] JAV taip pat / 'h u s ər əl / HUUSS -ər - əl / HUUSS -ər - əl vok .] ; [18] 1859 m.

balandžio 8 d. – 1938 m. balandžio 27 d. ^[19]) buvo austrų-vokiečių [filosofas ir matematikas, ikūręs fenomenologijos](#) mokyklą .

Ankstyvajame savo darbe jis išplėtojo [istorizmo](#) ir [psichologizmo](#) kritiką logikoje , pagrįstoje [intencionalumo](#) analize . Savo brandžiam darbe jis siekė sukurti sistemingą fundamentinį mokslą, pagrįstą vadinamąja [fenomenologine redukcija](#) . Teigdamas, kad [transcendentinė samonė](#) nustato visų įmanomų žinių ribas, Husserlis iš naujo apibrėžė fenomenologiją kaip [transcendentalinę-idealistinę](#) filosofiją. Husserlio mintis padarė didelę įtaką [XX amžiaus filosofijai](#) , ir jis išlieka žymia figūra šiuolaikinėje filosofijoje ir už jos ribų.

Husserlis studijavo matematiką, kurią dėstė [Karlas Weierstrassas](#) ir [Leo Königsbergeris](#) , o filosofiją – [Franzas Brentano](#) ir [Carlas Stumpfą](#) . ^[20] Nuo 1887 m. jis dėstė filosofiją kaip [privatininkas Halės mieste](#) , vėliau profesorius, iš pradžių [Getingene](#) nuo 1901 m., vėliau [Freiburge](#) nuo 1916 m. iki išėjimo į pensiją 1928 m., po kurio išliko labai produktyvus. 1933 m., remiantis nacių [partijos rasišiais įstatymais](#) , Husserlis buvo pašalintas iš Freiburgo universiteto bibliotekos dėl savo žydų kilmės, o po kelių mėnesių atsistatydino iš [Deutsche Akademie](#) . Po ligos mirė 1938 m. [Freiburge](#) ^[21] . Daugiau apie jį - https://en-m-wikipedia-org.translate.google/wiki/Edmund_Husserl?_x_tr_sl=en&_x_tr_tl=lt&_x_tr_hl=lt&_x_tr_pto=sc

Mokiniu A. Warburgo tapo **Erwinas Panofsky** (1892 m. kovo 30 d. [Hanoveris](#) – 1968 m. kovo 14 d. [Prinstonas, Naujasis Džersis](#)) ^[1] buvo vokiečių ir žydų kilmės [meno istorikas](#) , kurio akademinė karjera daugiausiai buvo JAV, iškilus nacių [režimui](#)

Kodėl Istorijos institutas tą veiklą slepia nuo visuomenės? Kodėl nekreipiamas dėmesys, kad Lietuvoje 1926 m. kariškiai Gruodžio perversmą tik pakartojo, lygiai taip pat, kaip ir Lenkijoje prieš pusmetį generolas *Józefas Piłsudskis* įvykdė Gegužės perversmą?

Tik, tarp Lenkijos ir Lietuvos skirtumas tuose perversmuose didžiausias – A. Smetona po kariškių perversmo tik pakviečiamas tapti vėl Prezidentu, o ne „savo noru“ perversmą inicijuoja, kaip tai atlieka Józefas Piłsudskis.

Taip, kad buvęs Istorijos instituto direktorius, arba „nežino istorijos?“ mokyklinio lygio, arba jis LRT išnaudoja mažai besidomintiems istorija, kad nuteikti tolimesnę nuo istorijos visuomenės dalį prieš Pirmąjį Lietuvos Prezidentą jojo jubiliejaus proga?

Viską apžvelgti teko todėl, kad Karaliaučiaus universiteto 480-mečio minėjimo svarbiausią paskaitą apie LIETUVIUS UNIVERSITETE pradėjo Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro generalinis direktorius *dr. Arūnas BUBNYS*. Jis skaitė tą paskaitą ne bet kur, o prie altoriaus, prie kurio 8-tojo Dievo įsakymo: NESAKYTI NE TIESOS, gal, vis tik, reikia laikytis? Todėl, dėl svarbiausiojo Lietuvos simbolio - Pirmojo Lietuvos Prezidento pavyzdingiausio sūnėno tikėkimės dr.- A. Bubnio apsigalvojimo, einant arčiau Dievo to įsakymo.

Tai tiek, visų jubiliejinių sukakčių samplaikoje,
prisimenant Karaliaučiaus universiteto 480-metį:
per nūdienos istorines klastotes;
svarbiausiose mūsų Valstybės klausimuose.

Vytenis Aleksandraitis

Jonava 2024-09-15